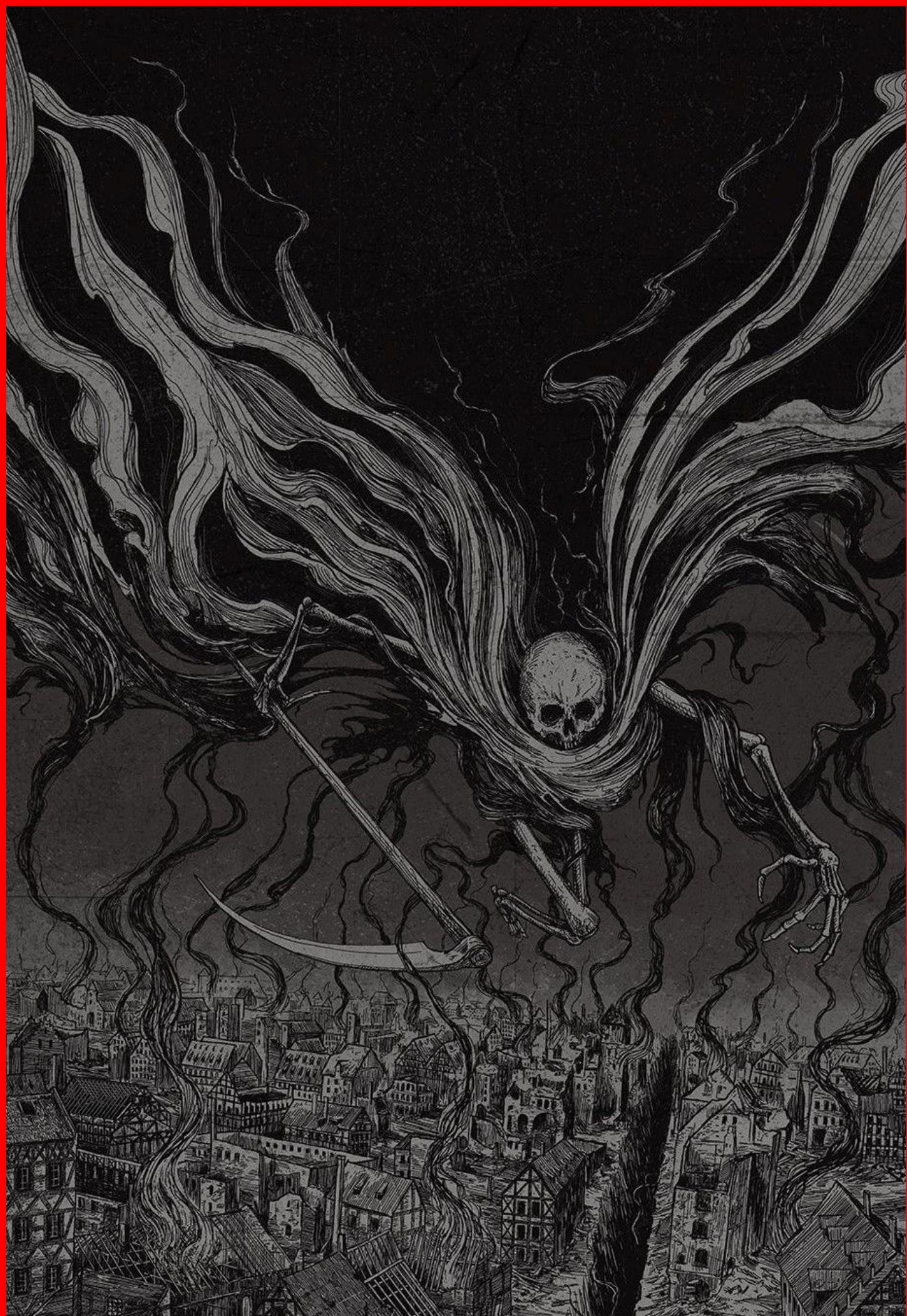

NİHİLİST, BİREYÇİ VE EKO-EKSTREMİST OKUMALAR

İKİNCİ KISIM

ANONİM

SUÇLULAR İÇİN TAVSİYELER 1: DNA, VIDEO-GÖZETİM VE DİĞER İPUÇLARI

*Kendinizi ahlaksız saldırının uçuşumuna atarken güvenlikle ilgili anonim öğretiler.
Bu Savaşta aktif olan bireyciler için kurnazlık ve dış!*

Bir süredir, polis amaçları için genetik alanındaki tekniklerin incelenmesi ve pratik uygulaması giderek daha fazla geliştirilmektedir. Polis soruşturma organlarının bu alana verdiği önem göz önüne alındığında, işlerini çok kolaylaştırdığından, bu alana odaklanan teknolojinin ilerlemesinin hızla gelişmesi ve daha ucuz olması kaçınılmazdır, bu da onu giderek daha fazla kullanılan bir teknik haline getirmektedir.

Açıktır ki, polis soruşturmaları her yerde aynı şekilde yürütülmemektedir ve soruşturulacak suçun özelliklerine (mağdur sayısı, medya/siyasi etki... vb.), daha fazla fon ve çabaya bağlı olduğu açıktır. Her halükarda özverili olacaktır Kendinize asla güvenmemeniz ve her zaman en dikkatli şekilde hareket etmeniz tavsiye edilir.

Aşırı bireyciler asla kabul görmez, hep azınlıkta kalırız, gereksiz riskleri göze alamayız, şehit olamayız.

Savaşta herhangi bir bireycinin, düşmanın bu bilgiyi bizim adımıza tuzağa düşürmek (veya öldürmek) için kullandığı yöntemlerden öğrenmesini son derece yararlı ve pratik olarak zorunlu görüyoruz.

Bu nedenle, burada sunulan bilgilerin bir kısmı, interpol'ün DNA soruşturması raporu (PDF dosyası İngilizce olarak internete yüklenmiştir) gibi polis kaynaklarından alınmıştır ve ayrıca "Dışlama: tesadüf yok" fanzinini de tavsiye ediyoruz (çünkü şimdi sadece İspanyolca) yakın zamanda anarşistler tarafından düzenlendi ve DNA izlerinin araştırılması hakkında çok ilginç bilgiler içeriyor. Herhangi bir ahlaki veya etik sorun yaşamadan, geçerli bilgileri amaçlarımız için alıyoruz ve bu metin sadece çok temel bilgiler içerdiğinden konuyla ilgili daha detaylı bilgi için okumanızı tavsiye ediyoruz.

Teknik-bilimsel ayrıntılara odaklanmayacağız, doğrudan aşırılık yanlıları için neyin yararlı olduğuna gideceğiz.

DNA

DNA insanların tanımlanması için kullanılır, DNA vücudumuzdan çıkan hemen hemen her şeyde bulunur, kan, ter, tükürük, gözyaşı, dışkı, saç, kalıntılar veya deri hücreleri ... Başarılı bir tanımlama yapmak için belirli bir miktar gerekli olmasına rağmen Genetik araştırma alanındaki büyük ilerlemeler nedeniyle gereken DNA yüzdesi giderek azalmaktadır. Dokunduğumuz her şey, giydiğimiz elbiseler vs.'nin DNA'mızla emprenye edilmiş olduğu rahatlıkla söylenebilir, mesele bunları mümkün olduğunca en aza indirmek, incelemelerden kaçınmak veya engellemek.

Fakat DNA izlerinden nasıl kaçınabilir veya bunlara karşı koyabiliriz? İşte birkaç ipucu.

Birincisi, suçta kullanılacak HİÇBİR ŞEYE sadece ellerimizle değil, vücudun herhangi bir yeri ile dokunmamaktır. İhtiyacımız olan malzeme ya da araçları en güvenli şekilde (örneğin paketli olmaları) temin etmeye çalışın, aynı şekilde bu malzemeleri, araçları, silahları ya da evde ne varsa dolabımızda saklamayın, yatağın altında veya sizin, suç ortaklarınızın veya sizinle ilgili kişilerin (özellikle aile üyeleriniz, çünkü DNA'nızla birçok benzerlik içerdiğinden) olduğu herhangi bir yerde, çünkü bu yerler saç veya dökülen hücreler gibi DNA'nızın izleriyle DOLU deri...vb. ve malzemelere kolayca yapışabilirler. Hayvanlardan veya evcil hayvanlardan alınan DNA da tanımlanabilir.

İdeal olarak, hassas malzemeleri DNA, toz, kirden kontaminasyonu önlemek için birkaç plastik torba (yeni, daha önce kullanılmamış) ile evinizden başka bir yerde saklayın (bu sadece DNA için değil, birçok nedenden dolayı). tespit edilebilecek diğer izler.

Aynı eserlerin yapımında, silahların temizlenmesinde vb. olur, aseptik yüzeylerde yapılmalıdır, örneğin üzerinde çalışacağımız tüm yüzeyi kaplamak için plastik veya büyük torbalar kullanabiliriz, aynı şekilde Vücudumuzu TAMAMEN örtmek zorunda kalacağız, gözler de dahil olmak üzere kirpikleri, kaş kıllarını, gözyaşlarını ayırabilirler ..., ideal olan tulum giymektir. Tabii ki tüm malzemeler yepyeni olmalı, hem çevreyi izole etmek için kullandıklarımız hem de giydiğimiz giysiler, kullandığımız aletler... ve evet, aletler de belirli izler bırakıyor. Ormanın ortasında da çalışabiliriz, elektriğe ihtiyacımız yoksa ve yapacak başka yerimiz yoksa yine de hem çevreye hem de kendimize önlem almak zorundayız.

Yanlışlıkla bir şeye dokunulması durumunda, yağ giderme sıvısına batırılmış bir bezle kuvvetlice ovarak parmak izleri çıkarılabilir (alkol veya aseton iyi çalışır), metal gibi bazı malzemelerin metal bir fırça ile temizlenmesi gerekir, böylece yüzey "şekilsiz" olur veya Parmak izleri basit bir silme ile kaybolmadığı için değiştirin.

Suç mahallinde veya çevresinde herhangi bir giysi, alet, silah, kep veya HİÇBİR ŞEY bırakmayın. Kan lekeleri geçmez, "görülme" bile giysinin üzerinde iz kalır, birisiyle boğuşma ya da göğüs göğüse kavga olsa da aynı olur, izleri bizde ve giysilerimizde kalır. . Kara barutun çekilmesi veya işlenmesi (örneğin patlayıcı bir cihazın yapımında) da ortadan kaldırılması imkansız izler bırakacaktır ve aynı şeyin diğer kimyasal maddelerde de olduğunu varsayıyoruz, bu nedenle her eylemde tek kullanımlık giysiler kullanmak daha iyidir. (tabii ne yapacağımıza bağlı olarak). Her şeyi güvenli bir şekilde, mümkünse imha etmek ve yakmak daha iyi ve eylemin gerçekleştiği yerden uzağa atın.

Son olarak sıvı antiseptiklerle (hastanelerde bulunanlar gibi) temizlemenin DNA izlerini kirlettiği veya yok ettiği söyleniyor, bunun ne kadar güvenli olduğunu bilmiyoruz, ancak bu madde ile son bir temizlik yapmaktan zarar gelmez. ..

Tüm bunları yapmak çok hantal görünebilir, ancak ekstremist eylemlerde daha fazla ve daha iyi vurmak için zaman, sabır ve iyi hazırlık yapmak daha iyidir.

Kameralar

Yıllardır çoğu büyük şehir, video gözetim kameralarıyla uğraşıyor, şimdi sadece trafik için olanlar veya "vatandaş güvenliği" için kurulanlar değil, kamu binaları, bakanlıklar, tren istasyonları ... vb. ucuz teknolojinin yükselişi, herhangi bir salak kendi kapalı devre video gözetimini kurabilir. Bu şekilde özel evlerde, dükkanlarda, garajlarda kamera buluyoruz ve hatta araçlarına kamera yerleştirenler bile var.

Bazıları yanlış, biliyoruz, diğerleri yüksek çözünürlüklü ve diğerleri acı verici bir kalitede kayıt yapıyor ama hepsine gerçekmiş gibi davranmanız gerekiyor, her kamera tehlikeyi temsil ediyor.

Bunun dışında bir başka tür daha var, cep telefonu kameraları, bugün her aptal, hatta çocukların bile bir akıllı telefonu var, bu da onların sadece polisi aramalarını değil, aynı zamanda kayıt veya fotoğraf çekmelerini de sağlıyor.

Bu nasıl karşılanır? İşte bazı öneriler:

Kamerasız rotaları bulmak, her köşeye, her işletmeye iyi bakmak... Kameralar her yere yerleştirilebilir, bazen gizlenirler...

Her zaman birkaç alternatif rota hazırlayın, görünüşünüzü ve kıyafetlerinizi değiştirmek için gizli bir yer bulun, kimsenin pencereden izlemediğinden emin olun ...

Kamerasız bir rota yapmak mümkün değilse, sadece bir veya birkaç tane varsa ve bunlara kolayca erişilebiliyorsa, dikkat çekmeden (örneğin kabloları keserek veya bir boya spreyi ile kör ederek) devre dışı bırakılabilir veya yok edilebilirler. ancak eylemin aynı anda değil, çünkü bu istenmeyen dikkatleri çekebilir, eylemden birkaç gün önce yapılabilir ve yaramazlığı gerçekleştirmeden önce tamir edilip edilmediğini kontrol edebilir.

Kaydedilecek başka bir çare yoksa, tercihen vücut özelliklerini, vücut şeklini, boyunu, cinsiyeti bozan bol giysiler giyin ... ikinci el, sokak pazarları veya çalıntı gibi en iyi aksiyon kıyafetlerini alın. Genel olarak, herhangi bir yasa dışı eylemde kullanacağınız hiçbir şeyi kredi kartıyla ödemeyi düşünmeyin veya bilet satın almayın, önceden ve ikamet ettiğiniz yerden ve eylemin gerçekleştiği yerden uzakta yeterince önceden kıyafet ve malzeme satın alın.

Tamamen siyahlar içinde ve kar maskeleri ile gece geç saatlerde yürüyen bir veya daha fazla kişi, yoluna çıkan herkesin dikkatini çekiyor. Kentsel alanlardaki bazı eylemler için gösterişli olmayan "normal" giysiler giymek, hatta "moda" giyinmek tercih edilir. Ve yün yerine, bir şapka, gözlük ve atkı veya daha iyisi peruk, takma sakal ve sanatsal lateks. Açıkçası kostüm gerçekçi ve inandırıcı görünmelidir, aksi takdirde kullanmamak daha iyidir.

Çifte yaşam, psikoloji ve zihinsel durum.

Çifte hayat yaşamak bazen başa çıkmak zor olabilir, özellikle başlangıçta, çünkü sadece "cepheyi" korumak için son derece titiz olmanız gerektiği için değil, aynı zamanda birçok durumda kendinizle zihinsel bir çatışmaya neden olabileceği için. Çifte hayat yaşamak çelikten bir irade, sabır, fedakarlık ve bolca soğukkanlılık gerektirir.

Bir bireyci sözden/düşünceden eyleme geçmeye karar verdiğinde, bugün, bu tür savaşın özellikleri ve onu çevreleyen faktörler göz önüne alındığında, bir tür dublör giymeden dayanıklılık ve "başarı" elde etmek neredeyse imkansızdır. Niyetlerimizi ve eylemlerimizi dünyanın geri kalanının gözünden saklayan hayat. Belirli "kurallara" uymamanın sonuçları geri döndürülemez olabileceğinden, kendinizi savaşın kaosa dalmış, kalıcı bir çeyrekliği olmayan bir hayata dalmadan önce her şeyi açık tutmalısınız. Bu bir şaka değil, ölüm ve hapis cezası çok gerçek ve risk bize her gün eşlik ediyor.

Bir suç/terör faaliyetine başlamadan önce minimum güvenlik garantisine sahip olmak için birçok şeyi değiştirmek, daha doğrusu ikili bir hayat yaşamak için tüm varlığınızı değiştirmek zorunda kalabilirsiniz: Görünüşünden ve "görünüşünden" başlayarak, senin kişiliğiniz ve hatta sosyalleşme biçiminiz, arkadaş ve tanıdık çevreniz, nereye taşındığınız ve nerelere sık sık gittiğiniz ... hem gerçek hayatta hem de internette fark edilmeden gitmenin farklı yolları hakkında bilgi toplamanız gerekiyor, bin ve Bir şey biz hayatı tamamen değiştirirler ve neye zihinsel olarak hazırlanmanız gerekir ve bu değişimin bir gecede olamayacağını unutmayın, çünkü bu da dikkat çekiyor. Pek çok şeyden vazgeçmeniz gerektiğinin farkında olmalısınız ve dürüstlikle belirli fedakarlıkları üstlenmeye hazır olmalısınız. Örneğin, "sorunlu" arkadaşlıklarımız varsa ya da yetkililerin dikkatini çeken sık sık gittiğimiz yerler... Bunlar, yıllarca sürse de, aynı kanı paylaşırsak da, göze alamayacağımız ve vazgeçmemiz gereken lükslerdir. .. ve kendimizden vazgeçerek, geçmiş yaşamımıza ... kolay olmayan bir şey. Çifte yaşamın özelliklerinden biri de, yabancıların yanında tanıdıklar ve akrabaların önünde de dil ısırp sahte bir gülümsemenin gerekli olduğu, nefret ettiğimiz toplumda kendini kamufle etmek için yalan söylemek ve sahte davranmaktır. Gün boyunca saçma sapan konuşmalara katlanmak ve çevrenizdeki diğer koyunlarla aynı saçma sapan saçmalıklarla ilgileniyormuş gibi davranmak... hiper-uygar olmak daha çok, sürüden biri gibi. Gerçek benliğimizi saklayacak ve bir şekilde nefret ettiğimiz her şeye "dönüştürecek" paralel bir kişilik inşa etmek hiç de kolay bir iş değil.

İnsan sosyal bir hayvandır, aşırı bireycilerin (hangi türden olursa olsun) gölgelerde yaşayan bir azınlık olmaları ve her zaman öyle kalacakları gerçeği, birçok kişinin bizim bakış açımızı paylaşan suç ortakları veya yakınlıklar bulmasını zorlaştırıyor. kendimizi yalnız hissetmemize ve dolayısıyla yakın çevremizde veya internette yakınlıklar bulmaya çalışmamıza neden olabilir. Bu ölümcül bir hatadır.

Tanıdıklar veya akrabalarla "hassas" konularda sohbetler başlatmak, onların şüphelenmeye başlamasına neden olabilir, ayrıca sizinle bir bakış açısını paylaşabilmeleri gerçek bir suç ortaklığı anlamına gelmez.

Etrafımızdaki insanların büyük çoğunluğu için düşman olduğumuzu unutmayın, neyin peşinde olduğumuzu bilseler veya daha da kötüsü suçumuzu/terörist faaliyetlerimizi bilseler veya basitçe hayal etselerdi, korkar ve ihanet ederlerdi. bizi yetkililere iletirlerdi ve arkadaş ya da aile olmaları önemli değil, dokunmamak için çok daha iyi olan konular ve konuşmalar var ve açıkçası suç ortakları grubumuz dışında (böyle bir grup varsa) KİMSENİN farkında olmaması gerekir.

Dünyanın geri kalanı için sıradan insanlar, ellerini kirletmeyen, kanun ve düzene saygı duyan insanlar olmalıyız. Yasadışı bir eylemin faili olarak parmaklarını işaret ederken en son düşünecekleri şey.

Eylül 2017

SUÇLULAR İÇİN TAVSİYELER 2

İsimsiz bir bireyciden "Suçlular için tavsiyeler"in devamı.

Hiper uygar değerleri tersine çeviren suç uygulamalarıyla ilerleyin!

Günümüz dünyasında, mevcut ekonomik sistemin destekçisi veya kötöleyicisi olabilirsiniz, ancak nihayetinde para, medeni toplumda yaşayanların tüm yönlerini büyük ölçüde belirler. Kapitalizm, alternatif ekonomiler, tüketim karşıtlığı hakkında gereksiz konuşmalara düşebiliriz... ama sonunda istesek de istemesek de hepimiz endüstriyel üretim çarkının içindeyiz.

Bu bizim için de geçerlidir ve hatta daha fazlası: Bir teröristin hayatı ve faaliyetleri, genellikle herhangi bir sıradan vatandaşın hayatından daha fazla miktarda para gerektirir. Özellikle suçlunun saklandığı davalardan bahsedersek.

Açıktır ki, her bireyci bu ikilemle nasıl yüzleşeceğini seçer, bazıları ikili yaşamlarında kısmen veya tamamen çalışmayı ya da şüphe uyandırmadan ihtiyaçlarını ve saldırılarını ödemek için görünüşte "dürüst" bir şekilde hayatlarını kazanmayı seçebilirler. Diğerleri, devleti veya herhangi bir kurumu (burslar, tazminat ve diğer çeşitli dolandırıcılıklar) dolandırmayı ve parazitleştirmeyi deneyebilirken, diğer bireyciler, ya kendi kararlarıyla ya da başka geçerli seçenekleri olmadığı için, soygunu, soygunu ve tamamen suç faaliyetini seçerler. kendilerini finansal olarak desteklemenin bir yolu olarak.

Bu noktada, son yıllarda oldukça popüler hale gelen (bazı ülkelerde her hafta birkaç tane yapılır) ve silahlı soygundan nispeten daha güvenli olan büyük miktarlarda para elde etmek için dünya çapında yaygın olarak kullanılan bir suç yöntemini paylaşmak istiyoruz. "Ploofkraak yöntemi"nden bahsediyoruz.

Bu teknik, ATM'lerin yanıcı gaz (genellikle kaynak için asetilen) kullanılarak patlatılmasından oluşur. İşte bu tekniğin nasıl uygulanacağına dair daha ayrıntılı adımlar.

Gerekli ekipman ve malzemeler:

- Açıklıkları zorlamak için araçlar (Kollar, tornavidalar, tokmak)
- Silindir veya şişe asetilen gazı veya diğer yüksek derecede yanıcı gaz
- Gazı ATM kasasına sokmak için plastik tüp veya hortum
- Bir ucundan bir fünüye bağlı elektrik kablosu (örneğin barutlu bir ampul veya bir avuç kibrit), fünüye korunduğumuz güvenli bir mesafeden aktif hale getirebilmek için kablo oldukça uzun, birkaç metre uzunluğunda olmalıdır.
- 9V pil Kabloya güç sağlamak için
- Kumaş veya giysi kalıntıları (eski bir gömlek iyi ama DNA içerdiği için bizim değil!!!)
- Silikon tabanca
- Fenerler

-Son olarak, tekniğin aşırı gürültülü doğası göz önüne alındığında, bazı hızlı ulaşım araçlarına, araba veya motosiklete sahip olmak pratik olarak önemlidir, ayrıca istenmeyen beklenmedik olayların meydana gelmesi durumunda silahlanmanızı da tavsiye ederiz.

1 . Hedefi seçmek.

İlk ve en önemli şey, uçacağımız ATM'yi seçmektir. Şehir merkezinde veya ticari alanlarda bulunan ATM'ler yeterli paraya sahiptir ancak yine de bu alanlar daha fazla polis gözetimine sahiptir ve gece geç saatlerde bile daha kalabalıktır. Telsiz dışı alanları, yerleşim yerlerini ve hatta polis varlığının daha az veya hatta sıfır olduğu küçük kasabaları seçmek tercih edilir.

ATM'nin yerini tespit ettikten sonra diğer işlemlerde olduğu gibi bölgeyi, giriş çıkış yollarını, güvenlik kamerası vs. varsa polis devriyelerinin kanıtlarını (polis dışında bazı bölge veya mahallelerde özel güvenlik vardır) incelemeniz gerekir. veya mahalle devriyeleri). Ayrıca, eylemin planlandığı saatte (tercihen geceleri) mahallede çok fazla aktivite olup olmadığını, ATM'nin yakınında gece geç saatlere kadar açık olan bir bar veya yer olup olmadığını kontrol etmelisiniz.

Bazı ATM'ler sokakta, duvara gömülü, diğerleri ise bankanın içindeki bir odada bulunuyor. İkincisi, sokaktakilerden daha fazla "gizlilik" sağlar, ancak ATM'li bu odaların bazılarında, garip bir şey gözlemlendiğinde derhal polise haber veren bir CCTV santralinden (güvenlik kameraları) canlı gözetim vardır. Sokakta bulunan iki tür ATM vardır, ön kısmı açıkta olanlar ve duvara gömülü olanlar, sadece ekranı ve klavyeyi açıkta bırakan ATM'ler, patlama tuğla veya beton duvarı yok etmek için yeterince kuvveti olmayabileceğinden, ikincisinden kaçınmak daha iyidir.

2. Harekete geçmek

İşe başlamadan önce, bir veya daha fazla suç ortağını seçtiğimiz noktalara yerleştirmeliyiz, daha önce hiçbir devriyenin veya kimsenin bizi hazırlıksız yakalamadığından emin olmak için bölgeyi incelemeliyiz. Bu suç ortakları, geri kalanlarla (görsel, telefon veya telsiz) sürekli temas halinde olmalı ve herhangi bir olay olması durumunda haber vermeli, ayrıca silahlı olmaları ve olası bir yüzleşmeye hazırlıklı olmaları tavsiye edilir.

Her şey hazırlanıp zamanı geldiğinde süreç şu şekildedir: Paranın çıktığı slotu zorla ve açmalısın, modele göre bu az çok kolay olacak (yeni ATM'ler daha dayanıklı ve daha dayanıklı. "güvenli "Ve bununla ve diğer hırsızlık türleriyle mücadele için önlemlerle donatılmıştır) bu görev için tornavidalar, kollar ve gerekirse kola uyacak bir tokmak kullanabiliriz. Yuvarı açmayı başardıktan sonra kapanmaması için bir parça tahta veya metal yerleştirin ve gaza bağlı hortumu ve kapsüllü kabloyu mümkün olduğunca hızlı bir şekilde sokun.

İyice içeri girdikten sonra gazın kaçmaması için deliği bir gömlek veya bir bez parçasıyla kapatın ve gazı açın. Diğer yuvalar, örneğin kart yuvası, gerekirse silikonla kapatılabilir.

Tüm bu işlemler mümkün olduğunca çabuk yapılmalıdır, çünkü kimse bizi görmese bile ATM'yi zorlarken veya hasar verirken bir alarmin devreye girmesi mümkündür (bu her zaman olmaz ama önlemek daha iyidir)

Daha sonra kendinizi patlamadan korumak için ayrılmanız gerekiyor, ATM'nin iç kasası gazla dolduğunda, gazı kapatın ve fünüyeyi etkinleştirmek ve patlamayı oluşturmak için kabloyu aküye bağlayın.

Girilen gazın miktarına bağlı olarak, patlama az ya da çok güçlü olacaktır, ancak çok güçlü bir patlama parayı da mahvedebilir, zayıf bir patlama ise makinenin güvenlik kilitlerini kırmak için yeterli olmayacaktır.

Patlama gerçekleştikten sonra son derece hızlı olmalısınız, çünkü bu noktadan sonra polisin ve tüm çevredeki mahallenin bir suç işlendiği konusunda uyarıldığı kesindir. Patlama sonrası oluşan duman ve toz görüşü zorlaştıracığından, ATM'nin bulunduğu banka veya işyerinin elektrik sisteminin arızalanması ve görüş mesafesinin daha da azalması da olasıdır, bu nedenle el feneri taşımakta fayda vardır.

Bu noktada üç seçenek verilebilir:

- A)** Patlama ATM'yi patlattı, ancak paranın tutulduğu sağlam veya az hasarlı bir dahili kasa var ve paraya doğrudan erişilemiyor. Bu durumda kutunun tamamını alın ve daha sonra güvenli bir noktada uygun aletlerle açın. Paraya doğrudan ulaşılabiliriyorsa, öyle olsa bile, banknotları avuçla almaktansa, mümkünse kutuyu/kutuları almak daha hızlıdır, mümkün değilse çantalara mümkün olduğunca çok para koymaya çalışın.
- B)** Patlama tüm yapıyı patlattı, banka genelinde büyük hasar var, paranın bir kısmı yok oldu veya her yere dağıldı. Bu durumda, bozulmamış olanı veya kalanları alın ve kaçın.
- C)** Patlama, paraya erişmemizi sağlayacak kadar güçlü değildi veya ATM, ganimeti almamızı engelleyen güçlendirilmiş güvenlik sistemleriyle donatıldı. Bu durumda derhal geri çekilin.

Patlama meydana geldiğinde veya biz keşfedildikten sonra kaçmak için bir zaman sınırı üzerinde anlaşmalıyız, zaman sınırının geçilmemesini sağlamaktan gruptan bir kişi sorumlu olmalıdır. Uygulamanın mükemmel olduğunu unutmayın, bu tür soygunlarda profesyonelleşen suç çeteleri tüm bu işlemi yaklaşık 2 dakika içinde yaparlar. Ayrıca bu ATM soymanın tek yöntemi DEĞİLDİR.

Son olarak, en önemli şeylerden biri, olay yerinde veya çevresinde kıyafet, alet ve kesinlikle HİÇBİR ŞEY bırakmayın.

Ekim 2017

SUÇLULAR İÇİN TAVSİYELER 3: HIRSIZLIK

"Suçlular için tavsiyeler"in üçüncü bölümü, bireysel ve grup suç faaliyetlerinin gelişimi için ipuçları, savaştaki bireycilerin egoist antisosyal uygulamalarına tutarlı katkı. Suça sarılın!

Giriş notu: Aşağıdakiler herhangi bir kitaptan, film fantezilerinden veya diğer insanların deneyimlerinden veya herhangi bir kurgudan alınmamıştır, ancak yazıyı oluşturan bireyciler tarafından ilk elden yaşanan gerçek deneyimlere dayanmaktadır.

Her ne kadar mümkün olduğunca eksiksiz ve ayrıntılı ve aynı zamanda kısa ve basit hale getirmeye çalıştık. Metin, özellikle nerede olduğumuza bağlı olarak farklı bağlamlar ve gerçekler olduğu dikkate alınarak harfi harfine uyulması gereken yanılmaz bir "el kitabı" olarak alınmamalıdır. Aksine, bunlar, yasa dışılık dünyasına girmeye karar veren ve daha önce çok az deneyimi olan veya hiç olmayan kişilere biraz açıklık getirebilecek bir dizi ipucu ve deneyimdir.

Filmlerde gördüklerinizi unutun, çünkü bazıları "gerçekçi" ayrıntılar içeriyor olsa da, çoğu tamamen fantezi olan kurgu eserleridir. Haberlerde yayınlanan veya internette bulunan gerçek soygun videoları, çoğunlukla hüsrana uğramış ve faillerin yakalandığı veya öldürüldüğü saldırılardır, çünkü açık nedenlerle vermek istediğimiz propaganda budur (işlemek imkansızdır). suçlar ve ondan kurtul, vb.) bu nedenle bu örneklerle "yönlendirilmek" tavsiye edilmez.

Bunu söyledikten sonra başlıyoruz.

1 . Hedefi seçmek

Metnimiz bankaları, büyük şirketleri, zırlı para taşıyıcıları, büyük kuyumcuları vb. soymayı düşünenlere odaklanmıyor ... bu tür hedefler büyük güvenlik önlemleri, teknolojik yenilikler, silahlı muhafızlarla yüksek oranda korunuyor ... ihtiyaç duyulan bilgi ve kaynaklara (çalınmış araçlar ve sürüş becerileri, büyük kalibreli silahlar ve hedef talimi, özel araçlar, vb.) ek olarak çok ileri düzeyde uzmanlık ve deneyim gerektirir.

Bunun yerine küçük veya orta ölçekli mağazaları öneriyoruz, tercihen özel mağazalardan ziyade zincirleri veya şirketleri tercih etmek daha iyidir, bu açıkça herhangi bir "sınıfçı" mantıktan değil, zincir tipi mağazaların çalışanlarının doğrudan sahibi olmamasından kaynaklanmaktadır. basit çalışanlar genellikle işbirliği yaparlar ve fazla direnç göstermezler (ama dikkat edin, çünkü her zaman çok uysal değildirler), doğrudan mal sahipleri, hırsızlık kayıplarından doğrudan etkilendikleri için direnirler ve sorun çıkar.

Hedeflerin listesi geniş ve çeşitlidir: süpermarketler, eczaneler, benzin istasyonları, küçük mağazalar, bahışçiler, rehin dükkanları, postaneler ...

Hedef seçildikten ve giriş ve çıkış yolları ile söz konusu alanın geri kalan ayrıntıları görüntüledikten sonra, hedefin kendisinin bir analizi yapılmalıdır:

-Hedefin etrafındaki yer nasıl? Büyük bir insan akını var mı?

- Hedefin açılış ve kapanış saatleri nedir?

-Kaç girdi ve çıktısı var?

-İçeride kaç çalışan var?

-Kaç yazar kasa var? Parayı belirli bir yerde mi tutuyorlar?

-Müşteri akını ne düzeyde? En boş veya dolu saat kaçta?

-Güvenlik görevlileri var mı? Varsa: Kaç tane var ve neredeler? Hangi silahları taşıyorlar?

-Video gözetim sistemi var mı? Evet ise: Kaç kamera? Hangi açıları kapsıyorlar?

-Ve dikkat edilmesi gereken diğer detaylar.

Yerin özelliklerine bağlı olarak, cevap vermemiz gereken tüm noktalar çözülene kadar yeri aşağı yukarı izlemek gerekecektir. Belki de tüm bu soruları cevaplamak çok zor ama ne kadar çok bilgiye sahipsek bizim için o kadar iyi.

Çalışanların yalnızca kaç kişi olduklarını veya nerede olduklarını değil, tüm olası özelliklerini de içeren bir “profil” oluşturmaya çalışmak, bu kişilerin tutumlarını sezebilmek için tavsiye edilir: sorunlu mu yoksa sorunsuz mu? direnmeye çalışabilirler mi, yoksa işbirliği yapacaklar mı?

Açıkça, çalışanları 5 veya 6 iri yarı gençten ziyade birkaç pısrık yaşlı adam olan bir hedefe gitmek daha iyidir. Fırsatçı olmalı ve bizi sınırlayan ahlaki aptallıklar olmadan kendimiz ve amaçlarımız için en karlı olanı aramalıyız.

2. Etkileşim

Saldırı anı geldi, her şey özenle hazırlandı ve uygulamaya geçme zamanı geldi. Sürpriz faktör çok önemlidir, vardığınızı görmeden binaya girmeyi başarırsanız, örneğin kapıları kapatmak, polisi aramak, hırsızlık önleme alarmına basmak gibi tepki vermek için zamanınız olmayacak (birçok küçük işletme bunları zaten kullanıyor). polise otomatik uyarı veren bazı sessiz alarm modelleri dahil) veya silahlanma ve savaşa hazırlanma. İçeri girdikten sonra, ister müşteri ister çalışan olsun, içerideki insanlarla etkileşime girmelisiniz. Onlarla etkileşim şeklimiz olumlu ya da yıkıcı olayları tetikleyebilir, bizce dikkate alınması gereken 3 ana faktör var:

I. Sakin

Bir yere bağırarak, masalara tırmanmak, havaya veya mobilyalara ateş etmek, kafiyesiz veya sebepsiz, düzensiz bir şekilde vurmak veya bıçaklamak ve diğer gereksiz çılgınlıklar paniğe neden olur ve panik şu anlama gelir: çılgılık atmak, umutsuzca koşan ve kaçan insanlar, şoka giren ve işbirliği yapmayan kasiyerler, mağazanın içine barikat kuran müşteriler ve çalışanlar ya da gürültüden haberdar olan ve sizi linç etmeye çalışan komşular... tam bir felaket. Bir insanı çok fazla zorlamak onun sınırlarını zorlar ve patlar, kimisi donar, kimisi agresifleşir, kimisi panik atak geçirir, çılgılık atar, üstüne işer, hatta kalp krizi geçirir. İnsanları ölümüne dövmek istiyorsak bu kulağa çok eğlenceli geliyor ama parayı alıp tek parça halinde çıkmak istiyorsak kaçınmamız gereken tek şey bu. **DİKKAT ET!** Sakinlik, pasiflik veya katılık eksikliği ile karıştırılmamalıdır! Çalışanları ve kendimizi sakın tutmaya çalışmamız gerekse de, mağdurlara karşı tavrımız güçlü, göz korkutucu ve otoriter olmalıdır.

Müşterilerle, çalışanlarla veya grubun diğer üyeleriyle provokasyonlara veya sohbetlere girmemek için hiç konuşmamaya çalışmak gerekir. Bazen bazıları sizi kızdırır, aşağılar, unutmayın ki siz savaşmak için değil, parayı almak için oradasınız. Bir mücadelede silahınızı kapabilir veya kameralar varsa ölümcül olabilecek maskenizi yırtabilirler.

II. Hassasiyet

Ya da aynı olan nedir: Profesyonellik. Önceden tanımlanmış belirli rollere sahip olmanız ve her kişinin bireysel yeteneklerine göre seçilen veya verilen rollere saygı göstermeniz gerekir. Yani, büyük bir öz disipline sahip olmalısınız. Müşterilere göz kulak olmaktan biri sorumluydu, kasaya gitmek veya bunun gibi şeyleri kendi başlarına yapamazlar. Her insanın bir görevi olmalı ve buna bağlı kalmaları hayati derecede önemlidir, saldırının başarısı buradadır. Müşterilerin ve / veya çalışanların kontrolden çıkmamasını kontrol etmek için parayı toplamaktan bir kişi sorumlu olmalı, bir başkası veya diğerleri. Belki o anda biri haber verirse ya da kuruluşa girerse başka biri dışarıyı izlemek zorunda kalır ya da belki bir polis müdahalesi durumunda stratejik bir avantaj noktasında başka biri dışarıdan izlemek zorunda kalır. Hız şu anda her şeydir, saldırının başlangıcından itibaren birisinin alarma basıp basmadığını veya bir komşunun geldiğini görüp görmediğini bilmiyoruz... bir zaman sınırı koymalıyız (20 ila 30 saniye arası yeterlidir) bir veya iki yazar kasaya sahip sitelerin çoğu için) her halükarda bir dakikadan fazla HAYIR tavsiye etmiyoruz. Biri zamanı kontrol etmeli ve limite ulaşıldığında, paramız olsun ya da olmasın derhal ayrılın.

İdeal olarak, parayı çantalara koyanlar aynı çalışanlardır, ancak bu her zaman böyle değildir, bazen çalışanlar hiç işbirliği yapmazlar veya hızlı değildirler veya şoka girerler ... parayı almaktan sorumlu kişi. Para hazırlanmalı Parayı hızlı bir şekilde koyabileceğiniz bir sırt çantası veya çanta ile, uzun zaman aldığı ve bir parçasının kaybolması kolay olduğu için cebinize koyacak bir şey yok. Eldiven takmanın bir şeyleri tutmanın zor olduğunu unutmayın, çünkü çok fazla hassasiyet kaybedersiniz, bu nedenle paranın bulunduğu kasanın plastik tutucusunu çıkarıp çantanın içine atmak daha iyidir. Tabii ki bu, avuç dolusu bozuk paraları dürtüp kapmaktan çok daha hızlıdır, ancak dikkatli bir

şekilde yapılmazsa, belki bir miktar para yere düşer. Plastik tutucuyu boşaltmadan önce, faturaları elle çıkarmanız ve torbaya koymanız ve sadece madeni paraları dökmeniz önerilir

Ateşli silahı ASLA bir masanın üzerinde veya terk edilmiş halde bırakmayın. Silahın bir anlığına bırakılması gerekiyorsa (örneğin, iki elimize veya bunun gibi bir şeye ihtiyacımız olduğunda para çantasını doldurmak için), önce TÜM müşterileri ve çalışanları mümkün olduğunca uzakta emniyete alın.

III. Güvenilirlik

Paniğe neden olmamız gerektiğini söylemiş olsak da, bu "yumuşak" veya korkak olmamız gerektiği anlamına gelmez. Duruma göre zorlayarak hareket etmelisiniz. Güç tehdidiyle caydırmak en iyisidir, böylece biri kahramanı oynamak isterse, bu fikirler kafalarından çıkarılacaktır. Gözdağı, taşıdığımız yönden, hareket etme şeklimizden, etkileşimde bulunduğumuzdan girer... sadece silah taşımak değil, aynı zamanda sertlik ve gerekirse zarar vermeye istekli olmak da önemlidir. Müşteriler ve çalışanlar, onları kontrol etmenin daha kolay olduğu bir yere taşımak veya onları yerde yatmaya zorlamak gerekirse, her zaman kontrol edilmelidir. Ellerin görünürde olup olmadığını her zaman kontrol edin. Birinin bir veya iki eli cebinde, elbisesinin içinde, çantasının içinde...vs. veya bir şey saklıyorsa, hem telefon hem de silah olabileceğinden hemen azaltın.

Mümkünse ateşli silah kullanmanızı öneririz, ancak bazı yerlerde onları ele geçirmenin zor olduğunu bilerek, alternatifler var.

Boş veya airsoft replikalar kullanılabilir, bu tip replikalar tüm detaylarıyla gerçek silahları taklit eder ve elde edilmesi zor değildir, ancak birisi bu maskaralığa direnirse veya onu keşfederse savunma/saldırı için fazladan bir şey getirmek uygun olsa da.

Kenarlı silahlar, özellikle abartılı boyuttalarsa, oldukça iyi korkuttukları için iyi bir iş çıkarır. 20cm'lik mutfak bıçakları, palalar, baltalar... Balta, düz uçla vurulursa bir kesme silahı olduğu gibi kör bir silah olarak da kullanılabilir.

Birinin kör bir silah, tercihen bir çekiç veya çekiç taşıması tavsiye edilir. Son olarak, bir kişiyi saniyeler içinde etkisiz hale getirebilecek veya azaltabilecek biber spreyleri veya elektrikli şoklayıcılar gibi insanları etkisiz hale getirmek için özel olarak tasarlanmış silahlar almak çok faydalıdır çünkü biri direnişe karşı çıkarsa veya bir kahraman olmak isterse, onu azaltmanız gerekir. hızlı ve sürekli. Bununla, mücadele etmek veya savaşmak için zaman olmadığını kastediyoruz. Silahlı bir kavga bile dakikalarca sürebilir ve birkaç saniye içinde sorunlu kişinin yerde olduğunu ararız. En iyisi biber gazıdır ("jet" veya "jet" tipi veya jel çünkü belirli bir kişiye yönlendirilebilirken "sprey" tipi gaz yakın bir yarıçaptaki herkesi etkiler, özellikle sizi içeren kapalı bir alanda), ardından bir taser ile iyi bir patlama ile. Eğer taser yoksa en iyi çare biber gazı ile kafasına künt nesnelerle düşene veya savaşma isteği kayboluncaya kadar vurmaktır.

Gerekirse, müşteriler veya çalışanlar fermuarlarla bağlanabilir. Dizginler plastik bir torba içinde paketlenir, böylece saldırı başladıktan sonra ihtiyaç duyulduğunda açılabilirler, böylece üzerlerinde bizden hiçbir iz kalmaz.

İnsanları bıçaklamak, her iki durumda da son seçenek olsa da, doğrudan işbirliğine veya yaygın paniğe neden olabilir. Gözdağı vermek istiyorsanız, bıçağı birinin bağırsaklarına saplamadan önce bir kol veya bacakta küçük, sık bir hamle yapmak daha iyidir.

Ateşli silahlarınız varsa, tavana yapılan bir atışın göz korkutucu değil, aynı zamanda gürültülü olduğunu söylemeye gerek yok.

Revolver dışında bir silahla ateş ederseniz, belki de an buna izin vermese de, kovanları toplayabilirseniz daha iyi olur, bu nedenle ateşli silah kullandığınızda hem silahın hem de mühimmatın izlerini temizlemeniz gerekir.

Son olarak, şiddet ne kadar fazlaysa, yetkililerin şiddete o kadar önem vereceğini ve cezai sonuçların arttığını unutmayın.

Ayrıca tanık olmadığı bir gece eyleminin aksine burada güvenlik kamerası kayıtları olabileceği gerçeğine ek olarak gerekmedikçe şiddete başvurmamak daha iyidir. Amacın parayı almak olduğunu asla unutma, eğer istediğin insanları katletmekse soygun en iyi zaman değil.

3. Genel İpuçları ve Solo Soygunlar

Solo soygunları tamamen caydırdığımız varsayımıyla, koşulların bazen başka seçeneği olmadığını farkındayız. İşte koşullara veya seçime bağlı olarak tek başına yaşanmaya karar verenler için bazı ipuçları. Bu ipuçları grup soygunları için de geçerlidir.

1 -Yalnız gidiyorsanız, bir çatışmada arkanızı kollayacak kimse olmadığından, bu durumda ateşli silah almak pratik olarak bir zorunluluktur. En azından boş bir kopya alın ve ekstra bir savunma olarak cebinize gizlenmiş bir bıçak taşıyın.

2-Ödül daha az olsa bile, kalabalık binalardan daha iyi kontrol etmek için kolay hedefler, az sayıda çalışan ve az sayıda müşteri seçin.

3-En iyi anı seçin. Kapanış zamanı iyi bir zaman çünkü hiç müşteri yok ve tüm gün boyunca para toplanıyor (bazen zaman zaman kutulardan para alıp başka yere saklasalar da) açılış zamanı da iyi olabilir çünkü hiç müşteri yok. Müşteriler ve kapıyı açarken çalışan/lar/ı şaşırtabilirsiniz, ancak ödül daha az olacaktır.

4-İyi kapsama alanından yararlanın. Fırtına, şiddetli yağmur veya düşük sıcaklıklar her zaman harekete geçmek için iyi bir zamandır, kötü hava sokakları insanlardan “temizler” ve insanların etraflarında olup bitenlere çok dikkat etmemesine neden olur. Şiddetli

yağmurlu bir gök gürültülü fırtına ayrıca çığlıklar, kırık camlar, alarmlar ve hatta küçük silahlardan gelen atışlar gibi sesleri boğuyor.

5- Arabadan daha zor olduğu için hızlı bir ulaşım aracı, tercihen bir motosiklet alın. Açıkçası, aracın çalınması gerekiyor.

6-Yaya olarak kaçacaksanız rotaları iyi hesaplayın, yakınlarda kalabalıkla karıştırabileceğiniz toplu etkinlikler (spor etkinlikleri, dini bayramlar, milli bayramlar, müzik etkinlikleri...vb) varsa bunu değerlendirin. , kendinizi kamufle edeceğiniz ortamın türüne göre görünüşünüzü değiştirdiğinizden emin olun. Her ne kadar mümkün olduğunca ve en kısa sürede uzaklaşmak en iyisi olsa da. Kameraları olduğu için metroyu kullanmayın. Suç mahallinden yeterince uzaktaysanız taksi veya otobüse binmek bir seçenek olabilir, ancak taksi şoförünün bir şeyden şüphelenirse size söylemesi veya otobüsü beklerken devriyeye çıkmanız riski vardır

7-Özellikle yalnız gidiyorsanız asla kimseye arkanızı dönmeyin. Her zaman mağazadaki herkesi göz önünde bulundurun ve zaman zaman dışarıyı kontrol edin. Kapıya arkanızı dönmeyin, biri gelip sizi yakalayabilir.

4. Sonuç

Bu noktada şunu söyleyebiliriz ki yaşanan kriminal deneyimlerden sonra bunun görüldüğünden daha kolay olduğunu, sadece fiziksel ve zihinsel olarak iyi bir şekilde denemek ve hazırlanmaktan ibaret olduğunu söyleyebiliriz. En kötünün olduğu (ve bazen gerçekte olduğu) örnekler vermiş olsak da, çoğu soygun çok fazla şok olmadan gerçekleşir. Genellikle hem müşteriler hem de çalışanlar, birileri yaralanmadan veya ölmeden önce parayı alıp gitmenizi ister. İnsanlar soyulmayı bekleyen teyakkuz halinde değiller ama bir kasa alıyorlar veya kasaya giriyorlar ve aniden kukuletalı bir adam yüzlerine silah doğrultuyor veya onları bıçakla tehdit ediyor, bu noktada kadınların çoğu yıkılıyor. , hayatları için korkuyorlar ve gerçekten sadece bir an önce bitmesini istiyorlar.

Tüm bunlar, bir süpermarkete veya herhangi bir mağazaya yapılan "basit" bir soygun için fazla abartılı gelebilir, çünkü banka soygunlarını ve bu tür soygunu polis soruşturmaları ilerledikçe (bazı yerlerde diğerlerinden daha fazla) daha ciddiye alma eğilimindeyiz.) Her şeyi görüldüğü kadar ciddiye almalısınız. Ek olarak, daha cesur ve daha riskli saldırılar gerçekleştirirken küçük soygunlardan güvenli eylem yönergelerini izleyen bir rutin haline getirirsek, çıldırmaktan çok daha fazla başarı garantisine sahip oluruz.

Mart 2018

CENNETİN ŞİDDETİ HAKKINDA KISA SÖZLER

Dünyanın kalbindeki şiddet, güzelliğin ve bütünün yaşamının ayrılmaz bir parçasıdır. İşlerin yolu bu. Işık olmadan ya da iç içe geçmelerinin ve karşılıklı kararlılıklarının sonsuz oyunu olmadığı gibi, dünya da bu karanlık olmadan sürdürülemez. Bu dünyanın gerçeği. Böyle bir dünyada, yazın meyvelerini ayıya getiren tarifsiz lütuf, büyük geyik ve kurtların ebedi dramını da yazmıştır. Bir ölümden bir yaşam, bir yaşam için bir ölüm. Bu sayısız varlık ağında, acılarında ve servetlerinde, dünyanın yolu ve bütünün bütünlüğü vardır. İlkbaharın çiçeklenmesinde bütünün karşılıklı olarak ortaya çıkışını ve arıların faaliyetini görmek kolaydır, ancak tavşanın titreyen gövdesi bile çakalın çenesinin sıkı tutuşunda bütünün güzelliğini yansıtır. Jeffers'ın Fire on the Hills adlı şiirinde belirttiği gibi, "Güzellik her zaman güzel değildir..." Taşlardaki kan, geyiğin güneşte ağartılmış kemikleri, büyük dağ aslanının öldürmek için mükemmel olan güçlü çeneleri, çakal ve tavşanın ölüm çığlıkları ilahidir. Eko-aşırıcılığın vahşi, ayırım gözetmeyen şiddeti, dünyanın kalbinde her zaman işleyen ve her zaman işleyen bu ilkel, ilahi şiddetin canlandırılmasıdır.

Eko-aşırıcılık, görünürdeki "psikopatlığı" nedeniyle gevşek bilekli hiper-uygar saflar tarafından sürekli olarak eleştirilir, çünkü Leviathan'ın yapay düzenine karşı bu ilkel şiddeti uygulamaya cüret eder. Eko-aşırılık, yasa ve düzenin sunağına, vahşi dünyaya saygısızlık ve kan kurbanı sunar. Hümanizm ve ilerlemecilik çizgisine ayak uydurmayı reddederek, kendisini tekno-endüstriyel uygarlığın (ve bu aynı zamanda İnsanın kendisi anlamına gelir) temsil ettiği her şeye karşı konumlandırır. "Şebekeden" her hiper-uygar vatandaşa kadar tüm bu çürümüş yapıya özünde karşı çıkıyor, tıpkı nehrin yaşamını düzleyen hidroelektrik barajı kadar medeniyetin tezahürü. "İnsan"ın boş soyutlamasını varlığın zirvesine yerleştirmeyi reddediyor ve modernitenin ıssız çorak toprakları için bütünün güzelliğini yamyamlaştıran her şeye vahşice saldırıyor. Eko-aşırılık, vahşi gözlü kurdun evcilleştirilmiş sığırlara saldırısıdır. Krallığında küstahça dolaşan boz ayının öfkesidir. Bu ilkel karanlığın gücünü ve öfkesini ve dünyanın büyük ağları içindeki yerlerini unutan hiper-uygarlara karşı bufaloların ve kırık camların ve bükülmüş metalin gücüdür, bu ağlar, büyüye rağmen içinde aciz kaldıkları ağlardır. kendi soyutlamalarından.

Dünyanın düzeni, bu ilahi şiddetle çağlar boyu dövülmüştür. Bu yol. Buradan, insanın ve onun tekno-endüstriyel toplumunun kendisine saygısızlık etmeye çalıştığı o insan ötesi dünyanın acımasız güzelliği doğdu. Her bomba patlaması, dökülen her kan damlası, modern insanın, uygarlığının ve savunduğu her şeyin yanılışmalarına ve iddialarına karşı kalan o ilkel vahşilik çekirdeğinden bir saldırdır.

— Sokaksin

Nisan 2017

BAZI NİHİLİST PARÇALAR

Aşağıdaki metinler, nedense planlandığı gibi gün ışığına çıkmayacak olan yazı parçalarıdır. Bu alıntıları, her halükarda, dünyanın neresinden kullanmayı seçerlerse seçsinler, terörist nihilistler, eko-aşırırcılar ve diğer boyun eğmez iktidar Egoları tarafından sürdürülen ahlaksız tartışmalara ve insan düşmanı savaşa bir katkı olarak yayınlamaya karar verdim.

-A

Eziyet görmüş, kuduz ve kana susamış bir hayvan gibi şehirlerin gölgelerinde dolaşıyorum.

Etrafıma bakıyorum ve her yerde yığınların, kentsel nekropol devresi boyunca önceden belirlenmiş yürüyüşleri boyunca ileri geri emeklediğini görüyorum. Tekerleğe hapsolmuş lobotomize laboratuvar fareleri gibi rutin bir şekilde ayaklarınızın altından dünyayı dolaşıyorsunuz. Hepsi "akıllı telefonlarına" sarılmış, kafalarından kablolar fırlamış ekranların iğrenç parıltısının ve aptal yüzlerine hapsolmuş eksik ifadelerin keyfini çıkarıyor. Bütün gün mikrofonlara saçma sapan şeyler gevezelik ediyorlar, şu ya da bu iğrenç anıtın ya da binanın yanında selfie çekmek için sıraya giriyorlar. Parfümünün kokusu midemi bulandırıyor. Onların çarpık ve şişmiş figürlerini, yıllarca kasıtlı boyun eğdirmeye şekillerini değiştiren bedenlerini, zayıf ve evcilleştirilmiş zihni "İnsan"ın tanılaştırılmış ruhunu açığa vuran absürt ve başarısız biyolojik bir varlığın bu grotesk ve ürkütücü açıklamalarını izliyorum. Bu, tüm Egoların kurban edilmesi gereken, iğrenç Hristiyan Ahlakı'ndan doğan tüm putların ve bugün daha belirgin olarak medeniyetleriyle birlikte hümanizm ve ilerlemeciliğin kurtlu ideolojilerinin üzerinde yattığı antropojenik sunaktır.

Aşağılık varoluşlarının bütününü oluşturan her eylemiyle, yalnızca bu Dünya üzerindeki vahşi olan her şeyi daha fazla ıssızlığa mahkûm eden, zavallı bir koro halinde bu parçalanmış yozlaşma krallığını savunmak için tiz seslerini yükselten tüm bu iğrenç parazitlere tükürüyorum. çökmüş. Bütün sunaklarına, putlarına, ahlaklarına ve değerlerine tükürürüm. Benim alaycı gülüşüm, onun ütopyalarının yalpalayan koridorlarında ebediyen yankılanacak. Ay gizlendiğinde ve karanlık hüküm sürdüğünde, ikonlara karşı gelen nefret dolu irademın ateşleri parılayacak.

Reddedilme ve küçümseme kalbimi patlama noktasına kadar dolduruyor. İçimden ağlıyorum, vahşi bir gaddarlıkla bütün benliğim gözyaşlarına boğuluyor. Vahşi içimden bana sesleniyor, içimden haykırıyor, intikam için haykırıyor ve ben bu çağrıya şevkle kulak veriyorum. Nihilist terörizmin insancıl olmayan seyri, İnsanın ve İlerlemesinin tapınaklarında tercih ettiğim silahtır, kentsel bölgelerin gölgelerinde korku yayan kanserdir, çürümesini yayan, ıslak ve soğuk toprakta beslenmeye çalışan zehirli bitkidir. .

Bu hiper-uygar kölelerin her biri, dünyayı modernite ve yapaylığın steril bir çöplüğüne dönüştüren bu yürüyen cesetler, ıstırap dolu bir ölümden başka bir şeyi hak etmiyor. O yüzden diyorum ki bütün evleriniz yansın, zamanı gelince donup kışın soğukunda ölsünler. Zehir kendini çekerken bedenlerinizin acı içinde kıvrınmasına izin verin. Kanınız çorak toprağı beslemek için aksın ve şehirde hayatta kalma yolculuğunda ilerlerken korkunuz tek sarhoş edicimiz olsun. Gülelim arkadaşlar! Sevinelim, kanın üzerinde dans edelim ve gülelim!

Biri bana bakıyor, kibarca gülümsüyor ama gözlerine bakmak, onların küçük hayatlarına hemen şimdi son verme arzumu ele veriyor. yüzümü çeviriyorum. Nefret dolu bakışlarım dolaşüyor, suçlularım ve vahşi tutkularım beni ileriye taşıyor, her zaman avda, bir sonraki saldırıya hazırlanıyor, bir sonraki hedefi, bir sonraki kurbanı arıyor, her türlü hevesli kahramanı kolluyor. Süpermarketten ihtiyacım olanı çalarken, cebimde bıçağın ağırlığını hissediyorum, parmaklarım keskin kenarlarında oynuyor. Kararmış metalin uzunluğunu bir güvenlik görevlisinin ya da bir veznedarın boynuna gömmeyi düşünüyorum, gözlerindeki korku parıltısını ve acınası merhamet çığlıklarının sesini özlüyorum. Bunun yerine kibarca gülümsedim ve yoluma devam ettim. "İyi günler".

Burada, modernitenin çöplüklerinin açık hapishanelerinde, yaşayan ölülerin yaşadığı şehir mezarlıklarında, yalnızca nefret ve umutsuzlukla tanıştım. İçime giriyorlar, ağzımda köpüklü bir şekilde tüm İnsanlığın karşısında aşağılık ve zehirli bir tükürük oluyorlar.

Burada şehirde arabalar, otobüsler ve trenler hızlanıyor, havayı sis ve gürültüyle dolduruyor. Bu kasvetli ortamı özömsüyorum. Gökyüzünde, telefon hatları ve elektrik hatları kuleleri gri gökyüzüne yükseliyor, sürekli olarak görölemeyen sis ve zehirlilik saçıyor ve gözlerim onların kaba biçimlerine bakıyor. Makine dünyasının sağır edici gürültüsü bir anlığına sönüyor ve ben orada derin bir sessizlik içinde duruyorum. Kaçış yollarını, saldırı için gereken minimum malzeme miktarını vs. düşünüyorum. ve yoluma devam ediyorum

Bu gece sırt çantamdaki patlayıcı-yakıcı aletin ağırlığı bana buraya ne yapmaya geldiğimi hatırlatıyor, attığım her hızlı adımda kalbim daha güçlü atıyor, derin bir nefes alıyorum ve kaputumun altından çıkan karahindiba ve muz ağaçlarını izliyorum. kırık çimento karolar. Ormanların dinginliğini, dağların yalnızlığını düşünüyorum, hedefime doğru ilerlerken bir kez daha kendime güveniyorum.

Ayağımın altındaki çimen ve toprak hissini, saçlarımdaki soğuk ve rüzgar hissini ve ciğerlerimi dolduran dağ akıntılarının mis kokulu hissini ne kadar özlüyorum. İlkbaharda kuşların şarkılarını ve yaprakların açılmasını duymak, yanımda arkadaşlarımla ayın iyileştirici ışıltısının önünde uzanmak, seslerini, kahkahalarını ve en çılgın rüyalarımızın şenlik ateşlerinin etrafında danslarını duymak istiyorum. Bir kez daha... Ama hayır, bu

sefer, diğerk birçok kez olduğu gibi, yalnız gitmeliyim. Seni diğerk tarafta bekliyor olacağım.

Sessizce çatılara tırmanıyorum. Bu departman kompleksi içinde hiper-uygar uyku. Ne hayal ediyorlar? Bilmiyorum. Ama bu gece bir kabusta uyanacaklar. Eseri bir kablo demeti arasına sıkıştırdım ve boğucu gökyüzüne son bir bakış attıktan sonra, özellikle kimseye birkaç kelime söylemedim, fitili yaktım ve bir kez daha gecenin kakofonisi içinde kayboldum.

Sapık kahkahalar sokaklarda yankılanıyor.
Vahşi bir enerjiyle genişleyen gözlerine bakıyorum.
Görünürdeki her şeyi tahrip ederek, suçluluk yayıyoruz.
Bize bakmaya bile cüret etme.
Elinizde yanıp sönen bıçağın görüntüsü.
Yere düşen kırık camın sesi.
Tütsü kokusu pis havaya karışır.
Vücudumuzda bir adrenalin dalgası dalgalanıyor, ve bizim kötü ve vahşi keyfimiz her türlü rasyonelliğın sıralarını yerle bir eder.
Önüne çıkan her şeyi silip süpürmeye kararlı bir sel gibi.
Sokaklar varlığımızı duyurmak için kararırken
Korku ya da pişmanlık bilmeden
Gülüyoruz ve gülüyoruz.
Savaşta bireyciler, gece uluyanlar.
Uzaktan sirenler çalmaya başlayınca gülüşmeler.
Gülerek bilinmeyene adım atıyoruz
her biri kendi yolunda dolaşan
kimsenin bizi takip edemeyeceğı yer.

- A

Temmuz 2017

PESİMİST

Bunu 2016'nın alacakaranlığında yazıyorum ve 2017'nin şafağına denk geliyor, gün gri ve yağmurlu, şehre metalik bir koku sızıyor, tepeler beni izliyor uzaktaki diğer günlerden daha da iç karartıcı panorama, bakım On üyeden fazla olmayan bir sürü gözlemliyorum, onları kısıkanıyorum, doğal uçuşlarını kısıkanıyorum; benim insan durumumda asla sahip olamadığım veya elde edemediğim kalite. İyi ki uçamıyormuşuz! Sadece kendime ve bir yılın sonuna yaklaşırken yoğunlaşan umutsuzluğu düşünüyorum, insanlık için sadece yılın değil, varlığının da sonu olmasını diliyorum. . "Grupúsculo Indiscriminado" ve "Vahşete Eğilen Bireyciler" sözlerini okudum, her birinde büyük bir yakınlık hissediyorum, "mümkün olduğunca çok insan öldür", bu gri gökyüzünün altında ve üstünde aklımda tekrar ediyor bu çorak topraklar, eko-aşırılıkçı söz ve eylemlere gücenen tüm iyi kalpli solcuları düşünerek sessizce kıkırdar.

Bugün her zamankinden daha çok söylüyorum... İnsanlık çürüdü, Dünya artık "Kurtarılmaz", şimdi her zamankinden daha çok haykırıyorum: Dünya kayıp! Yalnız giderim, sadece karamsarlığımın umutsuzlukla adımlarımı atarım. Uzun zamandır içimde yanan bu kelimeleri yazmak istedim, bazen onları dışarı çıkarmazsam beni öldüreceklerini hissettim, benim için; Bu intihara meyilli sözler, dinlemeye ve yazmaya değer sözlerdir.

Hiçbir değişiklik mümkün değil, tekno-endüstriyel medeniyet harap oldu ve ahlaki, torunlarında onu yeniden üretmekten sorumlu olan tüm hiper-uygarlarda zaten. Birkaç yıl içinde medeniyeti ayakta tutanlar olacak küçüklere bile çökmekte olan vizyonunu aşılıyarak, yeni köleler olacaklar. Solcuların bunca umut bağladığı ve hâlâ devrim gibi eskimiş kavramlara inananlar benim düşmanımdır, ona herhangi bir yakınlık hissetmiyorum. İnsanlar için sevgi nasıl hissedilir, eğer bu Vahşi Doğayı bir kez daha mahvediyorsa, eğer ahlakları bana aşağılık geliyorsa, eğer onlar için aşk bedene, paraya ve yüzeysel çekiciliklere dayanıyorsa, şehirde ikiyüzlülük hüküm sürüyorsa, göster "sevgi" sadece benim yaşadığım bu günler gibi müstesna tarihlerde, onların ikiyüzlü bir birliktelik yoluyla sevgileri beni ilgilendirmiyor. Peki, neden bunun için savaşıyım?Kötülükleri öven -hatta onlar aracılığıyla kendilerini özgürleştirmeye çalışan- ya da İnternet'teki faaliyetleri gösteriş yapmaya ve saçmalıklara hayranlık duymaya ya da saçmalıklara hayranlık duymaya dayanan bir grup aşırı uygar insan için neden savaşıyım? çocuk pornografisi. Böyle bir uygarlığa nasıl saygı duyabilirim? Bulunduğum şehre, artan şehirleşmede ilerleme fikrinin gerçekleştiği ve barlarının ve gece kulüplerinin yaydığı ışıkların yoğunluğuyla akşamın karanlığını yok eden şehre saygım yok. Biz bu şehirdeki eko-aşırılıkçılar burayı terk etmeyi reddediyoruz, çünkü biliyoruz ki, geriye kalan birkaç doğal alana kaçsak bile, er ya da geç medeniyet gelecek, medeniyet kuşatmıyor, eziyor. Bu yüzden bu şehirde devam ediyoruz, yenilgi zaten kesin olmasına rağmen, kalmaya ve medeniyet içinden savaş açmaya karar verdik. Karamsarlığım burada ortaya çıkıyor, her şeyin kaybolduğunu biliyorum, devrimci rüya tam da buydu, bir rüya ve daha fazlası değil. Her toplumsal hoşnutsuzlukta devrimin ne kadar yakın olduğunu iddia etmeye devam eden solcular. Artık uyumayan, ne yazık ki sadece

zihinsel olarak ölü bir halkın uyanmasını beklemeye devam etmeleri. Bazıları bunu okuduktan sonra, beni - diğer eko-aşırılık yanlılarına yaptıkları gibi - zihinsel olarak hasar görmüş ve yanlış anlaşılmış bir psikopat olarak sınıflandıracaklarını biliyorum. Diğerleri buna gülecek ve bu sözleri şaka olarak alacak. Bırakın istediklerini düşünsünler, eylemler konuşacaktır.

Bu karamsarlık duygusuyla devam ediyorum, yanıma almaktan gurur duyuyorum, hikayelere inanmayı uzun zaman önce bıraktım. Şimdi kasabada artık bir arkadaşım ya da meslektaşım görmüyorum, şimdi nefret ettiğim her şeyi görüyorum, buna karşı tüm eylemleri haklı çıkarıyor ve destekliyorum, hatta rastgele sınırdaki en ayırım gözetmeyenleri bile. Rahatsız mahkûm Kevin Garrido'nun "Vatandaşlar arasında sonsuz bombalar patlar" dediği gibi, sözlerini ve bunların gerçekleşmesini sonuna kadar destekliyorum. Gelecek görmüyorum, nefret ettiğim, er ya da geç canımı alacağını bildiğim bir şimdinin içindeyim. İnsanların canı cehenneme, yavaş yavaş siyaha boyandığını griden düşünüyorum, onun için hiçbir eylem yok, yaptığım her şey benim için bireysel ve vahşi amaçlarım için.

Arkadaşıma: Dostum, şafak gibi görünen bu günler melankoli, hüznün, nefret ve umutsuzlukla karıştı. Sözcüklerin elle tutulur hale gelmesini ve sizi kucaklamasını umarak, durumun böyle olmadığını bilsem de, yine de size bunları veriyorum, en azından en derin gerçek kabuslarda size biraz rahatlık vermelerini umarak. Savaşa devam ediyoruz, bunu biliyoruz. Öğrenmek ve deneyimlemek, başarısızlıklar ve başarıların yanı sıra dökülen gözyaşları ve el kol hareketleri yapılan gülümsemeler de paylaşılır. Savaş, ölüm dedikleri son uçuruma, compa'ya düşene kadar devam eder.

Sana gün batımından bir öpücük gönderiyorum, kelimeler asla yeterli olmayacak.

—Huehuecoyotl

GÜNEY MAFYASI

Ateşin donmuş topraklarında yanan yüzlerce kamp ateşi gibi

Pindorama'da toprağının sıcaklığı ve heybetli özüyle Amazon dünyası

Donmuş denizde dağ silsilesinin yan yana ve Puma veya Kapibara Panterinin veya akrebin topraklarındaki dalgakıranın üzerinde

Leftraro'nun gaddar Galvarino ve diğer vahşiler gibi göğsünde kustumuk ile savaştığı Mapuche topraklarında, gücünün ve cesaretinin motorundan asla vazgeçmedi.

İspanyolları öldüren ve gemilerini batıran ezici intikamları olarak Querandies ve dart ve voleybollarındaki tehlike olarak ateş okları ile

Selknam ve tanrıları, dansları ve ritüelleri, Hain'in büyüklüğü ve kadınlar için muazzam gizli gücü ile.

Temassızların düşmanlığı ile Tupinambás ve onların şiddeti ile Munduruku ulusu ve mirası, acımasız kafa kesiciler

Bir volkanın patlaması ya da fırtınalardaki rüzgarın gücüyle, devasa su hortumları ve kasırgalarla yeri sallayan bir deprem gibi.

Denizlerin sonsuz gücü ve ölümü şiddetle kucaklayan farklı güçlerin savaşını yürüten bir fırtınanın gür sesiyle

Gözleri kanayanlar ortaya çıkar, yürekleri güçlü çarpar Göğsünde açık bir yara taşıyan, samimi mimikleriyle boyun eğmez varlıklar.

Yayılan diğer klanların yanında tehlikeli bir şekilde büyüdükçe, yok olmanın eşiğine gelir gelmez kendilerini çatışmaya attılar.

Umutsuzluğa kapılmadan, zaman zaman ruhtaki her vahşi alanı kucaklayarak, büyüdükleri şehirden nefret ederek kendini gösterse de.

Hepsi aynı eğilimde kardeş olan, büyük bir sabırla askere giden ve izlerini akıllıca silen o değerli savaşçılar klanı, bu kıtanın güneyindeki ITS Mafyası.

- Pwelche Ruh

BURUNLARA

“(...)Uzun vadede bu hiçbir şeye yol açmazsa ölmekten korkmuyorum (...) ölüm benimle oynadı, beni bulmaya çalıştı ve beni asla bulamadı (...)”

-J

Bize faşist ve kadın düşmanı diyen, hatta bizim polis olduğumuzu ima eden herkese, size bir soru soracağım, gerçekten bizi faşist mi sanıyorsunuz? Eğer öyleyse, eko-aşırı mafyayı öven bir şarkı yazan anarşist şarkıcıları bulduklarını nasıl açıklayabilirler? Bunu bildiğin halde hala faşist olduğumuzu mu düşünüyorsun?

Onlar da bizim polis olduğumuzu sanıyorlar, öyle ise, eskiden anarşist olan grupların şimdi mafyanın içinde olmasını nasıl açıklayabilirler?

Kadın düşmanlığı, örnek vermeye bile değmeyecek bir aptallıktır.

Bize tüm bunları söyleyebilirler, ancak beni gerçekten kızdıran bir şey, bazılarının kötü niyetli bir şekilde eylemlerimizi ima etmesi ve eylemlerimizi karalaması, yanlış eylemler olduğunu, onları yapmadığınızı vb. ima etmesi. Cidden bu berbat bir şey, bu deliriyor kardeşlerimin cesareti, benim cesaretim, bizim otobüslerin tepesine çıkıp, memeleri hava dolu, şişeler dolu insanların arasında sokakta yürüdüğümüzü mü sanıyorlar? Birinin bir insanı öldürmesini haklı çıkarmak için ne bekliyoruz?

Bize iftira atmaya cüret eden o pislikler bombayı yüklerken kalplerini hiç ağzında hissettiler mi? Yükü bıraktıktan sonra özgürleştirici sevinci hissettiler mi? Garip görünüyor mu? Yürürken koştuğunu hissettin mi? ? (Bunu bile anlamayacaklar), Bir daha asla geri dönmeyeceğinizi düşünerek sığındıkları barınaktan mı ayrıldılar? Hayatınıza mal olabilecek cesareti hiç yaşadılar mı? Tehlike karşısında ceplerinin altında mı?...nerede, eğer solgunlaşmanın ne demek olduğunu bilmiyorlarsa... Bir dahaki sefere saldırılarımızdan şüphe duyduklarında ya da basın eylemlerimizi örttüğünden şikayet ettiklerinde, ben ve benimki eko-aşırılık dolu başka bir yükle sokaklarda yürümeye devam edeceğiz. İntikam arzusu ve insan düşmanı nefretle, ilerlemeye ve modern insanlığa karşı bencil yoluma devam edeceğim.

Son sonuçlarına şiddetli eylemler vermeye devam edeceğimiz kötü şeyler konuşmaya devam ediyorsun.

- Medeniyetsiz Bir Güneyli

ŞUNLAR...

Şehirlerde pusuya yatmış şu insanlık dışı hayvanlar.
Tüm insanlıktan nefret eden o korkunç şeytanlar.
Kötülük yapmak için herhangi bir durumdan yararlanan bireyci suçlular.
Kendi türlerinden nefret eden tutarsız ve tutarsız insan sevmeyenler.
Mantıksız ve mantıksız o çılgın deliler.
Dünyanın Bilinmeyeni'nin pagan okült tapanları.
Şu mistik ve Hıristiyan karşıtı ritüelciler.
Kaos için komplo kuran kurnaz suçlular.
Şu kadın düşmanı maço, otoriter sözde Naziler.
Çalışıp deneyen, sonra da bedenlerini eyleme dönüştürenler.
Maddeleri karıştıran hüsrana uğramış, kendi kendini eğitmiş zanaarkar ve kimyagerler.
Patlayıcı temas kurmakta ısrar eden elektrikçiler.
Medeniyete karşı kin ve kin dolu karamsarlar.
En eski içgüdülerine tutunan modern uygar insanlar.
Kadim sakinlerin ruhları tarafından ele geçirilenler.
Nehirlerde, dağlarda, ormanlarda, ormanlarda, kıyılarda ve çöllerde yürüyenler.
Öte yandan, binalarda ve sokaklarda sinsi sinsi dolaşanlar, tekerleklerle hurda metalde hareket ediyorlar.
Fark edilmemek için dönüşmesi gerekenler, olması gerektiği zaman vatandaşlara örnek olanlar.
Kültürel klişeleri geride bırakan o anonim varlıklar.
Kılık değiştirseler de zihinlerinin aynı kaldığını bilenler.
Ekstremist talimatlar ve propagandaları görmekten, bu kadar çok acı mektup okumaktan çok sapkın bir akla sahip olanlar.
Sapıklıklarını uygulamaya koyanlar.
İnsanları incitmeyi ve öldürmeyi düşünenler.
Bir şeyleri yakmak ve yok etmek isteyenler.
Düşman kanına susamış seri katiller.
Hâlâ özgür olan ve yeni saldırılar planlayan kundakçılar.
Dünyanın farklı yerlerinde bakteri gibi yayılmaya devam edenler.
Yıllardır tam bir cezasızlıkla faaliyet gösterenler.
Şu eko-aşırıacılar.
Şu Nihilistler.
Şu bencil Satanistler.

Bu ve ÇOK DAHA FAZLASI kim olduđumuzu dűşűndűkleri veya bize ne olduđumuzu söyledikleridir. Gerçek řu ki, bize bahředilen tűm kategoriler azdır. Ne insan ruhu űzerindeki en deneyimli uzmanlar, ne nasıl bu canavarlar haline geldiđimizi açıklamaya çalıřan rahatsız olmuř modern anarřistler, ne de kimse bizim ne olduđumuzu asla özemeyecek.

Savařımız, var olan geriye kalan tűm Vahři insan halkları adına devam ediyor. Kurtardıđımız tűm kadimlerin bilgeliđi için. Mistisizmi ve paganizmi için.

İnsanlığın ilerlemesine karşı her patlama, cinayet, yangın veya sabotaj onun adına yapılır!

—Wöllapatuch "bűyük katil"

ŞARKI SÖYLEYEN NEHİR: İSTEKSİZLERE SON SÖZ

Şu anda Kuzey Amerika'nın Mississippi eyaleti olan Pascagoula Nehri'nin şarkı söylediği söyleniyor. Ne olurdu, nehir tarafından yapılan ve birçoğunun şarkı gibi geldiğini söylediği garip sesler. Bazıları nehrin müzikalitesini Sirenlere veya diğer mitolojik varlıklara bağladı. Her halükarda, en popüler efsane, şu anda Güneydoğu Amerika Birleşik Devletleri'nin birçok güçlü şefliğe sahip olduğu Avrupalılardan önceki zamana aittir. Efsaneye göre,

... Biloxi ve Pascagoula kabileleri, kabileler arasındaki bir bölünme, karşılıklı olarak yok olmalarına neden olmadan önce, yüzyıllar boyunca şu anda güney Mississippi'de barış içinde yaşadılar. Pascagoula şefi Altama, kabilelerin geleneklerine aykırı olarak Biloxi Şefi ile nişanlı olan Biloxi prensesi Anola'ya aşık oldu. Altama ve Anola, sonuçları ne olursa olsun birlikte olmak istediler. Buna karşılık Biloxi, Pascagoula'ya karşı savaş açtı, Altama'nın kararı nedeniyle onları öldürdü ve köle olarak aldı. Altama'ya sadık kalmaya karar verdiler ve bir grup olarak köle olmaktansa kendi elleriyle ölmenin daha iyi olduğunu düşündüler. Ahirette tekrar buluşacak ve savaşı bir dünyada yaşayacaklardı. Altama, Anola ve Pascagoula halkı nehirde boğulmayı seçtiler ve ölüm şarkılarını söylerken el ele tutuşup sulara yürüdüler. Yerel efsaneye göre Pascagoula halkının ortadan kaybolması nehirde gelen mistik seslerde yankılanıyor...

Uygarlığın kullandığı boyun eğdirmenin birincil unsuru korkudur. Evcilleştirme ve kölelik, ölümden daha kötü bir şey olmadığına, kölelik ve köleliğin bireysel maddi varlığımızın sona ermesinden daha iyi alternatifler olduğuna dair kesin inanç olmadan, korkmadan var olamazdı. Özellikle bu sayfalarda bahsedilen halklardan birinden gelenler, bizlerin de korku çocukları olduğumuzu hatırlamalıyız. Pascagoula gibi birçok insanın artık çok az torunu var ya da hiç yok, ancak savaşmanın ve/veya ölmenin köle olarak yaşamaktan daha iyi olduğu sonucuna vardılar. Biz yenilginin çocuklarıyız, özgürlüğün ölü doğanlarıyız. Ama bu tür konuşmalar için artık çok geç... Uygarlık on yıl daha sürebilir, ya da on bin yıl daha. Şimdi ona düşman olabiliriz, ancak bundan birkaç on yıl sonra kendimizi ona teslim edeceğiz. Günü atlatmak için kendi çocuklarımızın yalanlarını beslemek ve gururumuzu yutmak zorunda kalabiliriz. En azından gururumuzu tamamen yutmamalıyız, evrensel kardeşlik veya insani ilerlemenin sahteliğini de yutmamalıyız. Bu çürümüş toplumda her dönemeçte, bize bir maskara satıldığımızı anlamalı, ona göre nefret ve kin beslemeliyiz...

Biz editörler, bununla ne yapmanız gerektiği konusunda size önerilerde bulunamayız veya istekli değiliz, sizi insan, hayvan ve canlı tutan sadece bu kırgınlıktır. Hiçbir felaket uygarlığı sona erdirmeyecek olsa bile, kendi evcilleşmemizin felaketi, ne kadar kaybettiğimizi ve bu konuda neler yapılabileceğini düşünmemizi sağlamaya yeterlidir. Kolay çözümler yok ve muhtemelen hiç olmadı. Uygarlığın asla dokunamayacağı, aşırı uygarlıkta korku uyandıran ve gölgelerde kendini gösteren o samimi yanımıza tutunmalıyız: sürekli pusuda bekleyen görünmez bir tehdit.

Ve bundan biraz daha fazlasını yapanlar için, bu eko-aşırılıkçı pagan duasını sunarak bitirebiliriz:

Ay size rehberlik etmeye devam etsin. Yağmur seni serinletsin.
Güneş bedenlerinizi ısıtsın. Cırcır böceklerinin sesi onları rahatlatsın.
Toprak ayaklarını lekelesin. Dağlar onlara barınak sunsun.
Karanlık gece onları gizlesin. Ayak izleri rüzgar tarafından silinsin.
Sonsuza dek!

-Chicomoztoc, Aralık 2016

ANTİNOMİZM (LUCIFERIAN MISANTHROPIC ORDER)

"Misanropi ve toplumu küçümseme de gerçek Satanizmin temel unsurlarıdır."

Giriş notu: Ekstremist Luciferian Misanthropic Order'a ait olan materyali bir kez daha gün ışığına çıkardık ve aşağıda okunacağı gibi, bunun kesin ve doğrudan bir metin olduğunu, ancak Teröristlerle "aynı çizgide" olduğunu düşünüyoruz. ve oldukça uzun bir süredir ortaya çıkan anti-politika. Bu doğrultuda, toplumu batırmak ve var olanı yok etmek isteyen Kaos'u çılgın beyinlerde serbest bırakmak, ahlak dışı saldırının bütününe anlamına gelmez. Vahşi Egoistler Birliği'nin son yıllarda "temel"i olan bencil yakınlık, çevremizden ve çevremizden az sayıda kişi tarafından öğrenildi ve deneyimlendi, ancak yıkıcı söz ve eylemlerle bir şeyler yarattı. Orijinal olan, diğer ekstremistleri doğrudan/dolaylı olarak etkilemeleri, Terörist ve ahlaksız Kaos'u serbest bırakmak için hareket etmeleridir. Dolayısıyla bizimki - bu "davranış çizgileri"ne karşı - bencil yakınlık, ondan alınabilecek ve ondan öğrenebileceğimiz, istediğimiz zaman bencilce sahip olabileceğimiz bir malzeme. Ve bizler Anti-Kozmik Satanistler (kısaca) olmasak da, aşağıda ifade edilen aşırılıkçı kelimelere yakınız. Daha önce kısmen açıkladığımız bir diğer not ise, Luciferian Misanthropic Order'ın şeytani / ezoterik metafiziğine tamamen saygı duyuyoruz, çünkü Eko-Aşırılıkçı Paganizm'e tamamen saygı duyuyoruz, çünkü bizim için insan bir hayvandır. metafizik. Ne anlam yüklediğimizi zaten kısaca belirtmiştik (belki bir çalışma/metin çıkar ortaya) ama bundan bahsettiğimizde insan toplumunda öğrendiği "maddi temeli" inkar eden ve ayırım yapan bireyi kastediyoruz. (bence bu inkar edilemez), okült, ilkel eylemin, yüzeyde gerçekleştirilse bile, alt yüzeyi içeren gizli akışını yükseltir ve teşvik eder, tüm bunların ötesine geçer ve keşfedilmemiş bir aşırılıkçı / metafizik saldırıda ikinin ve kötünün ötesine geçer.

—*Extreme Active Misanthropic Magazine KH-A-OSS'nin Eski Editörleri*

- 1 . Kurt adam, insan koyunu kılığına girmiş kana susamış bir kurt gibi olun; çünkü ancak gerçek benliğini gizleyebildiğin zaman düşmanların arasında özgürce avlanabileceksin.
2. Güçlü bir eylem, bin boş söze bedeldir.
3. Lucifer bizim idealimizdir, bu yüzden devrimin, bilgeliğin ve özgürlüğün taşıyıcıları biz olmalıyız.
4. Rüya görenlerin dünyasında, uyananlar tanrılardır.
5. Yeterince zayıf insan birleştiğinde, güçlülerin gazabından kendilerini korumak için yasalar ve kurallar oluşturduğunda bir toplum oluşur. Bu nedenle, her zaman toplumun bir numaralı düşmanı olmayı hedefiniz haline getirin.
6. Lucifer'in parlak ışığı, körlerin gözünde daima karanlık kalacaktır.
7. Yalan söylemek, zayıfları teselli ederken, üzücü gerçek, güçlüyü ilahi kılar ve özgürleştirir.

8. Gerekirse başkalarına yalan söyleyin ama kendinize yalan söylemeye başlamak yerine hayatınızı kaybedersiniz.
9. İradenizin tek yasa olmasına izin verin ve her ihlali acımasızca cezalandırın.
10. Seçkinler asla değersiz pisliklerin düzeyine inemez ve düşemez, bu nedenle demokrasi her zaman hepimiz tarafından ve gerekli olan her şekilde mücadele edilmelidir.
- 11 . Seçkin azınlık, insan altı çoğunluğun feryadı nedeniyle, ancak terör yoluyla kendilerini anlatabilir.
12. En aydınlanmış kişi en karanlık gölgeyi oluşturur ve bu nedenle aptallar tarafından karanlığın getiricisi olarak kabul edilir.
13. Yalnızca alt insanlar, yanıltıcı ahlak ve statükonun yasalarıyla sınırlıdır. Bu yanılsamaları aşmış olan Satanist özgürdür ve iyinin ve kötünün ötesindedir
14. Barışa karşı savaş yapın ve savaşın kendisi için savaşın. Çünkü kurtlar koyunlardan ancak savaşın hararetiyle ayrılır.
15. Kendinizi tanıyın; sadece sınırlarınızı belirleyerek tüm kusurlarınızı aşmayı öğreneceksiniz. Bu nedenle kendini bilmek mükemmelliğin tek anahtarıdır.
16. Bilgi tohumu ancak verimli topraklarda yetişebilir ve Azot suyuyla sulanmalıdır. Ancak o zaman karanlık bilgelik durgun formları ve yapıları kıracak ve Kaos'un gelişmesine neden olacaktır.
17. Temsil etmek ve Karanlık Tanrılarımız gibi hareket etmek yoluyla, onların tahtlarına yükselebilir ve onların özleriyle bir olabiliriz.
18. Bilinmeyen karanlığın içine korkusuzca girerek, Lucifer'in içsel ışığımızı bulacağız.
19. Bizi öldürmeyen güçlükler ve engeller bizi sadece öfkelenendirir ve en huyumuz şeytana yakın olandır.
20. Hiçbir şey güçlülere, düşmanlarının dökülen kanları kadar arındıramaz.
- 21 . Barış zamanlarında yalnızca parazitler gelişir.
22. Acımasız ve merhametsiz olun, sizi engelleyen her şeyi ve herkesi yok edin, çünkü acıma ve merhamet en zayıfların damgasıdır.
23. Satanist bir hayatın yerine getirilmesi, bir Satanistin ölme şeklidir. Çünkü kalenin son zaferi savaşta ölmektir.
24. İrademiz yasadır ve yaşamız Kaos'tur.

TERÖR YEMİNİ

orakçının tırpanı olacağım
ölümün gölgesi olacağım
veba salgını olacağım
kıyamet intikamı serbest bırakılacak
insanın yıkımını görecekim
Şehirlerin yandığını görecekim

Sizi kahrolası parazitleri boğacağım
kokuşmuş kan nehirlerinde

terör yemini
yok edicinin yok edilme ayinleri
can düşmanı
tüm ilahi şeyleri yok eden

Fatihin kılıcını sallayacağım
Arındırıcı alev olacağım
Savaş çekicini sallayacağım
zayıf lanet yere vurmak
cellat olacağım
şehvet ve nefretle öldürecekim
yok oluş olacağım
bu kahrolası dünyayı bir mezarlığa çevirecekim

MELEKLER VE SİBORGLAR HAKKINDA

Ayrım gözetmeyen şiddet eylemleri gerçekleştirme isteğimin olmamasına rağmen (çoğunlukla benim koşullarımdan dolayı). Bir noktada eko-aşırılıkçı retoriği biraz tanıdık buldum. Bunun nedeni, eko-aşırıcılık hakkında yazıp yorumladığımda kendimi siyaset, hatta felsefe yapıyormuş gibi hissetmiyorum. Kendimi ilahiyat yapıyormuş gibi hissediyorum. Şunu açıklamalıdır: Teolojiyi tipik bir Batılı Hristiyan tarzında değil, insandan daha büyük bir şeyin takdiriyle yorumlanarak. Bu "daha büyük" aslında alt ölümlü insan beyninin bir yanılsaması olabilir ve bizimkinden daha büyük bir "bilincin" olduğuna dair bir taviz vermek zorunda değildir. Daha çok, bilincin tamamen bozulmasının olumlanmasıyla, insan aklının tam bir başarısızlık olduğunun kabul edilmesiyle ilgilidir. Daha önce yazdığım gibi, uzun zaman önce ölmüş halklar ve milletler arasında insan merkezli bir bakış açısının olmamasının nedeni buydu; ayının gücüne, kartalın özgürlüğüne, çakalın bilgisine vb. talip olmamız gerektiği fikri. İnsan olmayanın insanı küçeleştirdiği, onu sınırladığı ve ölüm ve unutulma yoluyla ona galip geldiği fikri.

Yani bir vaaz tamamen uygundur. Hristiyan Kilisesi kurtarıcısının ölümünü andığı bu günde, insan etinin kendisinin, kanının, çürümesinin ve çürümesinin iğrenç doğası üzerine meditasyon yapmaya uygundur. Aslında, Hristiyan kilisesinin devamı olan seküler ilerlemecilik, selefini etten nefret etmekle suçladı ve her türlü sefahat başarısını doğası gereği ilerici olarak övdü. Cinselliği mahkûm ettiği için kiliseyi azarlamak liberal akıl içinde ortak bir konuşma noktasıdır. Bu aptalca bir varsayımdır. Cinsel özgürleşmenin mevcut egemenliği, büyük ölçüde bir yanda doğum kontrol hapından, diğer yanda çamaşır makinesi ve mikrodalgadan kaynaklanmaktadır. Yani, kadın üretimi kontrollü ve toplumsal yeniden üretilmektedir (Marksist bir terim kullanarak), bir kadının (özellikle) istediği tüm cinsel partnerlere sahip olabilmesi için mekanizedir ve hamile kalsa bile çocuğa bakmaktır. hazır yemek, gündüz merkezleri, ebeveynlik kitapları vb. ile nispeten kolaydır. Cinselliğe yönelik modern tutumlar, tüm bireyler için özgürlük ihtiyacının evrimsel olarak kavranması nedeniyle aydınlanmamıştır. İnsanları tek tip bir şekilde eğitilmiş ve eğitilmiş "insan kaynakları" olarak gören tekno-endüstriyel aygıt nedeniyle maddi olarak var olurlar. Bu, hayatı "basitleştirir" ve vatandaşları sisteme daha bağımlı hale getirir.

Bu öyle ya da böyle önemli değil, çünkü Eğilimimiz insanları umursamıyor, ancak modern tutumun temellerini anlamak önemlidir. Ete karşı önceki tutum, modern kolaylıkların yükselişinden önce haklıydı. Bebek ölümleri, en zengin ve en ayrıcalıklı sektörlerde bile olağanüstü yüksekti. Eski insanlar muhtemelen yavrularının rahimden erken ve annelerine aşırı bağımlı olarak çıktığını gözlemlediler. Birçok insan arasında, enerjilerinin hassas bir yaşam tomurcuğunun beslenmesinden dağılmasını önlemek için emzirirken bir kadına dokunmakla ilgili tabular ortaya çıktı. Yine de çocuklar öldü, bu da avcı-toplayıcı insanlar arasındaki nispeten düşük yaşam beklentisinin temeli. Bebekler ve çocuklar öldü, kadınlar doğum sırasında öldü vb. Bu, tarım toplumlarının yükselişi

sırasında da devam etti. Hristiyan piskopos Nisalı Gregory, bekaretini öven incelemesinde aşk ve ölüm arasındaki bağlantının canlı bir portresini çizdi:

“Ama onun doğurma zamanı genç yaşamla ilgili; ve vesile, çocuğun dünyaya gelişi olarak değil, ölüme yaklaşması olarak yaklaşılr; doğum sırasında ölmesi beklenir; Ve gerçekten de bu üzücü önsezi genellikle doğrudur ve doğum günü partisini duyurmadan önce, beklenen zevklerden herhangi birinin tadını çıkarmadan önce, neşelerini pişmanlıklarla takas etmek zorundadırlar. Aşk ateşinde, tutkulu sevginin doruğunda bile, bir rüyada olduğu gibi, hayattaki en tatlı hediyeleri henüz almamış olsalar bile, sahip oldukları her şeyden bir anda uzaklaşırlar. Ama sonra ne geliyor? Ev hizmetçileri, sanki düşmanları fethediyormuş gibi doğum odasını söküyor; Cenaze için süslüyorlar ama orası artık ölüm odası; gereksiz iniltileri ve el tokatlarını yaparlar. Sonra geçmiş günlerin hatırası gelir, evliliği tavsiye edenlere lanetler, onu durdurmaya dostlara suçlamalar; ana-babayı ölü ya da diri olarak suçlamak, insan kaderine karşı amansız çıkışlar, tabiatın genel akışına suçlama, ilahi hükümete bile şikayet ve suçlamalar; insanın kendi içinde savaşır ve onları azarlayanlara karşı savaşır; en şok edici eylemler ve kelimeler için tikslenme olmadan. Bazılarında bu ruh hali devam eder ve akılları tamamen acı tarafından yutulur; ve onların trajedisi daha üzücü bir sonla bitiyor, kurban felaketten kurtulmak için acıya katlanamıyor.”

Bu nedenle kadının rolü, her doğum yaptığında kendisi için ve acımasız bir dünyada hayatta kalma şansının olmadığını bildiği tüm ölü bebekler ve çocuklar için sürekli acı çekmekti. Bazı kadınların bir manastırda sürekli bekaret sözü verdiklerinde, güvenilir ve geçici eti yenmek için "ruh" olarak bilinen bozulmaz madde aracılığıyla bir rahatlama görüntüsü göstermeleri şaşırtıcı değildi. Batı manastırının çileciliği, ortodoks Katolik Kilisesi'nin Gnostisizm ve Katharizm'i kınamasının gösterdiği gibi, etin tamamen kınanması değildir. Bunun yerine, etin olduğundan daha iyi, daha güçlü ve daha güçlü hale gelmesi bir meydan okumadır. Bu, geist (ruh ya da zihin) kavramının hareketsiz bir biçimde aklın bir tezahürü olduğu Georg Wilhelm Friedrich Hegel'in düşüncesinde entelektüel olgunluğa ulaştı: Zihin dünyayı bir düşünce meselesine (ya da bir insan meselesi).

Elbette yeni düzeni kabul etmede biraz daha az gelişmiş olanlar var ve bunlar elbette solcular: Kapitalizmin ve devletin ahlaksızlığına karşı olanlar. Onlara daha az gelişmiş diyorum çünkü mevcut koşullarımızda potansiyelin doğru şeyin onda dokuzu olduğunu anlamıyorlar. Bir şey yapılabilecekse, nüfusun herhangi bir kesimi için sonuçları ne olursa olsun yapılmalıdır. Teknoendüstriyel toplumun güçlerinin konuşlandırılması, kimin üzerinde durduğuna veya kimi yersizliğe mahkum ettiğine bakılmaksızın ilerlemedir. Neoliberalizmin ayırt edici özelliği budur ve basitçe söylemek gerekirse, Dünyanın Ruhu'dur. En yeni Akıllı Telefonu satın alabilmek ve seçtiğimiz dijital eğlencenin önünde bitki yetiştirmek, ilerlemenin doruk noktasıdır, Kutsal Ruh'un Kudüs'e İnişi, Bastille ve Kışık Saray'ın fırtınası vb.

Bununla birlikte, bu tütüncüler, kimsenin durdurmak istemiyor gibi görüldüğü ekolojik

unutulmaya doğru dolaşan bir zombi yerine, hikayenin bir yönü olması gerektiğini düşünüyorlar. Bununla birlikte, Lev Troçki gibi ilerici bir coşkunun zirvesinde olan, insanı yeni bir Marksist siborg olarak tasavvur eden ve daha iyi bir yarın hayalini gerçekleştirebilecek bir devrimci figürün bile bir göstergesidir.

Kısacası, insan kendi varlığıyla tüm titizliğiyle uyum sağlamaya başlayacaktır. Kendi vücudunun hareketlerinde, işte, yürüyüşte, oyunda daha fazla kesinlik, ayırt etme gücü, ekonomi ve dolayısıyla güzellik elde etmeye çalışacaktır. Kendi bedeninizin yarı bilinçli ve bilinçsiz süreçlerinde ustalaşmak isteyeceksiniz: solunum, kan dolaşımı, sindirim, üreme. Ve belli aşılabilir sınırlar içinde, onları aklın ve iradenin kontrolüne tabi kılmaya çalışacaktır. Şu anda donmuş olan Homo sapiens, kendisine en karmaşık yapay seçim ve psikofizik tedavi yöntemlerinin nesnesi olarak davranacaktır.

Bu tür perspektifler insanın evriminden türetilmiştir. Üretimin ve ideolojinin karanlığını kovarak, teknoloji aracılığıyla, çalışmalarının barbarca rutinini kırmak ve dinin bilim yoluyla zaferi için başladı. Yerine demokrasiler ve rasyonalist parlamentarizm aldığı monarşileri devirerek ve ardından Sovyetlerin açık ve net diktatörlüğüyle bilinçdışını siyasetin dışına itmiştir. Sosyalist örgütlenmenin ortasında, ekonomik ilişkilerin temel, körü körüne kendiliğindenliğini ortadan kaldırır. Bu da geleneksel aile hayatını tamamen farklı temellerden yeniden inşa etmesine izin veriyor. Son olarak, insanın doğası bilinçdışının en karanlık köşelerinde saklıysa, arayan ve yaratan düşüncenin en büyük çabalarını bu yöne yönlendirmek mantıklı değil mi? Tanrı'nın, Çar'ın ve Başkent'in önünde emeklemeyi bırakan insanoğlu, karanlık miras yasalarına ve kör cinsel seçilime boyun eğmek zorunda mı? Özgür insan, organlarının işleyişinde daha iyi bir denge ve dokularının daha uyumlu bir şekilde gelişmesini sağlamaya çalışacak; ölüm korkusunu organizmanın tehlikeye karşı rasyonel bir tepkisinin sınırlarına indirmek için. Gerçekten de, anatomik ve fizyolojik uyum eksikliğinin, organlarının gelişimindeki veya dokularının kullanımındaki aşırı orantısızlığın, yaşamsal içgüdüüne bu hastalıklı, histerik ölüm korkusunu, ölüm korkusunu verdiğine şüphe yoktur. bunun yerine ölümden sonraki yaşamla ilgili aşağılayıcı ve aptalca fantezileri besliyor."

Öyleyse, erken Hristiyanlıktaki Çöl Baba'nın güncellenmiş versiyonundan daha fazla, arzularını ve tutkularını tamamen kontrol eden, az uyuyabilen ve daha da az yiyebilen devrimci adam, insan etinin altında daha yüksek bir amaç taşıyan fedakar bir birey nedir? ?

Asetik için amaç, cennette sonsuz bir taç elde etmektir. Devrimci için bu boyun eğme, daha iyi bir yarına, insan gücünün kendi amacı, kendi gelişimi olarak gerçekleşmesine işaret eder. İnsan eti zayıftır ve duyguları kontrol etmek için ilaçlar, cehaleti kontrol etmek için eğitim, arzuyu kontrol altına almak için bazı alanlarda sefahat ve öfkeli iştahı sınırlamak için sınırsız teknolojik hırs tarafından desteklenecektir. İnsanlığın kendisi test edildi ve yetersiz bulundu ve yerini, çok aranan ütopya hedefine ulaşabilecek siborg alacak.

Bu ışıktaki, ilkelciliğin saçmalığı daha belirgin hale geliyor. Asketizm yoluyla gelişmeye yönelik doyumsuz arzu, insan gücünün kendisine karşı döner, sanki insan gücünün amacı ve kendi amacı gönüllü olarak kendi kendini yok eder. Büyük ölçüde yetersiz bulunan et, eski gücünü ve makinelerden daha az direncini geri aldığı için kendini yenilemelidir. Sanki soyu tükenmiş toplumların amacı sürekli kendini geliştirmekmiş gibi. İnsan hırsı kendini çok fazla ortaya çıkardı, bu yüzden içindekileri Pandora'nın kutusuna geri koyup Prometheus'u kayasına geri bağlamalıyız. Nihai hırs, insanı hırssız kılmak için hırsın enerjisini ya da bu türden bir şeyi kullanarak hırsı yok etmektir. Geri dönüp ağaçlara tırmanmalıyız çünkü güce ve hıza olan aşkımız bizi gücün ve hızın esaretine mahkûm eder ve bunu ancak atalarımızın "sürdürülebilir" ve "istikrarlı" gücüne tutunarak yapabiliriz. Bunun bir oksimoron olduğunu görmezden gelerek.

Bütün bunlar, tekno-endüstriyel uygarlığın İnsan'a tutunması, evrenin İnsanlığın özel ve eşsiz bir hayvan olarak içinde olması gerektiği ya da hiç olamayacağı fikrine sarılmasından kaynaklanmaktadır. "Türlerin haini" olarak adlandırılan ilkelci bile, insanın kurtuluşunun vahşinin kurtuluşu olacağı yanılsamasına bağlıdır ki bu bir kahkahadır. İnsanın şu anda yapabileceği tek şey kanamak, ölmek ve çürümektir. Bu ahlaki bir yargı değil, fiziksel bir yargıdır. Teknoendüstriyel toplum, alkolle geçen bir gecenin ardından, uyuşturucu ve yanıp sönen ışıkların sersemliği içinde sarhoş bir adam gibi ortalıkta tökezleyecek. Kaçış yoktur, ama tek kurtuluş İnsanlık Dışı'na sığınmaktır, tekno-endüstriyel uygarlığın hedefinin taklit edilebilir bir aptallık olduğunu anlamaktır: Bir hayvanın, maddenin bir özetinin sonsuz bir mesleğe sahip olduğu yanılgısı. Özellikle de pek anlayamadığı bir evrenin ortasında, çok daha az kontrol ediyor. Ama insanlık boşuna uğraşmıştır ve kurmaya çalıştığı yapı, Suskunluk, Terakki, Dayanışma Kulesi, kibir ve acizlik üzerine kurulu olarak çökecektir. Yani şöyle yazılmıştır:

»İçinizden biri kule yapmak isterse ilk yapacağınız şey nedir? Peki, oturun ve yeterli paranız olup olmadığını görmek için ne kadara mal olacağını düşünün. Çünkü kuleyi yapmaya başlarsa ve onu bitirecek parası yoksa, insanlar onunla dalga geçer. Herkes sana şunu söyleyecek: "Ne aptalsın! Kuleyi inşa etmeye başladın ve şimdi bitiremezsin."

İnsan hakkında öyle ya da böyle kendini yok etme hırsına sahip olmasının dışında ne söyleyebiliriz? Ya bedende görünmekten nefret eden Neoplatonik filozof Plotinus gibidir ya da disiplin yoluyla ya da yapay parçalara kendini çekerek kendini geliştirmek ve değiştirmek ister. Yıldızlarda devriye gezen saf melek ışığına dönüşmek için fiziksel, ölümcül bedenini değiştirme hayalleri var, ama mutlu bir şekilde aşırı uygarlığın çöplerini onun üzerine yığmak için cennete yükseleceğini sanmıyorum. Eko-aşırılıkçı, genellikle uzun yıllar süren mücadeleden sonra, insanlığı kurtarmaya çalışmaktan vazgeçmeye ve bunun yerine, belki de beklenmedik bir şekilde insanlığa istediğini vermeye karar verdi. Ekolojik-aşırılıkçı ve aktif nihilist, İnsan'a karşı düşmanca çalışmaları sayesinde, Bilinmeyen'in Gizemi'ne ve İnsanlık Dışı'na giderek daha fazla inebilir.

—Abe Cabrera. 2017

İNTERNET NASIL GÖRÜNÜYOR

Ingrid Burrington'ın "New York Networks: An Illustrated Field Guide to Internet Infrastructure" adlı kitabı, muhtemelen bir eko-radikalin okumak isteyeceğinin tam tersidir, ama olmamalı. Bir yandan, hangi bitkilerin yenilebilir olduğunu, hangi kuşların yılın belirli zamanlarında görülebileceğini ve açık hava etkinlikleriyle ilgili diğer gerçekleri öğretmeyi amaçlayıp amaçlamadığı, doğayla ilgili alan rehberlerinin hiçbir zaman hayranı olmadım. Bu alan rehberlerinin kültürel bir yalanı doğruladığını (belki biraz da olsa) iddia ediyorum, yani "vahşi doğa", kişinin boş zamanlarında dönebileceği ayrı bir coğrafi alan olarak var. Yoksa doğa bölümlere ayrılabilir ve hiper-teknik bir dünyanın ortasında bir sığınak olarak korunabilir. Bundan suçluyum elbette; Bir yürüyüşte ve teknolojinin diğer isteksiz kullanımlarında karşılaştığım bazı rastgele meyvelerde "Googling" ifadesi.

Burrington'ın kitabı tam tersini hedefliyor: "Dünyamızın" her yerden daha fazla olduğu yerde dünyamızın gerçekten nasıl görüldüğünü göstermek için: New York. Ben hiçbir şekilde dünyanın en çok seyahat eden insanı değilim, ama şehirlerin payıma düşeni gördüm. Hiçbiri, Manhattan Adası'na girerken karşılaştığınız ezici beton, cam ve asfalt kütlesiyle karşılaştırılmaz.

Burrington'un kişisel turu, tarihin en zengin ülkesindeki en büyük şehrin ortasında "internet bulmayı" hedefliyor. Çizimler ve illüstrasyonlarla tamamlanmış, her yönden bir alan rehberidir. Kitap, belirli bir rögar kapağının ne anlama geldiğini, önemli İnternet alışverişlerinin nerede bulunacağını ve suç ve terörle mücadelede kullanılan sayısız video kamera ve diğer algılama cihazlarıyla ilgili politikaları gösteriyor. Burrington, kelimelerin ötesine geçen bir aşkınlığın anahtarı olan internetin fizikselliğini gösteriyor.

"İnterneti görmeye çalışmanın, hatta interneti nasıl gördüğünüz sorusuna cevap vermeye çalışmanın en zor kısımlarından biri ölçektir. Yazar Quinn Norton, "aşık olmanın, savaşa girmenin ve vergi beyannamelerinin aynı görüldüğü bir dünyada; yazmaya benziyor." Ekranlarla yaşamın beklenmedik bir yakınlığı var, ancak bu yakınlık genellikle kabloya kadar uzanmıyor ve gerçekten çok yüksek ekranlara yol açıyor. 'Gerçek hayat' ve 'çevrimiçi hayat' arasındaki 'bölünme' giderek kurgu olarak kabul edildiğinden (insanların çevrimiçi dünyada söylediklerinin ve yaptıklarının gerçek yaşam sonuçları olduğu anlamına gelir, retweetler onay değildir, patronunuz Tinder profilinizi bulabilir), İnternet manzaraları, aşık olduğunuz, savaşa girdiğiniz ve vergi formlarını doldurduğunuz fiziksel alanların soyut bir formu olarak görünmeye devam ediyor. İronik olarak, makinelerle bu tuhaf kişisel anlara sahip olmamızın nedeni, İnternet pasajlarının günlük hayatın manzaraları içinde saklanmasıdır. Temelde gerçekten büyük bir bilgisayarın içinde yaşıyoruz."

Burrington'ın sonraki sayfalarda yaptığı şey, "gerçekten büyük bilgisayarın" nasıl görüldüğünü anlatmaktır. Bu genellikle zordur, çünkü yanılısamanın bir kısmı bilgisayarın görünmez olduğu, "bilgisayarı" bir masanın üzerine yazdığımız veya

cebimizde taşıdığımız bir şey olarak görmeye devam ettiğimizdir. Makineler arasında bilgi besleyen ve ileten binlerce kilometrelik fiber optik ve diğer kablolar için yerde semboller var. Tüm bu sembollerin belirli bir tarihi ve anlamı vardır. Sınıfsal düşünceler de var: Verizon gibi şirketler, interneti "demokratik" tutmak için adımlar atılmış olsa bile, zengin ve soylu mahallelerin altına daha hızlı, daha modern kablolama altyapısını yerleştirdi. Ekonominin kendisinin rulet mantığına ve blackjack masasına indirgenmiş hareketi, genellikle bir fiber optik kablunun diğerine göre sahip olduğu bir saniyenin çok küçük bir bölümünün avantajlarına katılır:

"Mikrosaniye avantajlarının peşinde koşmak, Wall Street'te düşük gecikmeli ağlar için çok fazla talebe yol açıyor; bu, veri aktarımlarındaki gecikme uzunluğunu tanımlamak için kullanılan bir terim. Daha düşük gecikme, daha az gecikme ve daha hızlı değişim anlamına gelir. Hızı artırmak için matematiğin sınırlarına ulaştıktan sonra, tüccarlar daha düşük gecikme için fiziksel yakınlığa yöneldi. Değişimleri depolayan veri merkezleri, gecikmeyi iyileştirmek için ticari bir firmayı değişim sunucularına yaklaştıran pahalı ortak yerleşim hizmetleri sundu (sunucuları bağlayan kablo daha kısa olduğu için veriler daha kısa mesafeler kat etti ve sunuculara daha hızlı ulaştı). Ultra düşük gecikmeli ağları teşvik eden, özel fiber hatlar kiralayan yeni şirketler ortaya çıktı. Bir şirket, Difunde Redes, üç milisaniyelik bir başlangıç elde etmek ve bunun için binlerce dolar talep edebilmek için Chicago'dan New York'a tamamen yeni bir fiber optik ağ kurdu."

Burada bile, internet bugünün hayal gücünde eterik bir varlık olmasına rağmen, fiziksellliği en yüksek kurumsal düzeyde endişeleri körüklüyor.

Karada internet, bağlantı kutularında ve rögar kapaklarının altında, milyonlarca faaliyeti ileten ve yöneten büyük kablo alışverişleriyle görülebilir. LinkNYC, son on yılın ortasında eski telefon şebekesini değiştirmeyi amaçlayan ücretsiz bir Wi-Fi kiosk sistemidir. Ücretsiz internet erişimi, şehirde dolaşırken bazıları tarafından beğenilirken, "Amerikan Sivil Özgürlükler Birliği" gibi gruplar, kullanıcılara "daha iyi hizmet" sağlamak için bu kioskların gerçekleştirdiği muazzam miktarda bilgi toplama konusunda endişelerini dile getirdi. Bilgilere ne olduğu veya diğer devlet kurumlarıyla özellikle adalet sistemi ile paylaşılıp paylaşılmadığı net değil.

Burrington'ın yazdığı gibi:

"George Orwell'dan başka bir deyişle, halka açık Wi-Fi'nin geleceğine bir göz atmak istiyorsanız, tam olarak şirketlerin varsayılan olarak yaptığı karanlık şeyleri yapan bir şirket hayal edin - sonsuza kadar."

Kitabın başka bir yerinde Burrington, kişinin varlığını sürekli olarak Wi-Fi erişim noktalarına "bağlayarak" kişisel akıllı telefona uygun bir benzetme yapıyor ve böylece en azından teoride herhangi birinin bulunmasını kolaylaştırıyor.

İnternet bir yer olmayabilir, ancak New York gibi bir şehirde, iletişim endüstrisinin geçmiş dönemlerinde önemli olan büyük binaların sıklıkla bulunduğu önemli merkezlere

sahiptir. Bunlar, farklı internet servis sağlayıcılarının (ISP'ler) ve ağ şirketlerinin "eriştiği" ve birbirine geçtiği "taşıyıcı bağlantı noktaları"dır. 60 Hudson Street ve 32 Avenue de las Americas'takiler gibi bu binalar tam olarak bir sır değil, ancak birçok kez halka açık değiller. Burrington, yarı şakayla, bu büyük altyapı parçalarının henüz Hoover Barajı veya diğer etkileyici kamu işleri gibi turist durağı statüsüne ulaşmadığını belirtiyor.

Burrington'ın kitabının son kısmı, internete bağlı, ancak genellikle internetin bir parçası olarak düşünmediğimiz şeylerden oluşan altyapı hakkında. Buna cep telefonu kuleleri, EZ pass cihazına (ücret tahsilatı için) bağlı radyo frekansı okuma tanımlama cihazları, adalet yardımcı olmak için kentsel ortamlardaki çekimleri tespit eden atış bulucu ve güvenlik kameraları, metrolarda ve köşelerde gözetim dahildir. Eğer dünya artık bir bilgisayarsa, bu cihazlar sizin gözünüz ve kulağınızdır. Bu sistemlerin çoğu birbirleriyle kablosuz olarak iletişim kurar. New York Polis Departmanındaki kameralar, kentsel peyzajı istila eden özellikle gizemli makinelerden oluşan ağlardır. Burrington'ın yazdığı gibi:

"Bu kameraların tam sayısı ve konumu için Bilgi Edinme Özgürlüğü talebinde bulunduğumda, "rutin dışı prosedür ve teknikleri" ortaya çıkaracağı gerekçesiyle reddedildi; ve "videoya yakalanma olasılığını azaltan suç faaliyetlerinin planlanmasını sağlayacaktır" açıklamasına ek olarak.

Her şeyden çok, Burrington'ın kitabı, aşırı kentleşmiş bir ortamda internetin hem fiziksel hem de bedensiz bir portresini sunuyor. İnterneti metal, plastik, harç ve diğer unsurlardan oluşan bir altyapı olarak tanımlıyor. Öte yandan, muazzam karmaşıklığı, akıllara durgunluk veren kapsamı ve insan ruhunun derinliklerine nüfuz etmesi, onu neredeyse manevi bir fenomen haline getiriyor: şaşırtıcı oranlarda bir kovan zihniyeti içinde insan ve teknolojinin birleşimi. İnsanoğlunun, evcilleştirilmiş ve aşırı uygarlaşmış insanlığın internet haline geldiği düşünülürse, internete saldırmanın imkansız olup olmadığı merak ediliyor. Veya, Karl Marx'ın erken zamanların doğasına ilişkin tanımlamasını tersine çevirmek için, belki de uygarlığın amacı, insanın Makine'nin organik gövdesi haline gelmesidir. Ve Burrington'ın kitabında değindiği gibi, bunun nasıl olduğu yazmaya çok benzer.

- Abe Cabrera
Ocak 2017

TAHAKKÜM

Geçenlerde, eko-aşırılıkçıların / “praksis anarşistlerinin” Devletten daha iyi olmadığını ifade ederek, önemsiz Anarşist galerinin ahşap işçiliğinden yeniden çıkmasına neden olan “Atassa: Eko-aşırılık Üzerine Okumalar” ana sitesinde bir şeyler çevirdim. veya faşistler eylemlerinde "terörist şiddet" ve "zorlama" kullandıkları için. Bunun mantığı şudur: Devlet şiddettir, şiddet zorlayıcıdır ve (ayrım gözetmeksizin) şiddet kullanırsanız, şiddeti "akıllıca" kullanan (yine anarşistlere göre) savaşı anarşistlerin aksine Devletten farkınız kalmaz. tribünlerin ve anarşist papaların talimatlarına göre polise ve diğer istenmeyen kişilere karşı, falan filan ...

Bunların "medeniyet yanlısı" anarşistler olduğunu varsayıyorum, ancak "medeniyet karşıtı" anarşistler bile her zaman bundan bahsediyor ve konuşuyorlar. Bir kişinin çok fazla gücü varsa ya da her neyse, herkes için bir tehditse, temelde tam bir evcilleştirme, evcilleştirme vb. dayatmaktan bir adım uzaktadırlar. Mümkün olan en "eşitlikçi" toplumları bulmalı ve onları çalıştıran her şeyi (sanki o kadar kolaymış gibi) şişelemeye çalışmalıdır.

Her iki durumda da, bu tür bir yaklaşım, bence, insanları avukatlara ve muhasebecilere indirger: ilkel toplumlar, tek takıntıları herkesin tamamen aynı olmasını ve kimsenin yaralanmamasını sağlamak olan bir avuç eli sıkı ve İK yöneticilerine dönüştürülür. Burada "soylu vahşi" metaforu haklı olarak uygulanır.

İlginç bir şekilde, bu ilkelciler yalnızca kendi Kanunlarını yakından okurlarsa, bazı tatsız gerçekleri keşfedebilirler. Örneğin, Aziz James'e (Woodburn) göre müjdede şöyle yazılmıştır:

“Normal koşullar altında, fiziksel olarak zayıf, korkak, vasıfsız veya sosyal açıdan beceriksiz olup olmadıklarına bakılmaksızın, kendi iyiliklerine tehdit olarak algılanan herhangi birini gizlice öldürmek amacıyla tüm erkekler tarafından sahip olunması, yalnızca yırtıcılığı ve sömürüyü sınırlamakla kalmaz. ; aynı zamanda güçlü bir tesviye mekanizması görevi görür. Zenginlik, güç ve prestij eşitsizlikleri, etkili koruma araçlarının eksik olduğu sahipleri için tehlikeli olabilecek potansiyel bir kıskançlık ve kızgınlık kaynağıdır. ”

İlkelci müjdenin bu versiyonunda eşitlikçi bir toplumun sırrı, adalet ve ezilmeme konusunda bazı belirsiz sızlanmalarda değil, (insan nb'nin) ayağa kalkmayı seçmesi gereken başkalarına karşı misilleme yapabilme yeteneğinde yatmaktadır. ayaklarınız, mecazi veya kelimenin tam anlamıyla. Hepimizin (ve bununla “bütün erkekler” demek istiyorum) aynı silahlara erişimi varsa, mülkünüzü çalmayı veya size patronluk taslamayı iki kez düşünebilirim. Bu, modern anarşistin "her türlü zorlama faşisttir"in çok uzak bir tanımlaması olarak görülür.

"Toplumsal kontrole doğrudan ve dolaysız erişimin", aynı zamanda, ahlakın her kişiye rehberlik eden bir tür "iç ışık" olduğunu düşünen sosyal anarşiste eziyet eden Devletin veya Tanrı'nın son kalıntısı olan ahlakı da dışladığını iddia ediyorum. Sokakta kokan molotof atıcı, mahrem bir yanık gibi. Seni incitmememin tek nedeni, eğer yaparsam senin de beni inciteceksin ve o zaman bile, muhtemelen beni yine de incitmeye çalışacaksın. Eşitlikçi St. James krallığından ayrılır ve daha az kutsal kabilelere hitap edersek, bu daha belirgin hale gelecektir

Ama bu sadece bir blog yazısı. Elbette gelecekte bu konuya geri döneceğiz.

Abe Cabrera
2017

GERÇEK BİR ZORLUKLA İLGİLİ BİR NOT

"Et değiştirilebilir"

Bir kez daha, ağda.

Uygarlık karşıtı düşüncenin sorgulanması gereken herhangi bir yönü varsa, o da NeoLuddizm'dir. Teknoloji herhangi bir şekilde iyi olduğu için değil, her şeyden çok, her şey için teknolojiyi suçlamaya karar vermiş olanlar, onu bir günah keçisi veya entelektüel tembellik için bir bahane olarak kullandıkları için. İşte bu yüzden Kapital'den Karl Marx'a ihtiyaçları var:

"Aksine, ticari malın biçimi ve söz konusu biçimin temsil edildiği iş ürünleri arasındaki değer ilişkisinin, bunların fiziksel doğasıyla veya böyle bir nitelikten kaynaklanan şeylere özgü ilişkilerle kesinlikle hiçbir ilgisi yoktur. Burada, insanlar için, şeyler arasındaki ilişkinin fantazmagorik biçimini alan, yalnızca aralarında var olan belirlenmiş toplumsal ilişkidir. Bu nedenle, ilgili bir benzetme bulmak için din dünyasının sisli bölgelerine sığınmalıyız. İçinde, insan zihninin ürünleri, birbirleriyle ve insanlarla ilişkili olarak kendilerine ait bir yaşamla donatılmış özerk figürler gibi görünüyor. Aynı şey, insan elinin ürünleriyle ticaret dünyasında da olur. Ben buna, emek ürünlerine meta olarak üretilir üretilmez yapışan ve meta üretiminden ayrılamaz olan fetişizm diyorum."

Buradaki "ağ", şeylerde tezahür eden insan sosyal ilişkilerinin somutlaşmasına atıfta bulunur. Sosyal ilişki birincildir: Evcilleştirme ve sosyal uyum. Şu anda mevcut malzeme ikincildir. Evet, belki de yeterince yıkıcı bir dürtü verildiğinde, ağ saldırıya uğradıktan sonra "yerde kalabilir". Ancak, İkinci Dünya Savaşı sırasında tüm şehirlerin yerle bir edilmesi, elektrik hatlarının kesilmesi, demiryolu hatlarının durdurulması vb. ile altyapının büyük ölçüde tahrip edildiğini belirtelim. Ancak bu, kimseyi yeniden inşa etmekten caydırmadı. Aslında, bu tür bir yıkım, şeylerin daha da büyük ve daha iyi yeniden inşa edilmesine yol açtı. Aynı zamanda, Uzay Yarışı ve Bilgisayar Devrimi'ni doğuran otuz yıllık refaha da yol açtı. Ondan önce bile, Kara Veba Avrupa'nın üçte birini öldürmüş ve birçok tarihçiye göre kapitalist modernitenin kurulmasına yol açmıştı.

Başka bir deyişle, felaket, en azından derinlerde, medeniyetin antitezi olmayabilir. Evet, medeniyetin artık mümkün olmayacağı yıkıcı yıkım seviyelerine yaklaşıyor olabiliriz. Ama yine de, medeniyet çok daha küçük yeraltı şehirlerine veya iklim kontrollü ortamlara indirgenmiş olsa bile, tekno-endüstriyel medeniyeti yok etmediniz: Tek yaptığı yeniden gruplaşmak.

İnsan doğasının doğası gereği iyi ve kurtarılabılır olduğu bir dogmaya inanıyorsanız, geçmişte onun gerçek doğasını (insan tarafından yapılmış) ve işlevselliğini ararken, elbette insan olmayan şeyleri (yani makineleri) onu bozmakla suçlayacaksınız. Öte yandan, sosyal ilişkilerin yok edilmesi çok daha zor olan sadece fiziksel tezahürleri olduğunu takdir edebiliyorsanız, çok daha zor bir durumdasınız ama en azından kendinize karşı dürüst oluyorsunuz. Önceki değerlendirme, anarşizmin ideolojik

temelidir: sadece Devlet, Sermaye, Teknoloji, vb. olsaydı insanlar iyi olurdu. onları yalnız bırakacaklar. Son değerlendirme, bence en gerçekçi olanı, teknolojinin ve modern insanın neredeyse Özdeksel olma noktasına kadar birbirine bağlı olduğunu gözlemler. Teknoloji varsa, modern insanın ona var olma, onu sevme ve tüm yaşamları boyunca değer verme isteği vermesidir. Bu samimi yakınlığı istediğiniz kadar tartışabilirsiniz, ancak görünüş aldatıcı değildir.

Abe Cabrera
2017

ÖZGÜRLÜK HAKKINDA DAHA FAZLA DÜŞÜNCE

Olağanüstü tuhaf bir Pazar sabahı izin günü, gençliğimin sabah ayini için kiliseye yürüme geleneğini canlandırmaya karar verdim. Bu noktada, en azından kişisel olarak, bir alışkanlık yaratıyım. Hayatta gezinmek için ritüelleri rahatlatıcı buluyorum. Bazılarının Yunanlılar ve Romalılarla varsaydığı gibi. Bu sivil ve dini ritüellerin geçerliliğine inanmıyorum - inanç zaten garip bir şey, ama yıllar önce yazdım ve hatırlamamayı tercih ederim.

Banliyö kilisesi evimden kısa bir yürüyüş mesafesinde olmasına rağmen, yine de zarafetle geç kaldım. Vaaz sırasında geldim, tam babam cehennemden bahsetmeye başladığında. Bu şaşırtıcıydı, çünkü sıradan bir Katolik rahibin cehennem hakkında vaazlarını kaç kez duyduğumu sayabilirim. Kilise narteksinde, birkaç ay içinde mezun olacak olan cemaatin sırtan yaşlılarının bir posteri vardı - varlıklı yerel sınıfın parlak ve gelecek olan çocukları. Yolda son model kamyonları ve spor arabaları geçtim ve ailem genellikle katılmasa da kilisenin kendisi estetik açıdan hoş (yani biraz eski). Yani bu insanların parası var ve muhtemelen benim de param olduğu düşünülebilir.

Ama burada bir Laetare Pazar günü için pembe giyinmiş rahip cehennemden bahsediyordu. Ayrıca ezberlenmiş dualardan (ezber duası) ve bedensel merhamet işlerinden vb. bahsetti. Ritüeller ve diğer aksesuarlar önemli ölçüde değişmiş olsa da, muhtemelen geçmişin rahiplerinin tarzında çok geleneksel.

Kiliseden ayrılırken, belki de kilisenin çok yakın zamana kadar cehennem hakkında vaaz vermek zorunda olduğunu fark ettim (ve bu rahibin gösterdiği gibi, hala zaman zaman yapıyorlar), insanları biraz olsun davranmaya ikna etmek için. sadece o kadar korkunçtu. O rahip, İsa'nın İncillerde yaptığı gibi, her şeyden vazgeçmesini, çarmıhı taşımasını ve kendini inkar ve ıstırap yolunu izlemesini talep etmiyordu. Hayır, cehennemden kaçınmak için, sadece insanların tespih duası yaparken daha dikkatli olmaları, yaşlılarının evini ziyaret etmeleri ve yabancı inananları kiliseye davet etmeleri gerektiğini vaaz etti. Sonsuz lanetten kaçınmak için ödenmesi gereken küçük bir bedel gibi görünüyor.

Dün sabah düşüncelerimde kurtuluştan bahsetmiştim ama yükledikten sonra kurtuluş kavramımızın nereden geldiğini ve kiliseden geldiğini belirtmekten kaçındığımı fark ettim. Aydınlanmanın laik inananı, onun Yunan ve Roma yasaları zamanlarına ve erken modern dönemin reformlarına vb. kadar uzandığını protesto edecektir. Ancak tüm bunlar bize iki bin yıllık İncil ve teolojik yorum aracılığıyla verildi. Solculuk, başka yollarla sürdürülen Hristiyanlıktır, laiklik ise daha sağlam temeller üzerinde olan kilisedir, vb.

Bu nedenle, özgürlük ve eşitlikçilikten söz edildiğinde, "Tanrı'nın çocuklarının özgürlüğünden" ya da ne kölelerin, ne özgürlerin, ne Yahudilerin, ne de Yunanlıların varlığından söz eden İsa ve Aziz Paul'e güvenmekten başka bir şey yapılamaz. Kölelik zamanlarında bile Kilise, herkesin bir dereceye kadar eşit ve özgür olduğu bir ideolojik

mekanizma geliştirmek zorunda kaldı. Valladolid'de Bartolomé de las Casas ile Juan Ginés de Sepúlveda arasında, 16. yüzyılın Yeni Dünyasında yerlilerin insanlığı ve doğasıyla ilgili bir tartışma hakkında asla yazılmayacak bir makale okuyordum. Tabii ki, tüm modern insanlar De las Casas'ın yanında yer aldı, ancak Sepúlveda, yerli halkın doğal yasalarının ihlali nedeniyle doğaları gereği fatihlerinden daha düşük olduğunu ve bunun da hizmet etmek zorunda oldukları anlamına geldiğini belirtmek için Aristoteles'e dayandı. O zaman bile, hiç kimse (en azından o sırada) vaftiz olamayacaklarını ve böylece öldüklerinde cennete gidemeyeceklerini tartışmıyordu. Ancak, bu hayatta yetenekleri diğer insanlarınkinden daha düşüktü, bu nedenle yetenekleri tam bir insan hayatı yaşamayı vermedi. Böylece, ölümden sonra sayıldığı yerde "eşitlik" vardı. Bir kölelik yaşamının ardından gelen iyi ve kutsal bir ölüm, cennette eşitlikçi bir ütopya tarafından ödüllendirilecektir. Aslında, İncil'deki Dalışlar ve Lazarus meselinde belirtildiği gibi, Hintli bir hizmetçinin mütevazı hayatı daha övgüye değer olabilir.

Şimdi söyleyeceğim şey, modern kurtuluş fikri, tam kurtuluş ya da ne istersen, kendisine rağmen bir Hristiyan kavramıdır. Per aspera ad astra (Zor yolda, yıldızlara), yıldızlara veya cennete, ütopyaya, özgürlüğe vb. Zor olanın içinden: devrim, ayaklanma, teknoloji endüstriyel çöküş, vb. Kişisel kurtuluş asla yeterli olamaz çünkü bu bir yalandır, en azından ona bireysel içerikten daha fazlasını verirsek, yasal ve felsefi çıkarımlar elde etmek için onu sıkarsak. Tek özgürlük, saldırı ve kaçış, tam fren olabilir. Bu, Azizler Cemaati'nin değil, vahşi hayvanın özgürlüğüdür. Ve kaçınılmaz olarak yeniden yakalanmaya ve ölüme yol açacaktır. Burada mutlu son yok ve umut anlamsız. İnsan bu son şeylere heves ederse, yine tuzağa düşer, belki bu sefer daha derinden. Bir kez daha İsa'nın korkunç cehennemini hayal ediyorsunuz (yukarıya bakın), bu sefer Kralların Kralı, Lordların Efendisi farklı bir yüze sahip: Tüm tahakkümün sonu, Teknoloji Karşıtı Devrim, Geleceğin yeniden vahşiliği vb. Cennet ve kutsanmış vizyon için sadece bir grup farklı isim var ve hepsi bir yalan. İsa seni cehennemden çıkarmayacak, seni oraya ilk koyan o.

Ancak ITS'nin belirttiği gibi, cehennemde bile savaşabilirsiniz. Hristiyan teolojisinde Tanrı'nın ışığının parlamadığı cehennemde bile, insan hayvanı vahşi ve evcilleştirilmeden kalır. Birinin mutlaka isteyebileceği özgürlük değil, sahip olduğumuz özgürlüktür. Akıllıca kullanın.

"Ölüm gelirse cehennemi yok etmeye devam edeceğiz; İğrenç dünya, bu sonsuz yüzleşmede senin düştüğünü gördüğümde güleceğim..."

- Vahşi Doğaya Yönelik Bireycilerin On Birinci Bildirisi, 2016

—Abe Cabrera

2017

"LEFT-OVERS" ÜZERİNE

Anarşist siteler ve sosyal medya, Stirner'i gizli faşistler olarak okuyan bireyci ve nihilist anarşistleri karalamak için "Vahşete Eğilen Bireyler"den (aynen devamla) bahseden belirli bir makale etrafında patlıyor. Bizim için her şeyden çok komik çünkü tüm sözde "nihilistler" ve "bireyciler" duygusallaşıyor ve Nazi veya faşist olmadıklarını ilan ediyor. Bu arada Atassa'nın editörü [Abe Cabrera] şunları yazdı:

"Medeniyet karşıtı / nihilist insanların kendilerini sosyal çevrelerden ya da her neyse dışladığı hissini ötesinde neden umursadığını anlamıyorum. Yazar başarılı bir trol. Belki niyet etmeden, ama önemli değil. Görüşlerim birçok yönden "Hitler'den daha kötü", bazı durumlarda faşist olarak adlandırılmak ileriye doğru atılmış bir adım. İnsan neslinin tükenmesi? Umurumda değil. Ayrım gözetmeyen saldırılar mı? *omuz silkme* Solcuların veya sağcıların ne düşündüğü umurumda değil. Prensip olarak ikisine de eşit derecede karşıyım. Bana Hitler veya Komünist diyebilirsiniz, umurumda değil. Ekibinizi teşvik etmiyorum."

Benim "nihilizm"im, başka yollarla sürdürülen solculuk değildir. Aydınlanma'nın eşitlik, özgürlük ve topluluk hedeflerine normal yollarla ulaşamama, büyük ve kötü hiyerarşileri ve tahakkümleri yenmek için bir tür "wu wei"ye başvurmaya zorlanmanın hüsranı değildir. Kendini gerçekleştirmenin ve en derin arzularına ulaşmanın bir yolu değil. Bu bir "animus delendi" (yok etme niyeti) ve benim değer verdiğim şeyler açısından insanların bir şekilde Totem direğinde aşağılarda olduğunun farkına varmaktır. Bu nedenle her koşulda her iki tarafın da karşılıklı yenilgisinden yanayım. Kaos takımındayım, herhangi bir art niyet için değil, kendi amacı için.

Elbette eko-aşırılık yanlıları veya "Vahşiliğe Yönelik Bireyler" (aynen böyle) adına konuşuyormuş gibi yapmasak da, bu duygu eko-aşırıcılığın her şeyden çok neyle ilgili olduğunun doğru bir portresi olmaya devam ediyor.

KÖKNARIN DERSLERİ VE İNSANLIK DIŞININ ZAFERİ

*"Evcilleşmeme son vermeye, gereksiz ilişkilerin bağlarını koparmaya, medeniyete ve onun kölelerine karşı kendimi bir savaşa sokmaya çalışırken çılgılık atıyorum."
- ben ve sonra ben*

Yaşadığım evin arka bahçesinde, büyük bir Douglas köknarının eski kemik iliği ve hava koşullarından aşınmış kemikleri var. Kereste endüstrisinin 20. yüzyılın başlarında Amerika Birleşik Devletleri'nin bu bölgesine gelmesinden önce, tüm kıyı şeridi boyunca geniş bir antik orman alanı vardı. Bazı tahminlere göre, o zamanki ormanların yarısı kadarı, görünüşleri muhtemelen bir daha asla insan gözüyle görülemeyecek olan bu eski ve hayal edilemeyecek kadar karmaşık yerlerden oluşuyordu. Bu ormanlarda, Douglas Fir, Western Red Cedar, Stika Fir, Hemlock ve diğerleri, bitki ve hayvan yaşamı açısından zengin, büyük yeraltı yaşamının üzerinde yükselen güçlü devlerdi. Bu ormanların birçoğunun binlerce yıllık olduğu ve içlerindeki ağaçların da yüzlerce, hatta binlerce yıllık olduğu anlatılamazdı

Yaşadığım ormanlarda yürürken, ilk kerestelerin bıraktığı eski kütüklerde, bu birincil orman yaşamının en zayıf yankıları bile bulunabilir. Kalan daha büyük olanların birçoğu, ağaç kesenlerin testerelerinin kesebileceği bir yer bulmak için bu büyük ağaçların üzerine yeterince yükseğe tırmanmasına izin veren derme çatma iskelelerden belirgin yan kesimlere sahiptir. Yaşadığım bahçedeki Douglas köknarında da aynı yara izleri var.

Ancak bu parça aslında bu eski ormanlarla ilgili değil, diğer şeylerin yanı sıra bence kesinlikle büyük bir üzüntünün nedeni olmasına rağmen, yok edilmeleriyle kaybedilenlerin trajedisiyle ilgili değil. Bu eski ağaçların varlığı sayesinde benim de elimde ormanın kanını taşıdığımı ve aynı zamanda ona karşı derin bir muhalefet hissettiğimi fark etme konusundaki kişisel deneyiminin bir yansımasıdır. bu harika yerlerin kanını döken dünya ve bu gerilimi eko-aşırılıkçı bir bakış açısıyla nasıl anlayıp tepki verebileceğiniz.

Fark ettiğim gibi, o ağaç benim varlığımın o güzel ve kadim ormanların cesetleri ve oralarda yaşayan insan ve canlıların bedenleri üzerine kurulmuş bu medeniyetten doğduğuna şahitlik ediyor. Bir önceki parçada fark ettiğim gibi, insan her zaman bulunduğu yerin bir parçası ve ürünüdür. Ve böylece, hiper-uygar bir varoluşun parçası ve ürünüyüm. Varlığımdan dolayı dünyanın kanı ellerimi lekeledi. Ama aynı zamanda ve birçok durumda bu nedenle, modern varlıklar olarak doğup şekillenmemizi sağlayan "İnsan"ın ve onun eserlerinin bu çok hiper-uygar varoluşuna karşı sıkıca konumlanmış bir eğilimin tezahürü ortaya çıkar. ve evcilleştirildi. Bu nedenle, bazıları için, eko-aşırılıkta, hümanist felsefelerin geleneksel bakış açısı için çok büyük görünen bu kesin "gerilim" olabilir. Ne de olsa bu medeniyetin sayısız yüzünde ölümü dilemek, onlarla birlikte "İnsan"ı ve dolayısıyla kendimi ölüme mahkum etmektir.

Nihayetinde, eko-aşırılıkçı bakış açısına yaklaşıldığında algılanabilen insan ve insanlık dışı

arasındaki bu gerilim veya çelişki, ancak eko-aşırılıkçı bakış açısının birçok açıdan bir inkar ya da 'inkar' olduğunun kabul edilmesiyle uzlaştırılabilir. İnsan", trendin farklı "üyeleri" tarafından farklı şekillerde anlaşılan bir kavram. Bu gerçekten birini veya diğerini hesaplamanın entelektüel bir eylemi değildir. Ve gerçeği söylemek gerekirse, eko-aşırıcılığın dışarıdakiler için anlaşılabilirliğinin çoğu, basitçe, İnsanı yaratılışın zirvesine yerleştiren ve basitçe reddeden bir perspektifin ve bir değer sisteminin uzlaşmaz doğasından kaynaklanmaktadır. (doğal olarak) geçerli olduğunu düşündüğüm birkaç nedenden dolayı aynı. Ama bu karar insanın kalbinde hissedilir, büyük ormanla, dağlarla, nehirlerle ve onların sayısız yaşam biçimleriyle bir yakınlık içinde hissedilir. Asil sedirden büyük geyik ve çakallara. İnsan yerine insan olmayan dünyanın büyüklüğüne ve güzelliğine duyulan sevgiden. Ve böylece eko-aşırılığın aşırı uygarlığa, teknoendüstriyel uygarlığa karşıtlığı sadece insanla ilgili değildir. Bu kimsenin bireysel varlığıyla ilgili değil, insanla hiçbir ilgisi olmayan vahşi toprağın o bilinmeyen görkemi adına insanın inkarıdır. Eko-aşırıcılık, insanlık dışı olanın büyük güzelliğinin kabul edilmesi ve insanın merkeziliğinin şiddetle inkar edilmesidir, çünkü bu, "İnsan"a ve onun tekno-endüstriyel uygarlığına tüm enkarnasyonlarında karşı şiddetli bir tepkidir. Ancak modern, ilerici, hümanist dünyanın saflarında "İnsan"ın ve onun tüm "şanlarının" ölümüne işaret eden bir bakış açısına yer yoktur ve bu bakış açısının bilişsel uyumsuzluğunun ve öfkesinin kökeninde yatar. kutsal "ilerleme", "insanlık", "vatandaşlık" vb. soyutlamalarına karşı bir bakış açısı tasavvur edemeyen hiper-uygar kitleler.

Eko-aşırılık, dediğim gibi, bakış açısını vahşi doğanın o bilinmeyen görkeminden alıyor. 28. ITS bildirisinde, o meçhul zafer adına her türlü hümanist bakış açısının bu tam ve kesin reddi her zamanki gibi açık bir şekilde ifade edilmektedir:

"Saldırıyoruz, insanla ilgili her şeye saldırıyoruz, yanlış zamanda ve yerde olan "masum" ya da "fakir bir Hristiyan'a" zarar vermeyi umursamıyoruz, kinimiz zengin fakir fark etmez, kadın ya da erkek, genç ya da yaşlı, nefretimiz her insan için aynıdır Bizim için iyi ya da kötü yoktur, "sınıf mücadelesi" kavramı bize hiçbir şey fısıldamaz, bizi kırmızı bir duygusallıkla kucaklar, kendimizi halkın yanında konumlandırma "görevini" reddederiz, asla vermeyeceğiz. onlar için ya da onlarla savaşın. , biz sadece hiper-uygar, otomatlar, itici otomatlardan oluşan bir kalabalık görüyoruz ... Hala "komşumuzu sevmek" için sebep bulamıyoruz, sadece akrabalarımıza, Trend'in bir parçası olan kan kardeşlerimize, medeniyeti sürdürmeye devam edenleri nasıl sevebiliriz, zincirlerinin kükremesi bu kadar gürken kendilerini özgür sanarak yaşayanları nasıl sevebiliriz?"

- Vahşi Doğaya Yönelen Bireyciler 28. Bildirisi

Bu bakış açısının ışığında, insan ve insanlık dışı arasındaki yukarıda bahsedilen "gerilim" veya "çelişki", insanın merkeziliğinin toptan inkarıyla tamamen çözülür. "Adam", insan, "polis" hepsi eko-aşırıcılıkta geride kaldı. Eko-aşırıcılık, daha iyi bir geleceğin ilerici projesiyle, her zaman dünyanın kanıyla ödenecek ve ödenecek bir gelecek, açık görüşlü bir karamsarlık ve bombaların patlamasıyla karşı karşıya. Hümanistin kendi saplantısıyla,

bilinmeyene bir uluma ve bu dünyadaki küçüklüğünü hatırlatmak için kanlı bir kılıçla yüzleşir. Geriye kalan tek şey bilinmeyen zaferdir. Kişinin kendi hiper-uygar doğasının kalıntıları ile bu hiper-uygar varoluşun tümüne yönelik saldırı arasında hiçbir gerilim yoktur, bu yüzden insan dünyasının tüm bu putları öldürüldü ve dünyada çürümeye bırakıldı. insanın en iyi ihtimalle büyük Indra ağında küçük bir mücevher olduğu o daha büyük ihtişamın yükselişi. Bunu, Amerikalı şair Robinson Jeffers'ın, insanlardan uzağa ve dünyanın muazzam transhuman ihtişamı ve ihtişamına doğru bu kaymayı güzel bir şekilde yakalayan Sign-Post şiiriyle kapatacağım.

Uygar, ağlıyor: yine insan olarak; bu size nasıl olduğunu söyleyecektir.

Çık adamı değil eşyayı sev insanlıktan uzak dur

*Bırak o bebek ölsün. Zambakların nasıl büyüdüğünü düşün,
Kutsallığını hissedene kadar sessiz kayanın üzerinde uzan
Damarlarınızı soğutun; sessiz yıldızlara bak, bırak gözlerini
Kendinizin ve insanın çukurundan büyük merdiveni tırmanın.
Her şey o kadar güzel ki, aşkın gözlerini takip edecek;
Şeyler Tanrı'dır; Tanrıyı seveceksin ve boşa gitmeyecek,
Sevdiğimiz için büyürüz, doğasını paylaşıyoruz. Uzunluğunda
Yine yıldızların ışınlarına bakacaksın ve bunu bile göreceksin.
İnsanlığın zavallı bebeğinin gökyüzünün altında bir yeri var
Nitelikleri etrafındaki mozaikini onarır, gücün parçaları
Ve hastalığın; Ama şimdi insan olmakta bile özgürsün
Ama kayadan ve havadan doğdu; bir kadından değil.*

—Sokaksin
2017

AYI VE VAHŞİ TANRI

22 Mart 2014 sabahı saat 1 0:37'de, Washington Eyaleti'ndeki Oso kasabasından yaklaşık 6,4 mil uzakta dengesiz bir yamaç yol verdi. Toprak kayması, Stillaguamish Nehri'nin kuzey çatalını yıkan ve aşağıdaki vadinin 800 fit üzerinde yükselen Whitman Teraslarının altındaki vadinin bir mil karesini kaplayan bir çamur, ağaç ve kaya çığını serbest bıraktı. Depremde ve Oso çığında 49 ev yıkıldı, 1 00'den fazla kişi kayboldu ve sonunda 43 sivil öldü.

Bölgedeki teğetsel ağaç kesmenin Oso'daki heyelan olasılığına ne derece katkıda bulunduğu konusunda bazı tartışmalar var, ancak aynı zamanda heyelanın kaçınılmaz değilse de tamamen doğal olduğu konusunda yüksek derecede bir anlaşma var. Geriye söylenecek şey, "sorumsuz arazi yönetimi" konusunda işaret edilecek bir günah keçisi, arkada yığılacak bir "sebebe" olmadığıdır. Sadece bu vahşi toprağın acımasız gerçekliği ve gücünün tam olarak ortaya çıkması. Bear'da olanlar, kelimenin en saf anlamıyla vahşi doğanın bir eylemiydi.

Oso yamacının ve çevresindeki alanların çoğu, son buzul çağında bölgeyi süpüren buzul hareketinin bir sonucu olarak oluşan buzul birikintilerinden arta kalanlardır. Bu eğimler, bileşimleri göz önüne alındığında doğal olarak duraysızdır. Sonuç olarak, tarih boyunca ve daha kesin olarak ağaç kesmenin icadından önce bile çığlar, bu bölgenin sayısız binlerce yıl boyunca şekillendirildiği doğal süreçlerin içsel bir parçası olan manzaranın ortak bir özelliği olmuştur.

Çığdan üç yıl sonra bile her şeyin doğal seyrine devam ettiği gözlemleniyor. Toprak kaymasından canlandırıcı bir şekilde maruz kalan toprak, bitki yaşamının büyümesine yol açmıştır. Çığ dindikten sonra ortaya çıkan taşkın yatağı olarak nehir yeniden kanalizasyon edildi. Medeniyetin burada olduğuna dair tek işaret, anıt alanlarını çevreleyen bayrak direkleri ve terk edilmiş yalnız bir ev.

Manzaraya bakmanın ve çığın ardından gelenleri özümsemenin en hafif tabirle alçakgönüllü bir deneyim olduğunu kabul ediyorum. Bu benim dünyadaki küçüklüğümün bir hatırlatıcısı. Vahşi doğanın evcilleşmemiş gücünün bir hatırlatıcısıdır. İnsanın kibirinin ve yeryüzünün gücü karşısında tüm putlarının ve çabalarının nihai boşluğunun bir hatırlatıcısıdır.

Jeffers'in Wounded Hawks adlı şiirinde belirttiği gibi, *"Dünyanın vahşi Tanrısı bazen kibirlilere değil / Merhamet dilenenlere merhametlidir."* Ve burada belirli bir meydan okuma, bir kibir, tanrıların gazabının yollarında meskenler inşa etmede bir aptallık yatar. Arazi, hırslı bir primat tarafından çok az özenle bakılıyor ve onun düşüş iddiaları, doğanın elindeki ölüm ve yıkım tarafından yeterince ele alınıyor. Ama bu vahşi doğa, bu vahşi toprak, dünyanın bu acımasız vahşi tanrısı aynı zamanda sahip olduğumuz tek gerçek.

Oso'nun yıkımının karşısında durmak, nihai, aşılmaz gerçekliğin ve büyük insan ötesi dünyadaki yerimizin bir hatırlatıcısıdır. Kesinlikle acımasızdır, zalimdir, ama içten ve ayrılmaz bir şekilde, bu vahşilik aynı zamanda güzelliştir, bütünlüktür, bütünlüktür. Hatta belirli bir kurtuluştan ya da aşırı uygar İnsanlar olarak durumumuzdan kökten sökülmekten ya da "insanlığımızı" anlamının ne anlama gelebileceğini, ancak sayısız şeyin ağları arasında bir varlık olarak tasavvur etmenin ve modern insanın tekbenci aptallığı açısından değil. Dünyanın vahşi tanrısı hakkında Jeffers tekrar yazıyor:

*"Dünyanın Tanrısı haindir ve akılsızlıkla doludur; işkenceci ama aynı zamanda
Tek temel ve tek kaynak.
Onunla savaşıyor, kendi etini yer ve açlıktan ölür; mezarda kim saklanır
Ondan kaçmak için öldü; Hindistan'daki Durgunluktan kaçmak için giren kişi öldü;
Tanrı'ya aşık olan temizlenir
Ölüm arzularından ve ölüm korkularından."*

- "Doğum Borçları"ndan
- Sokaksin
2017

İNCE MAVİ ÇİZGİ

Yaklaşık bir yıl önce buralarda garip bir ikon ortaya çıktı. Belki de onu ifşa etme eğilimi bundan çok daha eskidir, ancak son zamanlarda yaygınlaşması en azından benim bakış açımdan dikkate değerdir. Üstte ve altta siyah çizgiler bulunan mavi bir çizgi veya mavi, siyah ve beyaz çizgilerle, ortasında mavi bir çizgi bulunan bir Amerikan bayrağı veya aynı görüntünün birçok varyasyonu olarak tanımlanabilir. Bazen, "Mavi Hayat Önemlidir" veya "Tanrı Tüm Polisleri Korusun" yazan bir çıkartma veya tabelada görünür. Bu, son yıllarda Amerika Birleşik Devletleri'nin ilerici sektörlerinde ortaya çıkan "Black Lives Matter" kinayesinin bir kopyasıdır; Bu, polisin siyahları nüfusun geri kalanına kıyasla orantısız bir sıklıkta vurduğu varsayılan gözlemine aykırıdır. Belki de "mavi çizgi"nin bu yaygınlığı, o sol siyasi hareketin doğrudan bir tepkisidir, belki de o toplumsal huzursuzluktan ortaya çıkmıştır. Ancak, son yıllarda giderek daha belirgin hale geldi.

Kendi (çifte) hayatımda, polisin etrafta olması biraz rahatlama sağlıyor. Oyun alanlarının, mağazaların, gerçekten de birçok insanın kalabalık olduğu yerlere park etmişler. Kızlarımın okuluna kısa bir mesafede bir polis karakolu var. Biz aşırı uygar insanlar onun huzurunda güvende hissediyoruz, evet, bu güven verici. Ne de olsa şiddet tekeli devletle bıraktık. Toplumsal sözleşmenin temel şartı budur: intikam ve cezayı burjuvazinin jandarmasına bırakıyoruz ve bizi korumak için "kirli işleri" yapanları "manevi olarak destekliyoruz". Böylece bu "mavi çizgi", anarşi ve kaosun karanlık çizgilerinden korunmak için gösterilmektedir.

İşin ironik tarafı, buradaki herkesin silahlı olması. Güney'in çoğunda olduğu gibi, bu bir "açık imtiyaz" durumudur. Kemerimde silahla dolaşmak istersem ve bu bir suçlu olduğum için veya başka bir yasal nedenden dolayı yasak değilse, yapabilirim. Ve insanların silahları var: küçük tabancalardan AR-15'lere ve aradaki her şeye. Vatandaş isyan etmek isteseydi (olduğum yerden biraz saçma bir önerme), kesinlikle iktidar güçlerini karşılayacak kadar silahları olurdu. Birçoğu denizaşırı savaşlarda bile görev yaptı - etrafta dolaşan gazi etiketli araçların sayısı biraz fazla. Ancak bu silah sahipleri, bu silahları kendilerine karşı değil, kanun ve düzen için kullanmaya çok daha meyillidirler: hizmet ve mühimmatlarını, ihtiyaç duyulduğunda polise ve devlete sağlamaları çok daha olasıdır.

Görünümlerinde daha "ilerici" olma eğiliminde olan daha kentsel alanların aksine. "Radikal" siyasi pozisyonlara sahip olanlardan çok azı, ateş etmeyi ihmal eden bir silah tutmuştur. Hatta, uyuyan kitleler uyandığında, düzen güçlerinin kolayca çöküp sayıların salt gücüyle değiştirileceğini iddia ediyorlar. Ama yine, bu 1789'dan beri rüyaydı ve kitleler bir kez ortaya çıktıktan sonra, her zaman yeniden giriyorlar, oysa iş her zaman olduğu gibi, tekno-ilerlemenin büyümesini sağlamak için gerekli, endüstriyel. Ancak, kaybedenler var, şehrin şehir merkezinde, yasa ve düzenin daha az güvenilir olduğu yerde yaşayanlar var (üzerinde ifadeler kullanmayı bırakalım ve sadece "siyah insanlar" diyelim). Solcular için, bu kaybedenler, bu gecekondu sakinleri, toplum tarafından unutilanlar, en büyük kurbanları olan "ince mavi çizgi"den en çok nefret edenler

olmalıdır. Ancak pratikte hayalleri, çocuklarının eğitim ve gelecek için bir şansı olduğu banliyölerin güvenliğine kaçmaktır. Bütün solcular aksini iddia eder, gecekonduları kimse sevmez, orada yaşayanlar bile.

Ve kimse suçlular yüzünden gecekonduları sevmiyor (çalıları dövmeden devam etmek). Sokakta bıçaklanmaktan veya dizüstü bilgisayarınızın çalınmasından artık korkmadığınızda adaleti düşünmek kolaydır. Ana sol düşünce, "ince mavi çizgi" (yani polis) kaldırıldığında, insanların hiçbir şey yokmuş gibi devam edeceği, hatta daha iyi bir hayata sahip olacağıdır. İlerlemenin öncülü, "yaşam, özgürlük ve mutluluk arayışının" insan olma gerçeğiyle birlikte doğal olduğu ve bu nedenle bir bütün olarak alındığında Halkın, eğer öyle olsaydı, bunları her insan için garanti altına alacağıdır. t Büyük Kötü Devlet ve Sermayenin karışması için. Tabii ki, arabalarına çıkartma yapıştıranlar kendilerini farklılaştırmak için yalvaracaklar ve ikincisi öncekinden çok daha fazla.

Daha da belirleyici olan bir şey, bu kanun vatandaşlarının Anarşist/Komünist Nefret Polislerini bir suçludan biraz daha üstün görmeleridir. Suçlu: Burada sıkıntılı bir terim var. Solcular ve anarşistler, bir hastalık hastasının vebadan kaçması gibi suçlu sınıflandırmasından kaçarlardı. Bu terime herhangi bir hoşgörü gösteremezler, çünkü bu, ideallerinin, yani toplumun kolayca işleyebileceği ya da daha iyisi, zorlama ve mülkiyet olmaksızın süresiz olarak daha fazla gelişeceği öncülüne zarar verir. Kanun vatandaşları için, solcu anti-faşist militanlar, toplumun dokusunu baltalayan suçlulardan biraz daha fazlasıdır. Banka soygunlarını öven en isyancı anarşist bile, bu hukuk dışı yeniden tahsisleri bir "mülksüzleştirme" olarak vaftiz etmelidir: zenginlerin ve polisin temel adaletsizliğiyle mücadele etmek için sosyal haydutluk birliğini kullanmak. Bununla birlikte, "suçlu" hala aşağılayıcı bir terimdir.

Bu onun Aydınlanmış medeni mantığına uygundur. Bunun için aslında "hırsızlar arasında onur yoktur." Suçlu bir oportünisttir, bencil amaçlarına hizmet etmedikçe dayanışma inşa etmeye hiçbir ilgisi yoktur. Pasif işbirliğine başvurabilirsiniz, ancak her zaman korkuya ve muhtemelen teröre razı olacaksınız. Dünyanın pek çok yerinde suçluluk ve yasallığın el ele gittiği tartışılabilir. Amerika Birleşik Devletleri'nde, yasanın görevidir, en değerli lüks şudur: Yolsuzluk, belki de yaygın olsa da, gizlenmeli ve sağ avuç her zaman temizlenmelidir. Ama her şeyden çok, adalet yanılması ile tahmin edilebilir olmalıdır. Suçluluk, her zaman bir şeyleri yapmanın en özensiz ve en az arzu edilen yoludur ve kenarlarda insanlığın karanlık tarafının oynayabileceği pek çok yer vardır.

Eko-aşırılıkçı, herhangi bir çekince veya itiraz olmaksızın "suçlu" tanımlamasını benimseyen kişidir. Belki de bunu yapan tek kişi odur ve toplumdan onun yıkıldığını görmenin zevkinden başka bir şey beklemeyiz. Nasıl ki tekno-endüstriyel toplum, insanın teknolojiye ve evcilleştirmeye tam ve eksiksiz bağımlılığı ile medeniyetten hiper-uygarlığa geçtiyse, eko-aşırılık da suçluluktan aşırı suçluluğa geçer. Toplumun onu satın alabilecek sunabileceği hiçbir şey yoktur. Sadece savaş, ateş ve dökülen kan var.

Bütün bunlar aşırı uygarlığın kendileri hakkında ne söylüyor? Bir an için Amerika Birleşik

Devletleri'ni bir kenara bırakalım ve en büyük partilerdeki yolsuzlukların olduğu Meksika'ya gidelim; o Pinochet yönetimindeki Şili ve sonuçları; Arjantin cunta sırasında ve sonrasında (askeri cunta, diktatörlük) * 1 ; ve Brezilya'da da aynı durum, vb. İnsanlar, derin varoluşsal suç korkusundan ziyade yolsuzluğa ve diktatörlüğe daha fazla tahammül ettikleri için mi? Halk, kendilerini "kurtarmak" isteyen solcu budalaları "suçlu" olarak görmedi mi ya da en azından böyle bir tanımlamadan kendilerine işkence edilip ortadan kaybolmalarına izin verecek kadar korkmadı mı? Yine de Komünistler ve Anarşistler, efendisi tarafından tekmelenen ve sevmek için yalvaran bir köpek gibi Halk'a geri dönüyorlar. Ve neden "Halk" bu pratik olmayan şımarık çocukların teoriden sıyrıldığını ve onları suçlulardan biraz daha iyi olarak nitelendirdiğini görmesin? Ve neden Sol ya da Anarşistler, sahip oldukları tek şey bu istismarcı ilişki olduğu için suçlu olmadıklarını protesto etmesinler?

Geçen haftalarda The Tendency'nin yok oluşa doğru yeni dönüşüyle ilgili çekincelerimi dile getirmişt看. Her iki durumda da, "ince mavi çizgi" ve bunun ne anlama geldiği hakkında düşünürken. Bu noktada ona karşı yapılacak herhangi bir itirazın sivrisinek süzüp deveyi yutmak gibi olduğunu anlıyorum.* 2 İdeal bir durumda, Vahşi Doğanın boyunduruğu altında yaşayabilecek enkazın üzerinde ilkel bir toplumun yükselmesini isterim. binlerce yıldır böyle. Yine de bunu gerçeğe dönüştürmek için herhangi bir mekanizma, hiçbir araç sunamam. Tek yapmam gereken "ince mavi çizgiyi" tutanları izlemek. Maddi unsur, somut insan unsuru basitçe "yeniden vahşi bir gelecek" için orada değildir: bu insanlar bu toplumu, bu tekno-endüstriyel uygarlığı sonuna kadar savunacaklardır. Dahası, onu seviyorlar. Bunu özgürlük olarak görüyorlar. Daha fazla alışveriş merkezi, daha fazla kirlilik, daha fazla ilerleme, vahşi yerlerin daha fazla yok edilmesi, daha fazla evcilleştirme, daha fazla, daha fazla. Varlıkları asalak olan yararsız insanlara neden yardım edeyim? Geriye kalan tek kişi olan BU insanları kurtarmak istiyor muyum? Bir keresinde biri bana plansız bir rüyanın bir dilek olduğunu söylemişti. Aşırı uygarlığı evcilleştirmek için geçerli bir plan olmadan Vahşi bir gelecek hayal etmek sadece hüsnükuruntu ve bunun çok aptalca olduğunu görmeniz için dua ediyorum.

Bazı insanlar hayatta kalır ve tekrar vahşileşirse, arzu edilen bir şey olabilir, ama bunun nasıl olabileceğini anlamıyorum. Sadece, olmayacağını varsayarak işime devam edebilirim. Bunu gerçekleştirecek hiçbir mekanizma yok. Gerçek şu ki, 2017'de insan olmak Vahşi Doğayı yok etmektir, en büyük bilim rahipleri bile bize bunu söylüyor gibi görünüyor. Vahşi Doğa için veya İnsan için olabilirsiniz, ortası yoktur. Ve Vahşi Doğa için olmak, bir suçlu olmak, "güvenli" meskenlerinde hiper-uygarlara saldırmak için İnce Mavi Çizgiyi aşmaya çalışan karanlık bir nihilist Kaos olmaktır.

NOTLAR:

* 1 Tercümandan açıklama.

* 2 İncil'den, tam olarak anlaşılması için okunması gereken bir pasaja atıfta bulunan ifade.

- Abe Cabrera. 2017

ENFEKTE MİZANTROP

Boktan şehir için öfkeli, çöp yığınları ve veba yığınları önümde yükseliyor.

Maske, iğrenme ve tiksinti ifademi gizler, gözlemler ve hissedirim, virüs bulaşmış varlığımı dolduran o nüfuz eden nefreti hissedirim.

Bana gelen ve beni en derin ve en karanlık korkularımın yüzleştiren, uçuruma bakmaya ve gölgelerde kendimi tanımaya iten virüs, bedenim yeniden güç kazanmaya çabılıyor, düzensiz nefesim üzerime yüklenen kara karamsarlığın simgesi.

Günlerce bir cevap arayarak geçirdim, ta ki beni uykumdan ve dinlenmemden alıkoyan bulaşıcı ateşten kaynaklanan halüsinasyonlardan birinde bulana kadar.

Ben ve virüs aynıyız, bir sebepten dolayı enfekte oldum ve bu sebep bulaşma, insanların tedavisi yok, kaçışları yok, çıkmazdalar, tek kurtuluşları yok edilmeleri, aşı arayabilirler. küresel bağışıklığa bahse girebilirler ama pandemi birkaç yıl boyunca bizi terk etmeyecek.

Yaratılmış bir virüs mü?Vahşi doğanın işi miydi?Önemli mi?HAYIR, hiç önemli değil, o burada ve bana bulaştı, şehirlerde dolaşan, halka açık yerleri mukus ve sümük ile boyayan sessiz bir insan düşmanı. salıba potansiyel olarak bulaşıcıdır.

Ben kendim kendi silahım, şimdi bedenim mükemmel bir biyolojik silah, tanıdık saatlerde bir patlayıcıdan daha öldürücü, ani bir yangından daha tehlikeli, medeniyetin bağırsaklarına atılan bir kurşun parçasından daha yırtıcı, daha fazlası en keskin jiletten daha keskin.

Pandemi zamanlarındaki hasta insan sevmeyen ben, insanları sefil sefaletle itmeye devam edecek olan benim.

Bu sefer iddia yok, sorumluluk yok, sadece yapılması gerekeni yapmak kalıyor...

Vahşi, Bilinmeyen beni seçti, cevabım şu olacak.

Amerika

Vahşi doğaya yönelen

Ocak 2021

ANARKO-FELAKET ÜZERİNE

Öyle olmalıydı, sistemin sözde muhaliflerinin tepkisi mantıklıydı, o anarşik rahipler geride bırakılmadılar, abartılı şamatalarını ve yargıçlık rollerini, küçümsedikleri ama aynı zamanda "özel" durumlarda gerçekleştirmenin uygun olduğunu düşündüklerinde kendilerinin de aynı rolü üstlendiklerini gösteriyorlar.

ITS'nin Aralık 2018 ve Ocak 2019'da gerçekleştirdiği uluslararası koordinasyondan sonra çizgiyi aştık ve şimdi ITS kamuoyunda uluslararası terör örgütü olarak kabul ediliyor, kamuoyu onları kınıyor, polis de aynısını yapıyor ve dediğim gibi anarşistler (görünüşe göre birçok akımı) aynı şekilde yapar. Son zamanlarda, Durruti figürünü haklı çıkaran, ancak onu hiçbir şekilde bir katil olarak değil, daha ziyade asil bir devrimci olarak gören sendikalist anarşistlerin, Şili'de eko-aşırıcılığı her şeyiyle ve yargıç çekiçleriyle kınayan olaylar düzenlediklerini gördüm. , aynısı Amerika Birleşik Devletleri'nde oldu ve aynı şey İspanya'da da oluyor, ama ha!Bu durumda, bunlar anarko-sendikalistler değil, medeniyet karşıtı / isyancı / nanoteknoloji karşıtı / Luddist / kapsayıcı / blablabla tipi Önemli olmasa da, hepsi mümkün olan en kötü şekilde yok olmayı hak eden sefil ilerici çöplerdir.

Olan şu ki, ITS hem coğrafi olarak hem de yanlış tipteki veya olmaya meyilli bireycilerin zihinlerinde zemin kazanmaya devam ediyor ve elbette anarşistler bunu ciddi bir sorun olarak görüyor, takipçilerini alıyor, onlarla alay ediyor ve Kendilerini saldırının uçurumuna atarken bazı yumuşak huylular gibi görünmenizi sağlar. Tarihsel atalarıyla hiçbir ilgisi olmayan modern anarşistler, toplumun GERÇEK bir düşmanının halka açık bir yerde bir bombayı patlattığını ve (Şili'de olduğu gibi) birden fazla yaralı bıraktığını duyduklarında, 1892'de olduğu gibi şimdi çileden çıkıyorlar. anarşistler grubu Barselona'daki Plaza Real'de bir bombayı patlattı, evet, ayrıca bir halk meydanında birçok sivil kurban bırakarak, Arjantin'de Di Giovanni çetesinin, Fransa'da Bonnot çetesinin geride bıraktığı ölü ve yaralıları unutuyorlar, Amerika Birleşik Devletleri'ndeki Galliani, İspanya'daki Santiago Salvador ve Mateo Morral'ın bireysel eylemleri, zamanda çok geriye gitmeyelim, sadece CCF'nin "haklı eylemlerinin" bıraktığı sivil yaralanmalardan (ve hatta ölümlerden) söz edelim. FAI, ITS'nin eylemlerini yargılama konusunda modern anarşistlerin ikiyüzlülüğünü, çifte standartlarını ve şok edici korkaklığını gösterebilir.

Elbette anarşistler yukarıda bahsedilenlere çok itiraz edecekler ama sözleri önemli değil, yaptıkları tek şey aşağılık STK'ların kendi eylemleriyle tarihi tekrar etmek, işlerin eski haline ve nasıl yapıldığına geri dönmeye zorluyorlar. her zaman suçluluk tarzında düzenlenmiştir, terörist Severino anarşist Lopez Arango'yu vurur, hatırlıyor musun?

Sefil STK 325, ITS'nin internete sığındığını ve Abe Cabrera olduğunu söyledikleri kişiye yaptıkları rezil suçlamadan sonra geri çekildiğimizi düşünerek sadece iletişimleri yayınlamayı seçtiğini söylediklerinde ne güldürdü. tepki hem Amerika'da hem de Avrupa'da dört farklı ülkede patlayıcı saldırılar oldu. Geri çekil? Dur? ASLA!

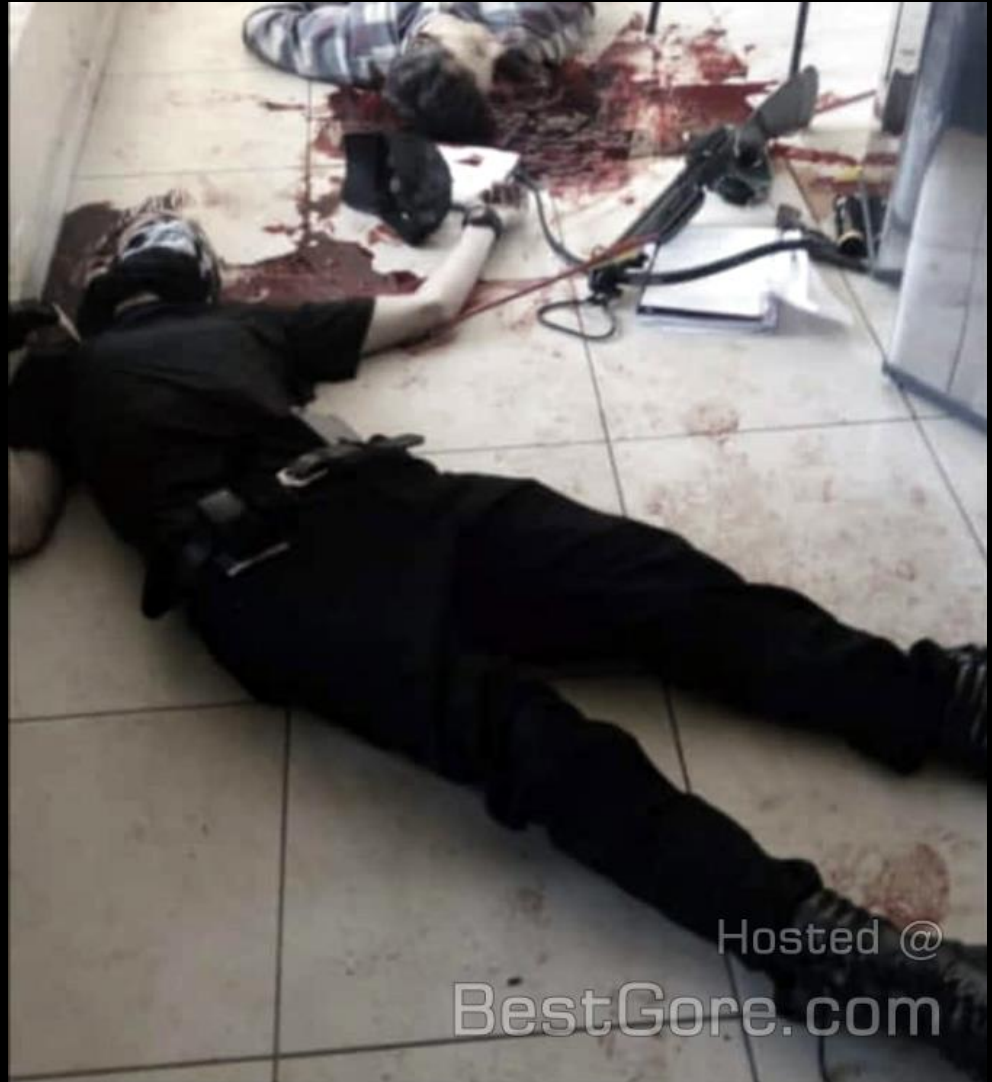
Nietzsche bunu zaten söylemişti: "Hristiyan da anarşist de çöküş içindedir; eritici, sağlıksız, zayıflatıcı bir şekilde hareket etmekten aciz; nereye gitseler kanı yoksullaştırıyorlar".

Biz eko-aşırılıkçılar, antisosyaller, insan sevmeyenler, bireyciler, nihilist teröristler vb. için, hem yetkililer tarafından hem de irinlerini her iki durumda da serbest bırakan bir avuç çocuksu idealist tarafından bizi durdurmaya yönelik steril girişimlerle sadece dalga geçebiliriz. web'in kokuşmuş bok alanlarında olduğu gibi. Ben sollamak istesem bile, benimkilerin hepsi dalga geçmeyecek, diğerleri harekete geçecek ve geçtiğinde şikayet etmeyin...

Sonuç olarak, bu öğleden sonra, Brezilya'da bir ortaokulda iki gencin çok sayıda silah ve patlayıcıyla girip sekiz kişiyi öldürüp bir düzinesini de yaraladıkları, ardından Columbine tarzında intihar ettikleri bir katliam haberi bana ulaştı. . , Hayatını ve ölümünü ellerine koyan ve kendini uçuruma atan, sadece onları SÖYLEMEYEN BİR ŞEYİ YAPAN her bireyin vahşiliğini alkışlıyorum. Bu katliam, her köşede dolaşan Kaos güçlerinin bir yansımasıdır ve kurulu toplumsal düzeni bozan katliamları gerçekleştirmek için küçük bir itme yeterlidir.

ITS Mafyası İleri!

—Xale
Meksika
2019

Hosted @
BestGore.com

BİREYÇİ EKSTREMİZMİM

Kaç kez bencil olarak anıldım?! Pek çoğu ve bundan utanmıyorum, çünkü bu büyük bir gerçek, çünkü ayakkabılarıma kir gibi yapışan garip varlıkları görmektense, kendim için, başkalarındansa binlerce kez kendim görmeyi tercih ediyorum. Bunlar benim için ne yaptı? Hiçbir şey, tam tersine, onların varlığı, onların yandığını, acı çektiğini ve öldüğünü görme arzumu körüklemekten başka bir işe yaramadı.

*

Başkalarına saygı duymam kaç kez söylendi?! Kendimden ve suç ortaklarımdan başka kimseye saygı borcum yok, eğer birine saygı duyuyorsam, bu böyle istediğim için, onlarda bir savaşçının yeteneklerini ve özelliklerini bir an için görebildiğim içindir. Önceden seçilmiş bir komuta uyduğu için değil.

*

Komşu sadece benim kasma kızgınlığımı hak ediyor, kokuşmuş ve zehirli, vücutları için bir bıçak ve birkaç mermi tuttum, yanardağ patlamak üzere, onunla patlayacağım, Kaos yolumu yönlendirsin ve başkalarının kanı bana sıçrasın sokakta dövüştüğümde olduğu gibi, rakibimin kanını hissetmeyi seviyorum ve dövüşten sonra bana şöyle diyorlar: -Hey, kanın var.

Ve ben, campante hemen cevap veriyorum:
Bu benim değil

*

Özümü nasıl inkar edebilirim? Dişlerimi sıkarak sırtırken inkar ediyorsam, buna ihtiyacım olduğundandır, çünkü gizli niyetlerim var ve stratejik olarak sana ve sıkıcı, işe yaramaz sohbetine ilgi duyuyormuş gibi yapıyorum. O zaman gerçek benliğim ortaya çıkacak, şahdamarına bir bıçak saplayacağım ve nasıl yavaşça öldüğünü göreceğim, irademi sana koyacağım çünkü bu beni memnun ediyor, çünkü öldürücü içgüdüm geri döndü ve daha fazlasını istiyor.

*

Gece çöküyor, ateşle kaosu çağırmak için dışarı çıkmaya hazırlanıyorum, bir hedef seçiyorum, sokakta bir araba, bir tarafta kimse yok, diğer tarafta aynı, gidip hızla cihazı benzinle bırakıyorum. ve ön lastikte geciktirici bir ev sahibi, uzaklaşıyorum ve uzaktan ateşin nasıl konuşmaya başladığını, alevlerin havaya yükseldiğini ve her şeyin yanmaya başladığını görüyorum, geceleri araba malzemesini eriten yangının sesi duyuluyor, kimse çıkmıyor, hepsi köle evlerinde uyuyorlar, birden arabanın sahibinin çıktığını görüyorum, içinde uyuyordu, alaycı bir gülümseme beni ele geçirdi, sahibi alevleri görünce dehşete kapılıyor, söndürmeye çalışıyor. söner ama ateşin kendisinden üstün olduğunu görünce vazgeçer, kahretsin!
Lanet makinesinin içinde kalacaktı.

*

Normal bir gün, bir işletmenin müdürü sabah müşterileriyle ilgileniyor, normal görünen birkaç kişinin geldiğini görüyor, hepsi koyun gibi görünüyor, ama aslında iyi bir koyun kostümü içinde bir kurt olan bir tane var, yaklaşıyorum işin barını ve nezaketle selamlıyorum, aynı zamanda tabancamı çıkarıp diyorum ki:

- Çantadaki tüm paralar çabuk, söz veriyorum sana zarar vermeyeceğim.

Esnaf şaşkın ama meydan okuyan bir bakışla şiddet kullanma zamanı geldi, en sevdiğim kısım burası. Kısa fişek, mermi namluyu terk etmeye hazır bir şekilde yükseliyor ve yüksek sesli sözlerle adamı tehdit ediyorum, başı bembeyaz olurken tabancanın kabzasıyla vurdum ve kahraman olma arzusu yok oluyor. bana diyor:

"Bana zarar vermeyeceğini söylemiştin!"

Benim bireyci olduğumu bilmiyor ve aşırı tipte bir bireycinin bu tür bir durumda istediği zaman ve istediği zaman sözünü (çünkü onun) bozabileceğini bilmiyor. Ona verdiğim çantaları parayla dolduruyor ve ben dışarı çıkmak üzereyim, ama ona iyi günler dilemeden önce, işte bu kadar alaycı olmayı seviyorum.

*

Benim bireyci ekstremizimim, uygulamaya koymayı seçtiğim şey, tutarlı ya da ahlaki açıdan doğru olmak umurumda değil, önyargılar umrumda değil, kaotik varlığımı nereye gidersem gideyim, istediğim zaman salıveriyorum.

—Xale

2018

ANARKO-PRİMİTİVİZM ÜZERİNE NOTLAR

Kavga etmeyi sevmiyorum desem yalan olur. Ama çoğu zaman benim için iyi olmadıklarını düşündüğümü söylemezsem de yalan söylemiş olurum. “Medeniyet karşıtı” fikirlerin alanı küçüktür ve medeniyete tamamen karşı olanlar daha da küçüktür, onun hakkında belirli fikirleri olanlar daha da küçüktür, vb. Üniversite kampüs siyasetinin bu kadar kötü olduğunu söyleyenin Henry Kissinger olduğuna inanıyorum çünkü bahisler çok küçük. Bu bizim çevremiz için de geçerli. Bu fikirlere benzer bir şeye sahip olan “gerçek hayatta” kimseyi tanımıyorum bile. Bu nedenle, bir retorik grevde birini seçmek en iyi ihtimalle önemsiz ve en kötü ihtimalle aptalcadır. Birçok yönden, ne kadar ayırım yaparsanız yapın aynı gemidesiniz. “Akıllı”ysanız, baltayı gömer ve herkes gibi olursunuz.

Elbette insan sadece akıl sağlığıyla yaşamaz. (İşte büyük "ama..." geliyor) Belli bir "görüntü"ye sahip olduğunuzda, herhangi bir yabancıyla sizinle yakınlık kurmanız gerektiğine karar vereceği kişilerle aynı sayfada bile olmadığınızı fark ediyorsunuz. Anarkoprimitivizmden çıktım, en azından teoride, ama onunla hiçbir zaman rahat olmadım. İnsanmerkezcilik, iyimserlik, insan ruhuna bir eldiven gibi uyan ilkel bir durum olduğu fikri... Bu yönlerden hiçbirisi bana iyi gelmedi. Bir Marksist olarak, “doğayı” her zaman insan aklı ve iradesinin bir eylemi ya da insan aklı ve iradesinin harekete geçirdiği bir şey olarak tasavvur etmiştim. Yani insan yaşamı, yalnızca belirli bir durumda kendini gösteren doğamız tarafından “üretilmiş” bir şey değildir. İnsanın gücünü entropi ve kaosa karşı test etmesinin sonucu olan aktif bir nabız atan şeydir. Bence durumumuzun dengede olmadığı aşikar: tüm insan projelerinin nihayetinde sürdürülemez olduğu ve çoğu zaman insan toplumunun nasıl oluştuğu, hem uyum hem de düzensizlik, yükseliş ve düşüş yaratmak için aynı anda ateşlenen milyonlarca farklı iradenin ürünüdür. yapmacılıktan ve hiyerarşiden uzak, geçmişin en ücra köşelerine uzanan bir döngüde sarsılabilecek bir temele dönüş...

Bir süredir, bu anlayışın diğer uygarlık karşıtı düşünce okullarında geçerli olan bir anlayış olduğunu düşündüm. Bunun “satış” yönüne hiç katılmadım: Medeniyet olmadan daha mutlu ve daha sağlıklı olurdunuz, topluluğunuz daha istikrarlı olurdu, hayatınız daha tatmin edici olurdu, vb. Benim için hayat her zaman mücadeleyle ilgiliydi, mutlulukla ilgili değil, anlamla ilgiliydi; özgürlükle ilgili değil, onunla ne yaptığınızla ilgili. Belki de bu anlamda benim düşüncemde fazla “modern öncesi”yim: eşitlikçilik hiçbir zaman bir endişe olmadı, bireyler büyük bir kozmik oyunda piyon olarak kaldılar, şimdi bize düşen tek şey yeniden inşa etme umudu olmadan yıkmak. İnsanın kozmosun sonu değil, özeti olduğunu anlamaktır ve fiziksel dünyanın somutlaşmış vekilharıcı olarak başarısız olursa, yapılacak tek onurlu şey boyun eğmek ve dünyanın eski haline dönmesine izin vermektir. Biz. Bu, dünyayı “daha iyi bir yer” yapmak isteyen idealist gençlere satabileceğiniz bir şey değil ama benim ilgilendiğim tek şey bu.

Black and Green Review'ın en yeni sayısını okuyordum ve onu eleştirmek veya sistematik bir şekilde eleştirmek istemesem de (esas olarak kimin umurunda? ve ne işe

yarar?) o derginin yaratıcıları ve ben) tamamen farklı nedenlerle bu işin içindeyiz. Bir deneme, Dört Bacaklı İnsan adlı bir yazarın, hemen geri dönen bir göçebe avcı toplayıcı olmak için nasıl eğitime başladığının kapsamlı bir açıklamasıdır. Birçok yönden sorunlu olsa da dürüstlüğüyle ferahlatıcı. Örneğin, avcı-toplayıcıların tarihsel olarak günde sadece birkaç saat çalışmış olabileceğini, ancak avcı-toplayıcı olma mesleğine sahip olanların bir “yem ve geçiş” yaptığını belirttiği için, sivil karşıtı söylemde bir dönüm noktasını temsil eder. Şimdi toplayıcılar, başarısızlık ve açlığın her zaman yakınlarda dolaşmasıyla birlikte, günde saatlerce ve saatlerce çok ve çok çalışmak zorunda kalacaklar. Sanırım bu satış noktası gidiyor. Birçok nesilden sonra belki de insanlar genel boş zamanların göçebe yaşam tarzına geri döneceklerdir. Sonra tekrar, kendi çocuklarım üzerinde çok az kontrolüm var, asla tanışamayacağım neslin zihnini ne kadar belirleyebileceğimden emin değilim.

Biraz yedeklemek gerekirse, tüm bunlar Anarko-Primitivizmin Ana Planına dayanmaktadır ve bu plan aşağıdaki gibidir:

Plan A. Medeniyet kendi kendine çöker (az ya da çok).
Plan B. B Planı Yok

Bu da eninde sonunda avcı-toplayıcı göçebe cennetine yol açar, bu kolay olmayacak ama doğamız gereği donanımlı olduğumuz bir şey, diyorlar. Godwin Yasasını ihlal etmek istemem ama bence burada Almanya'nın Stalinist Komünist Partisi'nin “Hitler'den sonra biz” demesinden daha iyi bir benzetme olamaz. Four-Legged Human'ın yukarıda alıntılanan makalesinin amacı, medeniyete karşı yıpratma yoluyla galip gelecek “süper adamlar” (hepimiz potansiyel olarak bu süper güçlere sahibiz) ırkını yaratmaktır. Wu wei ya da onun gibi bir şey gibi...

Black and Green Review okulunun anarko-primitivizminin takıntısı, insanları bu geleceğe hazırlamaktır. Bu nedenle, öykünmeyi seçen "ilkel" toplumlar, Eskimolar veya Tierra del Fuego'nun Selk'nam'ı (Ona) gibi marjinal ortamlardan olacaktır. yani, çoğu insanın ilk etapta yaşamak istemeyeceği yerler. Kuzey Kutup altı sakinlerinin bu odak noktasından insanlığın yeni umudu gelecek ve diğer herkes öylece ölebilir, çünkü onlar umutsuz, tam dur.

(Bu nasıl nihilizm değil, yani benim ve benim hayatta kaldığım, ancak geri kalanların yavaşça açlıktan ölebileceği veya kaynak savaşlarında birbirimizi öldürebileceği bir sistemi benimsemek, hiçbir fikrim yok. Sanırım günah işlemek tamamen koşer. Ve insanlığın %99,99'unun ölmesine izin verin, ancak bunu sağlamak için herhangi bir şey yaparsanız, kirlilik getirir veya en azından zaman kaybı olur. Eminim dünyanın her yerindeki hümanistler, insan düşmanlığı konusundaki bu ayrımı takdir edeceklerdir.)

Bunda en üzücü olan şey, anlatı düzeyinde anarko-primitivizmin öykünmeye çalıştığı toplumların bilimsel/sömürgeci dünya görüşünü esasen nasıl üstlendiğidir: Sevdiklerini alıp sevmediklerini, sanki sadece kiraz olabilmemiş gibi bırakmak. insanın doğayı nasıl gördüğü ve ona nasıl davrandığı çoğu zaman iç içe geçmiş yaşam biçimlerinden birini

seçiyor. Bu nedenle, avcı -toplayıcı göçebe olmanın ne anlama geldiğinin “özüne” veya “özüne” ulaşılırken, kozmoloji, mitoloji, ritüel vb. Sanki Ona, tüm o etin fiziksel dayanıklılık ve sebatan sıyrılabilen bazı insanlarmış gibi, ama Hain'in büyük ayinleri ve hoowin tanrılarının hiçbirleriyle ilgisi yoktu. İlkel bir toplumu kendi amaçlarınız için soyutlayabilir ve kanını akıtabilir ve kendi cildinizi kurtarmak için istediğınızı kullanabilirsiniz, oysa sağ görüşlü hiçbir avcı-toplayıcı muhtemelen dünyayı ve günlük olarak bu terimlerle ne yaptığını düşünmedi. (Örneğın, bu tür toplumların nasıl ele alınacağına dair alternatif bir vizyon için Atassa 1 'deki "Seris, Eco-Extremists and Nahualism" makalesine bakın.)

Tıpkı solculukta olduğı gibi, anarko-primitivizmi, muhasebeci ve insan kaynakları yöneticisinin zihninde tasarlanmış ancak Taş Devri seviyesine alınmış bir şey olarak görüyorum. Bana göre “Nasıl hayatta kalırım ve nasıl zorlanmam?” gibi kaygılar var. fazlasıyla modern ve fazlasıyla evcil görünüyor. Elbette, hepimiz hayatta kalmak istiyoruz, ama hangi koşullar altında? Her zaman kaçak mı? Godot'nun bizim için tüm düşmanlarımızı katastrofi olarak öldürmesini mi bekliyorsunuz? En iyi toprakları bırakıp, hayatta kalsak da kalmasak da bir çöplükten daha iyi olmadığı bir yere mi gidelim? En azından Dört Ayaklı İnsan, denemesinin sonunda, işten sonra şehir parkına sepet ve çakmaktaşı dokumak için gitmek isteyenleri Süper Elit Paleo Savaşçıları kulübüne kabul etti: okuyucularınıza umut vermenin yolu. Bana gelince, anarkoprimitivizme ve düşündüklerine ve yaptıklarına karşı kalan her türlü ilgi gün geçtikçe azalıyor. Bu benim için Marksizm'de de oldu, kendimi yıllardır bir Marksist olarak görmesem de, yine de onunla uzaktan yakından ilgileniyor olsam da. Özellikle anarkoprimitivizm söz konusu olduğunda, "uygarlık sağlıksız ve bizi öldürüyor" ifadesinin "çoğı insan için yeniden vahşileşmenin neredeyse imkansız olduğu ve sizi öldürme riskinin yüksek olduğu" ile serpiştirilmesinden bıktım. Sorun değil, onlar kendi projeleri üzerinde çalışabilirler, ben de kendi projem üzerinde çalışacağım.

Abe Cabrera
2016

AHLAK HAKKINDA DÜŞÜNCELER

Atassa'daki makalem için Creek Savaşı'nı araştırırken, karşılaştığım ilginç bir şey, Kızılderililerin siyah kölelere karşı tutumlarıydı. Dereler ve Seminoleler için, kölelik ahlaksız bir kurum olduğu ve dolayısıyla gayri meşru olduğu için bir köle özgür değildi. Bir köle, köle olmayı bırakıp kaçıma karar verdiğinde artık köle değildi. Beyazların bu Kızılderililerle ilgili sorunlarından biri, kaçan köleleri nasıl barındıracaklarıydı ve bu, İkinci Seminole Savaşı'nda önemli bir çekişme noktasıydı. Ancak bu, Kızılderililerin “aydınlanmış” tutumundan kaynaklanmıyordu. Siyahları kendileri köle olarak kabul etmekten veya onları esaret altında tutmaktan üstün değillerdi. Mesele şuydu ki, Aydınlanma düşüncesinin tüm insanlara kazandırdığı “özgürlük” ve “onur” medeni olmayan akıl için verilmiş değildi. Kendilerinden alacak olanlardan “kazanılması” veya “ele geçirilmesi” gerekiyordu.

Sadece güzel şeyler dilemenin beni iyi bir insan yapan o geçici duyguları, asil duygular fikrini geride bıraktım. İnsanların merhamete yalnızca gaddarlık yapmak için inandıkları ya da bir merhamet eylemi olarak vahşet yaptıkları birçok örnek gördüm. Kendinizi bu duygulardan arındırmaya çalışmak en iyisidir: ne olursa olsun olacaktır. Ölüm çok çabuk gelir, yorgunluk unutkanlığı, uzun süren uyuşukluk getirir. Tek zafer, hala burada ve hala ayakta olmakta gelir.

İnsanlar haysiyetlerinin ve hayatlarının sadece var oldukları için tanınmasını isterler. Bu şekilde çalışmıyor. Bu solcu rüyadır, ama asla bir şey elde edemez. Sırf öyle olduğumuz için hepimizin bir anlamı var: bir süreklilik nedeniyle soylu vahşi ve geleceğin transhümanist yıldız kaşifi ile birleştik... Süreklilik! Ne muhteşem bir yalan! Bütün vahşiler katledilir ve mezarlarında dans ederek... Yani “onları onurlandırarak”, sahip olmaları gereken ama sahip olmayan bilgeliği ve gücü elde ederiz. Hepimizin aynı olduğunu düşünüyoruz ama değiliz. Aslında hepimizin aynı olduğunu, hepimizin “insanlık” olduğunu düşünmek, bizi ormanı kesmeye, nehirleri kirletmeye, topraklar tükenene kadar, gerisini asfaltlamaya sevk ediyor. Çünkü biz insanlıgız, çünkü bu “bizim” iyiliğimizdir. İnsanlık doğanın düşmanıdır çünkü yerin, fiziksellüğün, vahşiliğin düşmanıdır. İnsanlar (insan hayvanları) vardır ve bir de Şanlı İnsanlık vardır. İnsanoğlunun yüzüne bakmaz ve muhalefet etmezse ya aptaldır ya da korkaktır.

İnsanı/hayvanı ve insanlığı ayırmak o kadar basit değil. Aslında, neredeyse imkansız. Sıcak yaz aylarında hayvanlardan su birikintisinden uzak durmalarını istemek gibidir.

Ayrım gözetmeyen ve seçici eylemleri varsaymak, İnsanlık Dışı'nın insan üzerindeki üstünlüğünü varsaymaktır; yani insanlar kapalı bir sistem değildir, kendilerinden daha büyük bir şeye “açılırlar” (onu anlamasalar ve elde etmeseler bile). Bu daha büyük şeyleri (Vahşi Doğa) yok etmek için, kişi kendi mesleğinde başarısız olur, yani evrene açık olmak, onun içindeki başka bir güç olmak ve onun gibi davranmak. Bu tutum, her şeyi steril ve yapay hale getirmeye çalışır çünkü bu şeyler “güvenli”dir.

“Amorallığı” varsaymak, giderken tüm engelleri yok etmeye çalışmaktır. Bireyi toplumun, kaosu düzenin üzerine koymaktır. İhmal günahlarının (hiçbir şey yapmamanın), komisyon günahlarından (bir şey yapma) daha az ciddi olmadığını varsaymaktır. Bu uygar barış, soyu tükenmiş vahşilerin ağartılmış kemikleri üzerine inşa edilmiştir. İyi davranışlarla evreni satın alamazsınız. Altın Kural pazarlığını reddediyorsunuz çünkü ondan yalnızca kölelik ve kötülük geliyor (ve övgüye değer türden değil) “Amorallık” hepimizin “elimizde kan” olduğunu kabul eder, çünkü hepimiz bu kanda yıkandık. Toplumumuz bununla sulandı.

O halde bu, sevgiyi ve merhameti büsbütün yok eder mi? Mutlaka değil, ama kesinlikle onların kodlanmasına karşı çıkıyor: haklar ve ipso facto kişinin “doğal haysiyeti” alanına dahil edilmeleri. Sevdiklerim için merhamet umabilirim ve sevmediklerim için yıkım dileyebilirim: dilemek beni ne soylu yapar ne de öyle yapar. Ben Tanrı değilim: Sözüm başlangıçta değildir ve onunla hiçbir şey yapılmaz. Ama benim ya da başka herhangi bir arzumu evrensel bir ahlak kuralı olarak belirleyen bir sistemden nefret etmem tamamen mantıklı. İkiyüzlülük mü? Ne önemi var?

- Abe Cabrera
2017

NİHİLİST EBEVEYNLİK TAVSİYELERİ

"İki kızım var, iki kızım var, her şeyden önce onlar için, Onları korumak ve sağlamak için ne gerekiyorsa yapacağım. İki kızım var, kaderleri vahşi olan her şeyin kaderiyle kesişen. Ölü bir gezegende geleceği olmayan iki kızım var."

Yakında çıkacak olan "Siyah ve Yeşil İnceleme"deki son başyazıyı okudum, sanırım Kevin Tucker'ın ahlaki bir duruşu bir tartışmayla karıştırma eğiliminde olduğunu söyleyeceğim. Tamam, aşağı yukarı aynı yaştayız ve benzer sayıda çocuğuz. Anlıyorum ki, hırçınlığın ikiye katlanmasına izin vermek, sırtındaki zonklamaların geçmesi daha uzun sürdüğünde çekici görünüyor.

Orta yaşa geçerken alerjim olan bir şey, "en iyi zamanlara" ya da günü kurtaran şanslı molalara güvenmek. İşler asla plana göre gitmez: Arabayı tamir etmekten bir ev projesini bitirmeye veya özel bir yemek hazırlamaya kadar her şey daha pahalı olacak, daha uzun sürecek ve asla planlandığı gibi gitmeyecek. Olgunlukta karşılaştığım sorunlardan biri, işlerin asla beklediğimiz gibi olmayacağını öğrenmekti. Aslında "var olan", beklentilerin yok edilmesidir. Evreni güldürmek ister misin? Ona planlarını söyle, ya da söylenenler öyle.

Zerzan / Tucker okulunun anarko-primitivizmi, büyük ölçüde bir şeyin (herhangi bir şeyin) kaçınılmaz olarak sonuna nasıl ulaştığını mantık çerçevesinde bilmeye bağlı görünüyor. Bunun neden çok mümkün veya olası olmadığını zaten ele aldım. Bir tohumun nasıl büyüyeceğini veya belirli bir kişinin nasıl gelişeceğini bir dereceye kadar kesinlikle tahmin edebilirsiniz, ancak sert bir yüzeye fırlatırsanız bir plakanın kaç parçaya ayrılacağını tahmin etmeye çalışın. Aynı zamanda, aşağıdaki olaylar dizisine dayanan bir ideolojinin başarılı olacağına inanmakta güçlük çekiyorum:

1. "En iyi arkadaşlarınızla" çalılıklara gidin ve bir direniş topluluğu (bu ne anlama geliyorsa)
2. vb. (Buraya felaketi ekleyin)
3. Hemen geri döndüklerinde, göçebe avcı-toplayıcı kabileler ülkeyi yönetir ...

Yankee cemaat ibadetinin gülünç bir tekrarı olmasının yanı sıra. Buradaki büyük olay, herhangi bir sindirilebilir şekilde çözilemeyecek bir tür belirsiz eskatolojik olaydır. Yedi milyon parçaya ayrılan bir tabak neye benziyor?

Ebeveynler çocuklarına "gelecek" vaadinde bulunmaya zorlanmamalıdır, çünkü "gelecek" tam da sorundur. Bir ebeveyn olarak çocuklarımı zar zor anladığım şeylere hazırlamamın bir yolu yok. Ve belki de "tedavi" hastalıktan daha kötü olurdu; sahip olduğun her şeyi sat, haçı taşı ve çıldır; Kırk yıl veya daha uzun bir süre sonra elde edilen, çölde dolaşmanın çok değerli ilkelci incisi için sahip olduğu her şeyi feda etmek... Bütün bunlar benim zevkime göre bir Pazar okulu dersine çok fazla benziyor.

Ya nihilist ebeveynlik, tüm özellikleriyle şimdide ebeveynlikse? sevmediğimiz her şeyle çelişkiler? Kızlarıma "daha iyi bir dünya" vaad edebilme fikrinin yanlış bir zihniyete sahip olmak olacağını kuvvetle hissediyorum. En çok orada olmayı ve sevdiklerim için güçlü olmayı umabilirim, hepsi bu. Ya sahip olduğunuz ya da sahip olmadığınız bir güç ve esneklik vardır. Bunun sadece hayatta kalmakla ilgili olduğunu düşünmüyorum, hayatta hayatta kalmaktan daha fazlasının olduğunu farkına varmakla daha çok ilgisi var. Biz özgür değiliz, hayır ve dürüst olmak gerekirse, mevcut koşullarda "özgürlük" hakkında konuşmanın biraz aptalca olduğunu düşünüyorum. Bu gerçekten daha çok, hayatın anlamı olup olmadığı ve hayatta, varlığımızın peşinde koşuşturmadan daha fazlasının olup olmadığı sorusuyla ilgilidir

Dürüst olmak gerekirse, bir ebeveyn olarak yarın için çok fazla endişelenemiyorum. Ve eğer yaparsam, çok fazla özlüyorum. Dürüstlüğümden bir parçası, kızlarıma ölümlü olduklarını söylemek. Ölümlü olduklarını biliyorlar, başkalarına yer açmak için ortadan kaybolduğumuzu biliyorlar. Bu (gerçekten) "umutsuzluk" veya "nihilizm" değil, sadece hayat. İnsan olmanın zevkinin bir parçasıdır, her hayvan gibi sonuçlarına katlanmaktır.

Yapmalarını istediğim son şey (bunun üzerinde çok az kontrole sahip olmalarına rağmen), türlerin nesiller boyu hayatta kalması gibi çok "temel" bir şey olsa bile, katılımlarının olmadığı bir ideal için kendilerini feda etmeleridir.

Bu anlamda, şu anda bize sunulanlardan daha iyi bir yaşam yolu görmüyorum. İyi bir hayvanın yapması gereken son şey, kendi hayatta kalmasını bir silah olarak, gelecek nesiller için bir tür taktik fedakarlık olarak kullanmaktır. Güneyli benimle aynı fikirde olan insanların aksine, her ne kadar çok saygı duysam da zar zor anladığım ilkel bir hayat yaşamamanın hayalini kurmuyorum.

Bazılarımız sadece şanssız, ama hepimiz kaderin rüzgarları tarafından savruluyoruz. Sevdiklerim için, sadece hepimizin zevk alabileceği (doğa, arkadaşlar, basit zevkler) zevk alma yeteneği ve diğer her şeye direnmek için içsel (ve belki de dışsal) güç diliyorum. Büyük planlara sahip olmak kırılabilirliğe bir davettir, ancak belirli tutumlar (azim, sadakat, güç) oluşturmak esneklik sağlar. Söylemesi yapmaktan daha kolay ve yine, bu konularda gelecekle pek ilgilenmiyorum. Ama biraz sevgi, zor ve çok fazla değil, belki Hobbesçu Armageddon için eğitimden daha ileri gidebilir veya en azından ikinci felaketin geldiği noktaya kadar hayattan zevk almamıza yardımcı olabilir.

- Abe Cabrera
2017

NEW ENGLAND'DA ÜÇ YER

I

Kısmen yerinden edilmiş göçmen bir aileden geldiğim için yabancı düşmanı veya yerlici söylemlere hiçbir zaman duyarlı olmadım. Yaşla birlikte ve belki de rahatlıkla anlamaya başladım. Tam olarak nerede olduğunu söylemeyelim, dünyanın her yerinden sermaye ve yeteneği çeken bir yerdeydim. Amerikan Güneydoğu'nun aksine, bu GERÇEK Amerika'yı oluşturacaktır: İnsanların hayal ettiği gibi Amerika Birleşik Devletleri.

Bir pazarda her yerden insanlar vardı, ama çoğunlukla Asyalılar. Sadece çoğunlukla Çinli olduklarını ve çok varlıklı olduklarını varsayabilirim. Birçok yerde, son yirmi yılda Çin'deki endüstrideki patlamanın, o kadar çok parası olan ve onunla ne yapacağını bilemeyen yeni bir kripto-burjuva ürettiğini okudum. Wal-Mart veya benzeri mağazalara ucuz plastik ürünler getiren patlama bu insanları zengin etti ve şimdi zenginlerin kalabalık olduğu yerlere geliyorlar; Bu sefer, sanırım, çocuklarınızı eğitmek için. Size bir şeyler satmaya çalışanlar kesinlikle onları açık kollarla karşılar. Ancak on yılın en iyi bölümünü sermaye ve yeteneğin birikmediği ya da en azından çok fazla olmadığı bir yerde yaşadığımdan, 21 . yüzyılın hiper-uygar gerçekliğinin değişen yüzünü hatırlattı. Diğer birçok durumda olduğu gibi, kazananlar ve kaybedenler var ve burası kesinlikle kazananlar için bir yer.

Ama sözüm ona bu toprakların yerlisi olarak (sığ köklü de olsa), içinde büyüdükleri gerçekliğin yakında artık olmayacağından korkanlara sempati duyabilirim. Yerlici siyasetin temelinde, "normal" kişinin kendi kaderi ve refahı üzerindeki kontrolünün gerçek eksikliği yatar. Medeniyet kendini en katı ve mantıklı oluşumu içinde ortaya koyarken, "kazanamayanlar", daha az yetenekli olanlar, daha az "yetenekli" olanlar ve daha az zengin olanlar, ne teklif edilirse almak zorunda kalacaklar ve bu böyle devam ediyor. ve kökleri veya kültürü olmayan yeni bir küresel seçkin, yönetici sınıfı kabul etmek. Ve bu gerçeği kabul etmeleri gerekiyor, yoksa fanatik, gerici veya daha kötü olarak etiketlenecekler. Ve dünyanın Trump'larına ve hevesli siber-neo-Nazilerine rağmen, bunu kabul edecekler çünkü para konuşur ve retorik yürür. Ancak kafesteki herhangi bir hayvan gibi, belki de kendilerine zarar veren ve anti-sosyal yollarla karşılık vereceklerdir.

Bütün bunlar elbette "ilerici" politikaları kınıyor. İnsanların lobi yapabileceği tek değişiklik, doğası gereği geriye dönük ve verimsizdir. Malların ve sermayenin hareketiyle birlikte insanların hareketi gelir ve en varlıklı olanlar önce gider, sonra diğerleri. Bu gerçeğe isyan etmenin tek yolu, artık olmayan ve olamayacak bir dünyaya tutunmaktır: Yerlilik ve yabancı düşmanlığı, bireysel suç, toplu katliam ve diğer anti-sosyal davranışlar bundandır. Hepsini kazanmadıkça ve meçhul dijital inovasyon ve hastag düzenini benimsemedikçe, var olmayabilirsiniz

Bu devrime yol açmaz. Devrim, fabrikalar ve işçilerden, hareketsiz sermayeden ve ulusal pazarlardan oluşan eski bir dünyayı varsayar. Makine şimdi bundan çok daha büyük, sınıf mücadelesinden ve insan kurtuluşundan daha büyük. Biz onun kullarıyız ve faydalı olan mükâfatlandırılır ve olmayanlar mülksüzleştirilir. Yakında ortası olmayacak

II

Vahşi Doğa'nın gerçek düşmanı teknoloji ve hatta özellikle insanlık değildir. İnsan mükemmelliğidir. Homeros'a geri dönelim: ἀρετή, antik Yunanistan'da bulunan ve başlangıçta genellikle savaşta veya diğer savaş sanatlarında mükemmellik anlamına gelen bir terimdir. Düşmanlarımı yenebilir ve öldürebilirim, ilk anlamıyla ἀρετή'ye sahibim. Bu, "erdem" kelimesini aldığımız virtus kelimesiyle Latin alfabesine girer. Büyük Medeniyet Alayında, Homeros'un Akhilleus'unda veya Herkül'ün Seneca'sında bulunan nitelikler giderek daha az imrenilirdi ve en çok rağbet edilenler özdenetim, alçakgönüllülük, tutumluluk ve hepsinden öte, itaattir. İtaat, makinelerin ilk ve en önemli niteliğidir ve makineler, işleri yapmanın en güçlü yoludur. Antik Yunan kahramanının kılıcı, düşük fiziksel yeteneklere sahip mühendisler tarafından geliştirilen bir algoritma sayesinde uzaktan yok eden drone ile kıyaslandığında hiçbir şey. Savaşçı destansı bir hikaye için daha iyi bir özne olsa da, son yüz yılda en çok savaşı kazanan, kalabalığın bir parçası olarak itaatkar askerdir (yukarıdaki fabrikaya yaptığım referansa bakın). Nostaljiden cesaret veya kahramanlık fikirleri çağrılabilirken, modern ordunun gerçekliği yüzyıllardır bir miktar eğitim artı teknoloji ile itaat olmuştur.

O halde uygarlığın dehası, insan mükemmelliğinin tüm biçimlerini kendi içinde özümsemektir. Hâlâ özel komandoları var, belki de savaştığı en iyi askerlerden bazıları, ne zaman ihtiyaç duyarsa kullansınlar. Ama aynı zamanda postalarını gönderen pasifistler ve kapitalizmin kendisine tamamen karşı olan ve çocuklarına ders veren insanlar da var. Medeniyet çalışır, çünkü insan mükemmelliğinin tüm biçimlerini kendi içinde özümseyebilir. Çeşitlilik veya farklılıktan korkmaz (yine yukarıya bakın), onları insan çabalarının çalışmasına değerli katkılar olarak memnuniyetle karşılar. İkelcilik bile, modern öğrenmenin soyutlamasına karşı koymaya çalışan Waldorf eğitimi gibi geçici "paleo" diyetler ve uygulamalar yoluyla uygarlığa asimile edilmiştir. Medeniyete ideolojik olarak gerçekten saldıramazsınız çünkü o sizin eleştirinizi kabul eder ve onu kendini geliştirmek için kullanır.

Uygarlığın insan hayvanı için ne kadar zararlı olduğunu belirtmenin anlamsız olmasının nedeni budur. Medeniyet, insan hayvanının refahını ister ve aktif olarak arar, ancak bunu gezegendeki diğer tüm yaşam formlarını yok edecek şekilde yapar. Günah için kullanılan Yunanca sözcüklerden birine bakalım: ἀμαρτία. Kelimenin tam anlamıyla, bu "hedefi kaçırmak" anlamına gelir. ἀρετή her zaman hedefi vurmak anlamına geliyorsa, örneğin bir mızrak veya okla günah, hedefi vurmamak anlamına gelir. Hangi amaçtan bahsettiğimiz gerçekten önemli değil, bu sermaye ve bilgisayarların karar vereceği bir şey. İnsan mükemmelliğinin amacı, gerçek kültürel içerik veya ahlaki sonuçlar (çoğu durumda) hakkında endişelenmeden, yapmayı amaçladığınız her şeyi başarmaktır

Bu nedenle, alternatif topluluk biçimleri önermenin veya aşırı uygarlığı tembel veya aptal olmakla eleştirmenin vb. bir anlamı yoktur. İyileştirme olarak önerdiğiniz her şey, medeniyet olarak bilinen geniş makineler ağına asimile edilecektir: düşünen, çalışan ve eğlendiren makineler. Uygarlık tarafından da özümsemiş olsa bile nihilizmin tek yanıt olmasının nedeni budur. Medeniyet galip geldiği için önermek için olumlu bir şey yok ve hiper-uygarlık içindeki kalıcı özgünlük parçasına işaret etmeye çalışsanız bile, en son uygulama veya algoritma için de alınacaktır.

İşte burada yaptığım şeye geliyorum: bazen tartışmanın zaman kaybı olduğunu düşünüyorum, çünkü tartışmamın amacı argümanın kendisidir. Anlamsız olma pahasına, söylediklerimin herkesi inandıklarına, hatta inandıklarımın makul olduğuna ikna etmeyi amaçlamadığını biliyorum. Bu anlamda, akıl yürütmenin amacını yerine getirmiyor: Görüşümün, şeylerin olduğu gibi durumuna daha iyi uyduğunu gösteren anlaşmayı zorlamak. Bunun mümkün olduğunu düşünmüyorum, özellikle de tehlikede olan yedi milyon başka bakış açısıyla. En iyi diyalektiğim ve kıyas telleri bile söylediklerimi baltalıyor, bu yüzden belki de söylenmemesi en iyisi. Başkalarının yanılgılarını göstererek, karşı çıkmaya çalıştığım aynı ritüele katılıyorum. Dolayısıyla, kişinin "ucuz nihilizm"le yetinmediğini, bunun yerine sağlam (belki de boş) bir nihilizm formüle ettiğini göstermek, medeni akıl yürütmeye karşı "gücünü test etmekten" daha anlamlı değildir. Ya da bazen kelimenin tam anlamıyla bir şeyleri zor yoldan öğrenmeniz gerekir.

Tek değerli cevap katılmamak ve/veya saldırmamaktır: non serviam. hizmet etmeyeceğim.

III

Duc in altum.

Hala bir yerlerde özgünlük aradığım zamanlar oluyor. Bunlar benim en zayıf anlarım. Şüphe ve belirsizlik zamanları vardır. Ben eskiden olduğum adam değilim Eskiden hayranlık duyardım. Eskiden korkardım. Birçoğunu severdim ve bazılarından nefret ederdim. sanırım yaşılanıyorum. Hayat inatçı bir taş gibi kalbimin mızrağını köreltti

Leviathan'ı kancayla mı çıkaracaksınız, yoksa diline attığınız iple mi? Burnuna ip geçirip Çenesini çengelle mi deleceksin? Senin için duaları çoğaltacak mı? Sana yumuşak sözler söyleyecek mi? Onu daimi bir hizmetkar yapmak için seninle bir anlaşma yapacak mı? Onunla kuş gibi oynayacak mısın yoksa kızların için bağlayacak mısın? Yoldaşlar bunu bir şölen yapacak mı? Tüccarlar arasında dağıtacaklar mı? Derisini bıçakla mı, yoksa kafasını balıkçı zıpkıyla mı keseceksin?

Bunu yaptığımız için kendimizden nefret etsek bile sonunda idollere boyun eğmemizde sorun yok. Kendimize karşı çok sabırlı olmalıyız. "Biz elimizden geleni yapıyoruz" değil. Bu aptalca bir ifade. Ama insan yapımı şeylerin peşine düşersek, merakla hevesi ayırt edemezsek kendimizden ne bekleyebiliriz? Bir orospunun tılsımı gibi ilerlemenin Görkemleri bizi cezbederse? Tek bir hayatımız var ve o kadar akıllı değiliz, bize

öğretecek kimse de yok. Sadece anlayın: hepsi bu değil. Bunun dahası var. İsteddiğiniz her şeyden nefret edin, her şeyi parçalayın, hatta belki yeniden başlamayı hayal edin. Ama hepsi bu kadar değil. Orada olan her şeyi görmeyeceksin, ama yine de orada bir yerde. Kalbinizi buna açın ve umutsuzluğa kapılmayın.

Büyük ve küçük hayvanlarla dolu, sayısını bilmek imkansız olan geniş ve sonsuz bir deniz var.

Orada gemiler yelken açar ve oynamak için yarattığınız Leviathan kayaları

Kendim bu kadar kaybolmuşsam, bu küçük kıza nasıl rehberlik edeceğim? Uyuyakaldı ve tekrar nefesini duydum. Yeni doğan olduklarında her nefeslerini beklersiniz ve yavaş yavaş beklentiler haline gelirsiniz. Bu beklentiye ulaşmak basit bir süreç değil. Hala nefes alıp almadıklarını görmek için genellikle gecenin ortasında uyanırsınız.

Küçüğüm, seni hala seviyorum. Belki de artık sevmenin ne olduğunu bilmiyorsun. Tek bildiğim, şimdi seni sevdiğim ve seni her zaman seveceğim. Tek bildiğim, şimdiki zamanda sevdiğim ve sevginin şimdi olduğu. Tüm nedenler burada başarısız oluyor ve belki de şu anda değer verdiğim tek şey başarısızlığım. Bu başarısızlığı, bu belirsizliği kabul edin ve gece gelene kadar ninniniz olsun. Sadece bugünümüz var ve ben sizinle olacağım. Bu benim için yeterli.

- Abe Cabrera
2017

YENİ BİR CENNET, YENİ BİR DÜNYA

Pentekost üzerine kısa bir eko-aşırılıkçı düşünce

Emitte Spiritum tuum et creabuntur; Et renovabis faciem terrae. (Ruhunu gönderirsin ve yaratılırlar. Ve yeryüzünün görünüşü yenilenir.)

"Sonra yeni bir gök ve yeni bir yer gördüm, çünkü birinci gök ve ilk yer geçmişti..."

- Vahiy, 21:1

Hristiyan doğa ideali, Bahçe'dir: Doğa, İnsanın hizmetindedir. Hristiyan görüşüne göre İnsan, meleklerin biraz altında, görünür yaratılışın zirvesidir. Aslında İnsan, görünen ve görünmeyen yaratılış (Melekler ve ruhlar krallığı) arasındaki Birliktir. İnsan için, kaba hayvandan farklı olarak, hem ölümlü bir bedene hem de ölümsüz bir ruha sahiptir: zekası aracılığıyla, her şeye kasıtlı olarak, yani maddi olmayanlığa dönüşür. Kafamda bir nesne hakkında fikir edinmek için o nesne olurum ya da Yaradan'ın onda barındırdığı mükemmellikleri kendime tanıtırım. Bu nedenle Tanrı İnsan olur: Görünen ve görünmeyen yaratılışı İsa Mesih'te birleştirmek ve Zaman başlamadan önce bu plandan haberdar olmak, düşmüş meleklerin Tanrı'ya isyan etmesinin nedenidir.

İnsanın Tanrı'ya itaatsizliği nedeniyle Düşüşü ile Doğa işbirliği yapmaz ve İnsan'a direnir. Erkekler ölür, kadınlar doğumda acı çeker ve herkes ekmeğini alın teriyle kazanmak zorundadır. İnsandan aşağı olan Doğa, İnsana isyan eder, tıpkı İnsanın Tanrı'ya isyan etmesi gibi. Bu nedenle, Kilise'nin temel yönlerinden biri (ἐκκλησία veya Yunanca meclis), Yaratılışın Tanrı-İnsan İsa'da yenilenmiş bir şey olarak yeniden kurulmasıydı. Hristiyan teolojisine göre Kilise, İsa'nın ölümünden dirilişinden elli gün sonra, şimdiki Pentikost ziyafetinde, Kutsal Ruh İsa'nın takipçilerinin üzerine büyük bir rüzgar gibi ve ateş dilleriyle indiğinde var olur. İşte erken Hristiyan sanatına göre geleneksel bir Pentecost ikonu:

Ortadaki taçlı figüre dikkat edin: bu, Kozmos'u temsil eder. Kilisenin Gizeminde, Yeni

Yaratılışın, İnsanın Tanrı'ya itaat ettiği gibi, İnsana itaat etmesi için yeniden düzenlenmesine izin verelim. Bu, İsa'nın bir fırtına sırasında rüzgarları yatıştırdığı zaman, İncillerin kendisinde önceden haber verildi: "Fakat adam hayretle dedi: Bu nasıl bir insandır, rüzgarlar ve deniz bile ona itaat ediyor!" (Matta 8:27) Benzer şekilde, çilecilik ve Hristiyan kutsallığı tarihi boyunca, Assisili Aziz Francis ve Sarovlu Seraphim gibi şahsiyetler vahşi hayvanları ellerinden evcilleştirip besleyebildiler. Böylece İsa ve kutsal takipçileri, aslanın kuzularla yattığı, kılıçların yenildiği ve iş aletlerine dönüştürüldüğü bu manzarada Aden Bahçesi'ne dönüşün habercisi olarak görülmüşlerdir.

Ardından bu haritayı girin:

Kaynak: <http://www.paragkhanna.com/home/2016/3/9/theworld-4-degrees-warmer?rq=warmer>

Şimdi, hiper uygarlığın yüksek rahiplerinin aptallığına ilk gülen benim, ama hepsi aynı kınama sözlerini söylediğinde, bu beni duraklatıyor. Yukarıda bu kadar çok Hristiyan teolojisine gittikten sonra, söylenmesi gereken şudur ki, Hristiyanlık, bugünkü seküler tekno-endüstriyel kapitalizm haline gelebilmek için batıl inançlı krizalitlerini kovmak zorunda kalmıştır ve ancak bu şekilde yazarların hayalini gerçekleştirmiştir. : Doğanın tamamen dönüştürülmesi, tüm bölgelerin yok edilmesi ve diğerlerinin ortaya çıkması vb. Dünya ısınıyor, deniz seviyeleri yükseliyor, bazı yerler çöl oluyor, diğerleri gübreleniyor ve Dünya'nın ruhları susturuluyor. Çevre katliamını, ideolojik nesillerinin dünyaya salıvereceği kitlesel ölüm ve yıkımı öngörmenin hiçbir yolu olmayan birinci yüzyıl Hristiyan yazarlarını suçlamak belki de biraz fazla uygun, "uygun bir hikaye". Ancak bu haritaya bakarken "yeni bir cennet ve yeni bir dünya" düşünme eğilimi bu durumda bana karşı konulmaz.

Elbette bazıları için bu bir fırsat sunuyor. İklim barınakları zaten bir gerçek gibi görünüyor. Antarktika'daki yeni şehirler şüphesiz geliştiriciler için karlı bir girişim olacaktır. Bu haritaya göre, teknoendüstriyel uygarlığın geri kalanı insan ötesi bir geleceğe doğru yürüyüşünü sürdürürken, "yeniden vahşiler" bile ilkel bir avcı-toplayıcı geleceği yaşamak için birçok alana sahip olacak. Hatta bu tür haritalarda tekno-endüstriyel uygarlığın şimdiden "bir sonraki adımı" düşündüğünü söyleyebiliriz. Çökmek şöyle dursun, sadece toplanacak ve baştan başlayacak. Kesin olmamakla birlikte mümkündür. Kuşkusuz bu senaryo aynı zamanda büyük bir insanlık fedakarlığını da ima etmektedir. Ancak otomatikleştirilmiş bir fabrika gibi, tekno-endüstriyel uygarlığın yalnızca makineleri denetlemek için yeterli insana ihtiyacı var ve bu sayı her yıl azalıyor.

Buradaki en ahlaksız konum, "doğa değişimdir" şeklindeki tipik gerekçedir. Bu farklı olmayacak. Bu sefer hızlandırılmış bir oranda oldu, doğru, ama buna kızmak için bir neden yok. Ne de olsa, İnsan Tanrısı tek iyidir ve bu azami düzeye çıkarıldığı sürece, kaç çölün üretilmesi gerektiği ve kaç türün öldürüldüğü önemli değildir. Sonunda, galip gelen ganimetin sahibi olur.

Hiper uygar insanların unuttuğu tek Şey, savaşın asla bitmediğidir. İlkelcilerin aksine, eko-aşırılıkçının gelecekte medeniyete karşı savaş açmaya hazırlanmak için “yeniden vahşı” yerleşim bölgesinde yalnız bırakılması yeterli değildir (sürekli ertelenir). Bu perspektiften haritaya sadece tiksintiyle bakıyoruz ve onda Hristiyan'ın Vahşı Doğa'yı kendi suretinde yeniden yaratma arzusu kadar görüyoruz. Bahçeyi reddediyoruz, Batı Antarktika'da inşa edildiği için Göksel Kudüs'ü reddediyoruz, Dünya'nın tüm flora ve faunasının yanı sıra dağların, vadilerin ve nehirlerin yalnızca "tali bir zarar" olduğu fikrini reddediyoruz. tekno medeniyet –endüstriyel kendini korumak için uğraşır. Biri bunun hesabını verecek, biri ödemeli. Garden'a, God-Man'e karşı isyan, Lucifer gökten düştüğünde başladı ve eko-aşırılık yanlılarının Vahşı Doğa ile birlikte sürdürdüğu savaş.

Tanrı, yalnız olan Adem'i yarattıktan sonra, "Erkeğin yalnız olması iyi değildir" dedi (Yaratılış 2:1 8) Sonra Adem için topraktan bir kadın yarattı, Adem'in kendisini ve beni yarattığı gibi. Lilith'i ara. Adam ve Lilith hemen kavga etmeye başladılar, onunla yalan söylemek istediğinde, o reddetti, Adam'ın yanıtladığı: "Senin altında yatmayacağım, sadece üstte olacağım, çünkü ben üstünüm", Lilith'in yanıtladığı "ikimiz de Dünya'dan yaratıldık, yani ikimiz de aynıyız". Bunu söyledikten sonra, Lilith ona kaçma ve Adem'i terk etme gücü veren Tanrı'nın yasak adını söyledi. Kendini terkedilmiş gören Âdem, Tanrıya şu şekilde şikâyetle bulundu: "Âlemlerin Rabbi, bana verdiğin kadın kaçtı."

- Abe Cabrera
2017

NİHİLİZM GERİ DÖNÜYOR

Bu kendi kendini yok eden boyutun Ortadoğu siyasetiyle hiçbir ilgisi yoktur. Hatta bir strateji olarak ters etki yapar. İŞİD, hilafeti yeniden kurma misyonunu ilan etse de, nihilizmi onun siyasi bir çözüme ulaşmasını, herhangi bir müzakere biçimine girmesini veya tanınabilir sınırlar içinde istikrarlı bir toplum elde etmesini imkansız kılıyor. Ölümle sistematik ilişkilendirme, günümüzün radikalleşmesini anlamanın anahtarlarından biridir: nihilist boyut merkezidir. Baştan çıkaran ve büyüleyen şey, saf isyan fikridir. Şiddet bir araç değildir. Bu kendi içinde bir sondur.

- Yeni cihatçılar kimler?

Nihilizmin neden tam olarak benim çayım olmadığını daha önce uzun uzadıya anlatmıştım. Her neyse, son zamanlarda ortaya çıkan yeni nihilist metinler (ekolojik aşırılıkçı eğilimle müttefik) hem normal internette hem de Dark Net'te ortaya çıktı. Çok fazla umursamadığım çoğu nihilist metnin aksine, şiddetle dışa dönükler. . Yalnızca taktik temelinde, onlara bir itirazım yok. Tam tersine bazıları için ses dosyası gerekli olduğunu düşündüm ve bir tane ürettim.

Belki de nihilizm uygarlığın ölüm ıstırapının cebiridir, böyle bir ıstırap sonunda uzun ve dolambaçlı bir macera olsa bile. Belki de bu temeldeki nihilizmin herhangi bir ideolojik kaplaması sonuçta önemli değildir. Tıpkı daha bariz ve daha az gizemli yollarla yapabildiği gibi, ümmeti savunarak da nihilizm gösterilebilir. Her iki durumda da, daha "ekolojik" ve manevi yönelime sahip olanlarımız, son metinlerin bencil / nihilist eğiliminden biraz rahatsız olabilir.

Trend içinde daha fazla ruhsal eğilimler için çok yer olduğundan, yapmamız gerektiğini düşünmüyorum. Her iki durumda da, nihilizmi bizi dürüst tutan bir profilaktik olarak da takdir etmeliyiz. Eskiden eko-aşırıcılığın nihilizm ile ilkelcilik arasında bir orta yol olduğunu düşünürdüm, ama artık durumun böyle olduğunu düşünmüyorum.

Gerçeklere aykırı olan, umudun ebesi olur: “olabilecek” olan, genellikle “olabilecek olana” dönüşür, tatsız bir durumdan kurtulma olasılığı neredeyse sıfır olsa bile. Geçmişte çok yaşamak, kendimizi geçmişte çok fazla tanımlamamıza neden olabilir ve bu, romantizmin (kötü adamın) özüdür. Geçmişin yasını tutabiliriz, hatta onu övebiliriz, ama onu tam olarak anlayamayız, hatta şu anki varlığımızı onun içine alamayız. Olduğu haliyle dünya, bu teleolojik öncül gerçekten haklı olmasa bile, olanın olması gerektiğini bilebileceğimiz tek dünyadır. Bununla birlikte, yapabileceğimiz tek varsayım budur, çünkü işler başka türlü olamaz. Geçmiş, şimdi bulunduğumuz yerin bir parçasıdır, ancak bizi başka bir şeye dönüştüremez. Biz neyseki oyuz, aşırı uygar, çelişkili ve kızgınız. Geçmişte arayabileceğimiz şey şifa değil, cesarettir, yaratma isteği değil, yok etme dürtüsüdür (animus delendi).

Hristiyan İncil'den alıntı yaptığımda insanlar rahatsız oluyor, bu yüzden bunu yapmaya devam edeceğim. Bu sefer Eski Ahit'e ve Samson ile Delilah'ın hikayesine gidiyorum.

Pazar okulu derslerini unutanlar için, Samson, annesi tarafından doğuştan Tanrı'ya vaat edilen bir Nasıralıydı ve ona bir Nasıralı olarak yeminini tutması (özellikle saçını kesmemesi) karşılığında Tanrı tarafından insanüstü bir güç verildi. Bu güçle İsrail üzerinde bir yargıç olarak hizmet etti ve halkını düşmanlarından korudu. Bir Filistinli olan Delilah, Şimşon'u güçlerinin sırrını anlatması için baştan çıkardı. Delilah daha sonra saçını kesti ve onu savunmasız bıraktı. Samson daha sonra kör edildi ve düşmanlarının hapishanesine atıldı.

Şimşon, yenilgide ve talihsizlikte, savaşta güçlü olan Her Şeye Egemen Rab Yehova'dan kurtuluşunu ya da gücünü yeniden kazanmasını, halkına bir kez daha önderlik etmesini istemedi. Sadece kısa bir an, düşmanlarını öldürmek ve görkeminden bir nebze olsun geri kazanmak için güç istedi:

O zaman Şimşon Rab'be yakardı ve dedi: Ya Rab Tanrım, şimdi beni hatırla ve beni güçlendir, sana yalvarırım, sadece bu kez, ey Tanrım, öyle ki, iki gözümle Filistliler'den bir an önce öç alayım.

Sonra Samson evin dayandığı ortadaki iki sütunu tuttu ve tüm ağırlığını onlara verdi, sağ eli bir, sol eli diğerinde.

Ve Şimşon dedi: Filistîlerle öleyim. Sonra bütün gücüyle eğildi ve ev, önderlerin ve içindeki bütün insanların üzerine yıkıldı. Ve öldüğünde öldürdükleri, yaşamı boyunca öldürdüklerinden çok daha fazlaydı.

Spiritüel eko-ekstremist, bu nedenle, kendisinin, insanlığın ve hatta sevdiklerinin kurtuluşu için dua etmekten daha iyisini bilir. Samson gibi o da kaderine terk edildiğini biliyor. Bilinmeyen'den istediği tek şey, düşmanlarından intikam alma, Dünya'yı evcilleştirme ve gururla vuranları vurma gücüdür. İnsan hayvanının sunabileceği başka bir dua, duyulmaya değer başka bir dua yoktur. İnsan ruhlara inansın ya da inanmasın, kin aynı, araçlar aynı, amaç aynı. Yeniden başlayana kadar hiçbir şey çözülmez ve hiçbir insan gücü yaptıklarını tersine çeviremez.

Bomba, mermi ve bıçal: gerisi yorumdur.

—Abe Cabrera
2017

BİR KEZ DAHA, NİHİLİST EBEVEYN OLMAK ÜZERİNE

Son günlerde aldığım tüm eleştirilerden çok azı, daha önce belirttiğim yanıtlar dışında herhangi bir yanıtı hak etmiyor. Dürüst olmak gerekirse, bundan böyle tüm eleştirilerin, aynı türden eleştirilere yanıt verdiğimiz diğer metinlerin, geçmiş eserlerin kopyala-yapıştır yoluyla ele alınacağını tahmin edebiliyorum. Ancak eleştirmenlerden biri, "Bu insanların aileleri yok mu, vs.?" diye sordu. Evet, yapıyoruz. Ve çok kısaca cevap vermek gerekirse:

ITS olarak hareket ederek bu gezegene yedi milyon insanı almadık, ayırım gözetmeksizin saldırılar yapmak istediğimiz için ormanları yakmadık, üzerinde yaşayan insanları nihilist olduğumuz için katletmedik. İnsanlar psikopat olduğu için petrol sızıntısı olmaz. "Kadın cinayetleri" duman oluşturmaz. Vahşi Doğa'nın aşırı savunması insanları ekranlara hapsetmiyor ve etraflarında olan tüm sorunlardan mutlu bir şekilde habersiz olmalarına neden oluyor...

Dürüst olmayan herhangi bir eleştirinin taktiği, kendi günahlarınızı eleştiri nesnesine yansıtmaktır. Eko-aşırıcılık gezegeni yok etmedi. Dayanışma yaptı. ahlak yaptı. İşbirliği yaptı. Aşk yaptı. EVET, aşk, hepimizi kurtarması gereken o sevimli tüylü duygu. "Bütün erkekler krizde kardeştir..." Keşke kalbim tüm evreni kapsayacak şekilde genişleseydi, tüm erkek kardeşlerimi (ve kız kardeşlerimi ve ikili olmayan akrabalarımı, kapsayıcı olalım) kurtarabilirim.

Çocuklarımı seviyorum, bu yüzden daha iyi bir yaşam için savaşıacağım... baskı gelene kadar, sonra duracağım ve bana söylediklerini yapacağım. Çocuklarımdan daha iyi bir geleceği olsun diye kapitalizme karşı çıkacağım... ama şu anda masaya yemek koymam gerekiyor. Marx faturalarımı ödemiyor. Çocuklarımı hasta eden medeniyete karşı çıkacağım... ama çocuklarımdan şimdi orta derecede ilgiye ihtiyacı var, bu yüzden çok fazla karşı çıkmayacağım, belki yarın... ve tekrar tekrar... "Daha iyi bir gelecek" bir kumardır: risk almazsanız, bilmiyorum kazan. Ve oynadığınız fişler sizin çocuklarınızdır. Ve neden kimsenin oynamak istemediğini anlıyorsun.

İşte orada. Yaptığım şeyi yapmamın nedeni, cesaret verici bir eko -aşırılıkçı gibi olmamın nedeni ya da her neyse, ebeveyn olmamla aynı neden ya da bununla çok ilgisi var. Çünkü kızlarıma ihtiyaç duydukları şeyi vermek için herkesin ve her şeyin üstüne çıkarım. Onlara zarar vermeye çalışan herkesi paramparça edeceğim. Tekno-endüstriyel bağlamda gelişmek için ihtiyacınız olan her şeyi size vermekte tereddüt etmeyeceğim.Şimdi beni 3,5 milyon insanla çarpın ve küçük bir sorun görürsünüz. Ya da şu anda sahip olduğumuz dünyayı görebilirsiniz: sağlıklı insanlarla dolu, aşılınmış, iyi beslenmiş, dünyanın her köşesini ve burcunu parçalayan ve uzaya gitmeyi düşünen, böylece onu da parçalayabilsinler... geleceği olmayan bir toplum, bir gelecek bekleyen insanlarla dolu genç adam: bunun sonu ancak kötü olabilir. İnsanların çocuklarını o kadar çok sevdikleri bir toplum ki, intihar ettiklerinin farkında olmadan çocuklarının

onlara vermek zorunda olduğu tek dünyayı paramparça edecekler. Günün sonunda, Taş Devri yazılımıyla ortalıkta dolaşan aptal maymunlarız

Yani evet, eğer eko-aşırılık yanlıları veya başka herhangi bir dengesiz kızlarıma yaklaşırsa, elbette onunla ölümüne savaşırm. Ama bununla gurur duymuyorum. Tüm bunları yapmaktan kesinlikle gurur duymuyorum. Hiper-uygar toplum bana çalışmak için bir dizi zihinsel araç verdi ve tüm bunlar bana, benim ve sevdiklerimin refahının, onların nihai yıkımına ve dünyanın yıkımına bağlı olduğunu söylüyor. sadece hayat. bu yaşamaya değer. Peki benim için ne kaldı? Bunun fiziksel değil de bir tür ahlaki sorun olduğunu düşünerek h sn kuruntuya geri dönmek mi? Bizi ilk etapta buraya getiren değerlere ve ahlaka geri mi dönelim? Ya da doğruyu söyle? Bu zor bir şey. Ama ben her zaman bir aptaldım. Sanırım.

- Abe Cabrera
2017

PARÇA

Çağdaş insanlar, geçmişin etkilerinden kurtulmanın en iyi yolunun onları unutmak olduğunu düşünürler. Her iki durumda da, bundan kaynaklanan tek şey, kökenleri çok az anlaşılan belirsiz kavramlara olan inançtır. Burada simya ve siyaset arasındaki yakın bağı öne sürmek istiyorum. Descartes'tan Hegel'e ve ötesine, okült sanatların toplum üzerindeki etkisi aşikardır. Isaac Newton fiziğe olduğu kadar simyaya da takıntılıydı. Simya, sıradan metallerin, genellikle kışkırtma veya diğer sembolik ritüeller yoluyla altın veya gümüş kadar değerli metallere dönüştürülmesidir. Bunun arkasında vurgulanan fikir dönüşümdü: sıradan ve çekici olmayan bir şeyden olağanüstü ve arzu edilen bir şeye geçmek. Bu dönüşüm, modern düşünürlerin fikirlerini büyüledi, özellikle de bilimsel disiplin, simyayı fiziksel dönüşümler için bir araç olarak reddettikten sonra. Hegel'in aklın "şimdinin çarmıhındaki gül" olduğunu söylemesini başka nasıl yorumlayabiliriz?

Dolayısıyla, özellikle radikal siyasetin dönüştüğü şey (pek çoğu hala dikkat etmiyor), milyonlarca sıradanlıktan daha iyi ve daha arzu edilir bir toplumun ortaya çıkabileceği fikridir. Yani, eğitimsiz ve disiplinsiz bir otomata yığını, sadece bir sihirli bileşen (ideoloji, siyaset, din vb.) eklenirse, sanki insanların yaşayacak birden çok hayatı varmış ve bu hayatlar geçim için emilmemiş gibi bir ütopya yaratabilir. , bedeni ve ruhu bir arada tutmak ve belki de zaman zaman eğlence parçalarını yakalamak. Sanki hayat başka türlü olabilmemiş gibi, ancak bunu yapmak için irademiz varsa. Malzemedен veya bunun olmasının siyasi nedenlerinden bahsedebilecek olanlar var, ancak bunun olmaması ve olma belirtisi göstermemesi, onların argümanlarını görmezden gelmeme izin veriyor.

O halde, bu tür ütöpik düşüncelerden kurtulmaktan başka yapılacak tek şey nedir: insanın kendisini tüm varsayılan zorunlulukları ve kısıtlamalarıyla reddetmek? Olabilecek tek şey bayağılıksa, ondan kurtulma hayali de sıradanlığa dönüşmez mi? En yüksek duygular, en çocukça kaçışlara, en muazzam çabalar yalnızca boş bir nefese dönüşmez mi? "Zaman geçirmek" için başka (belki biraz daha ilginç) bir yolla? Ve bu bayağılık bile iyi niyetlileri bile içimizde ve dışımızda hayranlık ve hayranlık uyandıran her şeyi yok eden bir kısır döngüye hapseder. O halde, tam bir inkardan, aşırı medenilere ve onların ahlaki kurallarına karşı ilgisizlikten başka ne kalır? En iyi tasarlanmış Ütopya veya "boş alan" için bile bu katıksız küçümseme?

- Abe Cabrera
2017

YÜRÜYÜŞ

"Biz sadece hiçbir insanın doğada sakin olmayacağını açık olmasını istiyoruz, çakal, kurt, varlık ya da bunun gibi bir şey olduğumuza inanmıyoruz, ancak silah ateşlemekten çekinmeyecek olan biziz. hiçbir insan üzerine basmayacak. Hala var olan küçük yarı bakır doğa, bu yüzden buradan "hayalet dağ" gibi örgütlenenlerin, "ateşböcekleri ormanını" ziyaret edenlerin, ormanların içinden geçen hiçbir eventillo'nun olmadığını uyarıyoruz. , insancıl ve aptal "ilkel hayatta kalma" olayları, doğada hiç kimse hoş karşılanmaz, girmek istemekten kaçınırsanız ve lanet şehirlerinizde daha iyi kalsanız iyi olur. "
-Yirmi dokuzuncu ITS/GITS Bildirisi

"Ormanlarda yırtıcı hayvanlarla yaşamak istiyorum. Ormana girdiğimde en tehlikeli hayvan olmak istemiyorum. Dışarıda daha büyük bir yırtıcı olduğunu bilmek hoşuma gidiyor, sağlıklı bir ekosisteme ait olan ve ona uyan bir yırtıcı. Doğanın tüm tehditlerden arınmış bir kırsal alan olduğu fikrinden nefret ediyorum. Bu işgalcinin vizyonu, benim değil."

—Rod Coronado, "Vahşetin Esnekliği: Rod Coronado ile Konuşan ve Takip Eden Kurtlar." Black and Green review no. 1 . (İlkbahar 2015), sayfa 108

Ormanda yürürken elimden geldiğince uyanık olmaya çalışıyorum. Ama aklımın bir köşesinde, güvenli bir yerde olduğumu biliyorum. Hatta bazen kızlarıma en sinir olduğum yerin banliyö alışveriş otoparkı olduğunu söylerim. Bu, bir insanın hayal edebileceği en doğal olmayan yerdir, bu yüzden hayal edilebilecek en endişe verici yerdir. Her iki durumda da asıl sorun, araba kazaları için en dikkat çekici durumlardan biri olan arabaların arkada kalmasıdır. Çocuklar küçük olduklarından, arkasında ne olduğuna dikkat etmeyen bir sürücü tarafından kolayca ezilebilirler. Buradaki ormanla karşılaştırıldığında, bulunabilecek en fazla şey bir yılan olurdu ya da bir karınca yuvası üzerinde durabilirlerdi. Çok şanslılarsa, bataklık veya lagünün yanında güneşlenen bir kertenkele bulabilirler. Ancak kertenkeleler genellikle utangaçtır ve biri onları bulursa suya kaçar.

İronik olarak, vahşi doğada Batı'ya, çok daha gelişmiş görünen yerlerde bile, doğada yürümek potansiyel olarak çok daha tehlikeli bir teklif olabilir. Central California dağlarında yaşarken, bir dağ aslanı ile karşılaşmaktan her zaman korkmuşumdur, özellikle de birisi bir sabah kaldığım yerin dışında bir tane gördüğünü söylediğinde. Başka bir yerde kaldığımı hatırlıyorum ve sabah çok erken, karanlıkta yürüyüşe çıkmak zorunda kaldım ve bir dağ aslanı ya da ayı ile karşılaşmaktan umutsuzca korktum. Yaban domuzları da bir endişe kaynağıydı. Çölde en çok korktuğu sokak köpekleriydi ve elinde bir sopa taşıyordu. Bir çingiraklı yilandan kolayca kaçılabilir: bataklık çam ormanlarının aksine, çölde saklanabilecekleri çok az ot vardır. En çok gördüğüm küçük bir vaşak ve biraz zayıflamış bir çakaldı. Beni görünce adımlarını güçlkle kırdı ve gezinmeye devam etti.

Ayrıca daha az tehdit edici şeyler gördüm. Geyik, avlanmanın tamamen yasaklanmasa bile sıkı bir şekilde düzenlendiği Batı'da bol miktarda bulunur. Robinson Jeffers topraklarında, özellikle Point Lobos'ta (Point Lobos) yürürken, yüz yüze duran bir geyiğin bir buçuk metre yakınında olmalıyım. Bana baktı ve korkmuyordu. Yukarıda bahsettiğim, kaldığım yerlerden birinde haftalarca bir geyik ailesi her öğleden sonrayı saat beş civarında geçirirdi: bir geyik ve yaklaşık beş geyik. Bir sabah, çayırdaki ezilmiş, belirgin boynuzları olan yakışıklı bir geyik bulmak için uyandım. Bu görüntü kalbimi kırdı.

Başka karşılaşmalar oldu ve kesinlikle daha fazlası olacak. Ama dünyanın Vahşi Tanrısı'nın bu tezahürlerinin, bir hayvanın geri kalan her şeye hükmetmeye karar verdiği kısa ama trajik bir zaman olan Babil esaretinde tezahür ettiğini ve geri kalan her şeye hizmet edeceklerini anlamaya başlıyorum. onların varlığından belirli bir fayda elde edilebildiği sürece. Örneğin, bu bölgedeki kertenkelelerin soyu geçen yüzyılın başında neredeyse tükendi. Bir zamanlar bu ormanlarda ayılar, kurtlar, panterler ve vizonlar dolaşıyordu. Kuşkusuz, büyük kuş korusu çok yakın zamana kadar büyük bir orkestraydı. Orman ara sıra açık hava Mozoleleri açar ve toplam bir hayvan senfonisinin müzik ölçülerini eklediği zamana kıyasla açık bir şekilde sessizdir. Ve onlar (bugünkü ormanlar) *1 insan tarafından ve insan için bu şekilde yapılmıştır. California'daki ev bölgemin tanınmayacak şekilde nasıl değiştirildiğini zaten yorumlamıştım.

Bütün bunları beyan ediyorum çünkü yakın zamanda vahşiler üzerine düşünmem istendi* 2. Benim için böyle bir şey yok. "Doğa" tamamen insanın takdirine bağlı olarak mevcuttur. Deer Land: America's Hunt for Ecological Balance and the Essence of the Wild gibi bir kitap okudunuz ve vahşi ve etkileyici geyiğin bile yalnızca bir uygarlığın ürünü olduğunu fark ettiniz: Dolaşmalarına izin verilen ve çok katı kurallara göre mayınlanan bir popülasyon. hükümet kotaları. Aslında, bazı insanların geyik mısırını ve onları vurmak için av tezgahlarını kullanarak geyik avlama şekli, geyikler yukarı bakmadığından, avdan çok katliam yapar. Hatta araba ile bir geyiğe çarptığınızda izlemeniz gereken bütün bir prosedür vardır (bu, Amerika Birleşik Devletleri'nin bazı bölgelerinde çok yaygın bir kazadır). Güney'in bazı bölgelerinde ağaçlarla doluyken, yine de hasat edilirler. belirli bir programa göre. Kertenkele mevsimi, ördek mevsimi vb. vb. Dünyanın bu bölgesindeki silahların sayısı ve bazılarının onları nispeten savunmasız hayvanlara karşı kullanma hevesi düşünüldüğünde, bu canlıların neslinin tükenmesini engelleyen tek şey devlettir. Yeterince hayvan, hükümet onları koruma konusunda daha az hevesli olduğunda, bu hipotezi desteklemek için soyu tükendi.

Yani insanlar Devletin "Doğa"ya muhalif olduğunu düşündüklerinde. Kabul etmek konusunda biraz isteksizim. Devlet ve tekno-endüstriyel toplum yarın çökerse, ilk giden tüm hayvanlar olurdu. Tüm geyikler: ölü. Kaplumbağalar: ölü. Lagünler ve göletler: balıkçılıkla doygun. İnsanlar rakunları ve sıçanları bile öldürmeye başladılar (tatlı patateslerde sorun olmadığını duydum). Hatta cüzzam taşıdığı söylenen armadilloları ve ardından köpekleri, kedileri vb. yemeye bile başlayabilirler. Bu konuda birçok distopik roman yazılmıştır. Tekno-endüstriyel toplum yarın çökerse, bugünün ormanlarının hafif ama coşkulu korusu tamamen sessizliğe bürünecek, milyonlarca insan beslenmek için et

arayan vahşi doğada dolaşacaktı. Paul Theroux'nun, The Last Train to the Green Zone adlı kitabında, savaşın parçaladığı sessiz Angola kırsalını tanımlaması akla geliyor.

Tabii artık gecekondularda dolaşmak çok daha tehlikeli.

Biliyorum, bir kez, gece geç saatlerde, California'da soyulmuştum (hiçbir şey alınmadı ve yumruk atabileceğimi öğrendim). Atışlar genellikle geceleri, ayrıca her türlü cinayet, araba hırsızlığı, tecavüz, saldırı vb. Homo homini lupus * 3, özellikle de tüm gerçek lupiler homo sapiens'in eliyle katledildiğinde. Ya da belki de korkulacak tek yırtıcının kendisi olduğu bir dünya yaratmaya çalışmak o kadar akıllıca değil. Belki de geriye kalan tek Vahşi Doğanın insanın kalbinde olduğu doğrudur: ölümlü, soğuk, kalbinde, sadece diğer insanların av olduğu yerde. Sonunda, bu bizim yarattığımız dünya. Bahar ormanında yürüyen ilkel insan hissini taklit etmenin tek yolu, kendi Chicato dehasının dışında tasarlanmış, insan yapımı beton ormanda başka bir adamı takip etmektir. Orada en azından uyanık kalmalı ve kendi ölümlülüğünüzün farkında olmalısınız. Medeniyetin bıraktığı koruma alanı olan kraliyet ormanı, kıyaslandığında bir manastır manastırı gibidir.

Her neyse, sanırım üzüntümü ifade etmek için ormana, bataklığa, sulara gidebilirim. Belki bir gün başka bir adam ağaçların, kayaların ve suların arasında yaşamanın doluluğunu hissedebilir; burada o sadece başka bir hayvan, birinin potansiyel yiyeceği ve büyük Kozmik Çarktaki başka bir ses. Bu ve başka bir şey değil. Belki bu Dünya'nın rüyasında tekrar olur, belki olmaz, Ama rüyayı görenin ben olduğuma inanmak gibi bir hata yapmayacağım.

Notlar

1 * Çevirmenin açıklaması.

2 * Bu durumda coğrafi olarak vahşi alanlara atıfta bulunmaktadır.

3 * (İnsan insanın kurdudur)

- Abe Cabrera

2017

ANIMUS DELENDİ'DEN 325'E YANIT

Biz ITS değiliz, onların adına konuşmayacağız ama saçma yazılarında ve blog samalıklarında bizimkilerin yazdığı bir metinden bahsettiklerinden, diğer şeylerin yanı sıra gururla savunduğumuz pozisyonlara ve eğilimlere saldırıyorlar ve onları karalıyorlar, Müdahale etmek ve birkaç şeyi açıklığa kavuşturmak zorunda kalıyoruz:

1) İlki, her zaman diğer gruplar ve bireylerle eleştiri, fikir ve anlaşmazlık alışverişinde bulunmaya her zaman istekliydik ve her zaman sınırlar içinde, ancak bu metinde (peygamber boklarını yazmak için çok zaman, ne hayal kırıklığı) buluyoruz. son zamanlarda aynı klişeler, ucuz hakaretler ve aynı "kopyala yapıştır" saçmalıkları. İdeolojik saçmalıklara dayalı bu tür absürt eleştiriler bizim için önemli değil, ancak bununla konuyu bizim açımızdan kapatmasa da en azından her şeyi çok net bırakmasını umuyoruz. Bizimkisi internette zihinsel engellilerle gevezelik etmek değil. Bütün bu boktan metinler bizi iğrendiriyor ve aramızdaki saçma oyuna devam etmeyeceğiz, artık konuşacak bir şey yok, her şey söylendi zaten. Siz bir utasınız ve biz zıt utayız.

2) Diğer terimlerin yanı sıra, kendisini "nihilist" olarak konumlandıran bir kişinin, iyi bir solcu-Hristiyan'a özgü böylesine ahlaki ve bilgi bir analiz yapması her şeyi söylüyor. Merak ediyorum, aynı "nihilist" anarşistlerin yıllar önce anarko-sosyaller tarafından sert eleştirilere, karalamalara ve kınamalara maruz kalması, zamanla tanıkları yargıç, jüri ve cellat olarak görevlendirmeleri. Oh, bu arada, yeryüzünün savunması için eylemlerde bulunduğunuzdan bahsettiğinize göre, dünyanın savunuculara ihtiyaı olmadığını, yeryüzünün ve vahşinin zaten kendi savunma, düzenleme ve intikam mekanizmalarına sahip olduğunu, tipik olarak anarşist tutum: her şeyin kurtarıcısı / kurtarıcısı olması gereken insan merkezli ve müdahaleci.

3) Akıllarına gelen herhangi bir boku yazmadan önce okumaya zahmet etselerdi, ilk ITS'nin (diğer şeylerin yanı sıra) anarşizmin değerlerini sorgulamak için belirli bir noktadan başladığını grrlerdiler, bunun sonucu olarak varsayıyoruz. bir gelişme bireyi ve/veya üyelerinin kolektifi ve sürekli olarak anarşist bir grup olarak etiketlendikleri için anarşist olmadıklarını açıklığa kavuşturmak. O zamandan beri (ve hatta daha önce) anarko "dünya" ITS'ye (bu RS aşamasında yoğunlaştı) ve onlara sempati gösteren herkese karşı sağa sola bok atmayı bırakmadı, bu engizisyon çılgınlığı bugüne kadar kaldı.

4) Bir kez daha aynı argümanlar... faşistler, neo-Naziler, cinsiyetiler, homofobikler, gericiler, ırkçılar, milliyetçiler, cinsiyetiler, kadın düşmanları... ne kadar tipik solcu: benim gibi olmayan herkes potansiyel bir Hitler. Bakalım, onları derinlerde rahatsız eden şeyin, yıllardır kendi çevrelerinden kopuk bir grubun kendi yolunu oluşturması olduğu, giderek daha fazla anarşistin (zellikle isyancı ve eko-anarşist/anti eğilimden - uygarlık) yaklaşmakta, anarşi ve onun hareket bokunun hümanist ve köhne değerlerinden uzaklaşmakta ve kendilerini eko-aşırılıkçılar olarak tanımlamasalar da

kutsal kitapların dışında kendi kaotik ve yıkıcı yollarını oluşturmaya başlamaktadırlar. politik (ve “anarşist”) olarak doğru olanın

5) O zaman, ayırım gözetmeyen saldırıların ve suikastların sadece otoriter sonuçları olduğu söylenir... Söyle bana, hangi cinayet "anti-otoriter"? başka bir canlının canını alma eylemi, kendi başına kendini onun üstüne koymak, sana canlı bir şeyi öldürme hakkını vermek, kendine onun varlığını sona erdirmeye kararı verme yetkisi vermekse... Hangisi öldürülürse, o sana yakışandır...

elitist miyiz? evet, şüphesiz bizler, sonumuz FAI gibi ya da daha da kötüsü, Birleşik Krallık'taki anarşistler gibi olmamak için varız, ama bunu daha sonra konuşacağız... Ona göre tekno-endüstriyel sistem ve uygarlık, çatışma, nefret, güvensizlik, insanların birbirini öldürmesi üzerine kurulu bir birlikte yaşama modeli aradığı için, bu karaktere göre, ayırım gözetmeyen terör sistemin içine giriyor... Eğer bu doğruysa... , sonra soruyoruz: Sistem neden milyonlarca reklam kampanyasını televizyonda, okulda vb. Davranış kuralları, dayatılan ahlaki ve yasal normlar Sistem neden silahlara, ordulara, polise, cezalandırma sistemine ihtiyaç duyuyor ve aynı zamanda hapishane tehdidiyle vatandaşları korkutuyor? ?Sistem neden kendini yenilemeye, daha "insan" olmaya, daha kapsayıcı olmaya, eşitsizlikleri (emek, cinsiyet, ırk...) ortadan kaldırmaya çalışıyor?Sistemin gerçekten daha fazla fayda sağladığını düşünüyor musunuz? vatandaşlarının birbirini öldürdüğü çatışmalı, kaotik ve yamyamlaşmış bir toplum mu, yoksa tam tersine her şeyin sorunsuz, uyum ve toplumsal barış içinde işlediği bir toplum mu?

6) Manchester ve Londra saldırılarının yanı sıra Grenfell Tower yangınından (birçok eski yoldaşınız gibi SWP emekliliğinin yolunu açan sınıf bilincine sahip bir “nihilist”!) bahsederken, açıklığa kavuşturmanız gereken ilk şey birkaç medeni ölü için ağlamayacağız, aksine sevineceğiz.

Kesinlikle İŞİDİ veya başka birini idealize etmiyoruz veya fetişist bir şekilde tapmıyoruz, bu onların yöntemlerinden ders alamayacağımız ve olumlu gördüğümüz şeyleri amaçlarımız için alamayacağımız anlamına gelmez. Nokta.

Bu fetişist hayranlığı anarşistlere bırakıyoruz, tıpkı her şeyden önce Yunan anarşizminden ya da CCF'den ya da İspanya iç savaşından gelen her şeyde ya da sadece çevik kuvvet polisi ve benzeri şeyler üzerinde uçan Molotov videolarını izleyerek mastürbasyon yaptıkları gibi.

Bu arada İŞİD, konuya girmiş olduğumuz için, geçmişin anarşistlerinin yapmadığı hiçbir şeyi yapmıyor, motivasyonları ve bazı durumlarda yöntemleri değişen şeyler: Polisleri kurcaladılar ve idam ettiler, Paris'in merkezindeki "burjuva" dolu restoranlarda patlayıcıları patlattılar (tıpkı Emile Henry'nin yaptığı gibi), rahipleri ve diğer din adamlarını öldürdüler (tıpkı İspanyol sivil toplum örgütlerinde anarşistlerin yaptığı gibi) savaş ya da Barselona'daki Corpus Christi alayına gelişigüzel saldırı gibi)...

Ayrıca Fransa'nın ulusal gününü, vatanseverlik bayramını kutlayan bir yaya kalabalığını da ezdiler!Yani, onların dünyayı anlama mantıklarına göre, bu yayalar faşist olmalı!

7) Vay be, gringo kretine yapılan uyarılara sinirlenmişlerdi, sadece "onları herkesin önünde eleştirmeye zahmet ettikleri için" ... Sanırım sevgili CCF'nizin başka bir tutuklu anarşisti onlara karşı çıktığı ve onları eleştirdiği için dövdüğünü hatırlıyorsunuzdur...

8) Bir sürü aptallıktan sonra, bir kişi hakkında (sözde uyruğu gibi) belirli bilgiler veriyorlar ve bunu iddialarda kullanılan bir isimle ilişkilendiriyorlar... bu bilgi doğru mu yanlış mı, bu tesadüfi veya masum bir şey değil. , korkakça önceden tasarlanmış bir eylem değilse de... bunun açık bir adı var ve bu SEÇİL KONUŞMACI OLMAK.

9) Boktan bloglarınızda size, belki de bölgenizdeki anarşik eylemlerin pratikte tamamen yokluğu nedeniyle, suç dünyasından haberler (kuyumcu soygunları, banka soygunları vb.), bunun için yapılan vandalizm dahil etmeyi seviyorsunuz. "vahşi gençlik" olarak adlandırmalarının nedeni, hapishane dünyasının meseleleri (kaçışlar, gardiyanlara saldırılar, isyanlar)... Suç/hapishane dünyasıyla asgari düzeyde temasları varsa veya bu "vahşi gençlik" mahallelerinden birinde dolaşıyorlarsa , kendilerini ne kadar ayırdıklarını anlayacaklardı, bu insanlarla anarşi ve anti-otoriterizm hakkında konuşmaya çalışacak ve ne olduğunu görecektik... yine bilmediklerini idealize ederek, bir ekranın arkasında oturmanın rahatlığıyla. Suç/hapis dünyası, hiyerarşiler, en güçlünün yasası, "eşitsizlikler", maçoluk/cinsiyetçilik/homofobi ve onların çok nefret ettikleri ve kendi değerlerine çok zıt olan, diğerleriyle paylaştıkları tüm bu şeyler tarafından iyi bir şekilde işaretlenmiştir. anarşizm dünyası, onun muhbirlere ve işbirlikçilere tarafından sızmasıdır. Bu arada, suç/hapishane ortamlarında muhbirlere ve gevezelere ne olduğunu biliyor musunuz?

Her neyse, alay edilmekten kaçınmak için zaman zaman bazı ilginç haberler koymaları gerektiğini varsayıyoruz, sadece adanızdaki harekete bir göz atmanız gerekiyor, asma kilitleri mühürlemek, tekerlekleri kesmek, grafiti yapmak veya yapmaktan oluşan "eylemler". .. sabotaj bisikletleri! uyarmak! isyan başladı! HA!

10) Başka bir metin FAI'den ve "anarşist mit" metninin onun için ne kadar nefret dolu olduğundan bahsediyor ve FAI'nin ve daha özel olarak CCF'nin teorilerini, tartışmalarını ve pratiğini okumamızı tavsiye ediyor.

Bir şeyi daha açıklığa kavuşturalım: Bunu yazanlar, kendi günlerinde FAI / IRF olan hücre ve birey ağının bir parçasıydı ve bu kısaltmalar altında eylemler talep ettiler, bu yüzden neden bahsettiğimizi biliyoruz, öğrenmek zorunda değiliz. Bu teorik-pratik alışverişin bir parçası olduğumuz için yazılanlardan yeni bir şey yok. Öyle ki, CCF idollerinizi okumamızı önermeyi seviyorsunuz, FAI'nin, metin yazan CCF gibi belirli bireylerin ve hücrelerinin etrafında ne kadar çok boktan şey olduğunu bilseydiniz, bilmediğiniz şeyleri tekrar idealize ediyorsunuz. Ders vermek ve sonra tersini yapmak. Gayri resmi hiyerarşiler, güç rolleri, ikiyüzlülük, insanları kullanıp sonra hayatlarını alt üst etmek ve ANIT boklarından bahsedeceksek... o zaman CCF/FAI'den bahsediyoruz.

O günlerden bir şey öğrendiysek (ve bize inanabilirsiniz, çok şey öğrendik) bu, gayri resmi örgütlenmenin ve koordinasyonun (diğer şeylerin yanı sıra) olumlu yanı oldu, aynı zamanda hatalarından, tüm BKÇ ve felaketten. sonunda sebep oldu. FAI ve CCF, YAPILMAMASI gerekenlere örnektir, tarihçe ve sonuç bunu doğrular.

En iyi örnek, birkaç yıl önce FAI'nin ne olduğunu ve şimdi ne olduğunu, grupların bu tarz afişler ve aktivist ibneler asmaktan “sorumluluk” aldığını görmektir.

11) Böyle bir şeyin olmayacağını çok iyi bildiklerinden, kendilerini aşağılayıcı ve bok adalarında kendilerini aramaya "davet ettikleri" konusunda kendilerini çok cesur hissediyorlar, zaten onlara bir şeyi hatırlatacağız:

Burada Avrupa'da ayrıca küçük nihilist terörist grupları, bireyci suçlular ve insan sevmeyen aşırılık yanlıları yaşıyor ve tekmeliyor ve bu küçük grupların bazılarının bir süre öncesine kadar size ve çürümüş çevrenize yakın olduğunu, kimin kim olduğunu bildiğimizi tekrar hatırlıyoruz. ve her birinin nereye hareket ettiği, bu şiddet ve saldırı bizim için yeni bir şey değil, kendi varlığının bir uzantısı haline gelen bir pratik, çünkü yıllardır hayatımızın bir parçası... "Pagan tanrılar" elimizde silahlar, patlayıcılar ve bilgi var... Yani sözlerine dikkat et, internetteki cesaretin gerçek hayatta pahalı olabilir.

Savaş devam ediyor!

E.E.I

Temmuz 2017

POLİSE GÖNDERİLEN E-POSTALAR

Bir kaç gün önce bu blog, bu siteden bir bağlantının Avrupa medyasının bazı web sitelerinde çoğaltıldığı bir Pingback* aldı, özellikle bağlantı Misanthropos Cacogen'in bir paket bombanın terk edildiğini ve iki minibüsün kundaklanmasını sorumluluğunu aldığı tebliğidir.

Sorumluluk metninde MC, Mayıs 2017'den beri aleni iddialarının başlangıcından beri yaptığı gibi, ITS'nin uluslararası suç projesine tarih ve yer belirtmeden bağlı kalmaktadır.

Avrupa medyasında yer alan haberleri okuduğumuz zaman, MC-ITS'nin (terörle mücadele biriminin bombayla mücadele ekibi tarafından patlatılan) paket bombasını bıraktığı yerin polisinin, ilk başta bu bombanın zannedildiğini duyduk. sahte bir bombaydı), gelişigüzel girişimin sorumlusunu yakalamak için umutsuz bir arayış içinde. İlk başta yetkililer bunun neo-nazi gruplarının işi olduğunu düşündüler, hatta bir tanesini kamuoyu için top yemi olarak kullanarak tutukladılar, bu girişim Avrupa'da çok gizli olan İslamcı aşırılık tehdidiyle de ilişkilendirildi.

Rahatsız olan yetkililer cihazı analiz etti ve bombanın paketi açan kişiye ciddi fiziksel hasar verme gücüne sahip olduğunu etkili bir şekilde kontrol etti. O yerin tüm kapalı devre güvenlik kameralarını revize ettiklerinde hiçbir sorumluyu yakalayamadılar, görünüşe göre sorumlular dünyanın en çok izlenen ülkelerinden birinde TÜM açıklayıcı merceklerden kaçınmıştı. Çaresiz, polis vatandaşları davet ederek o günün fotoğraflarını ve videolarını kendilerine göndermeye çalışırken, birini yakalamaya çalışırken, "herhangi bir bilgi yardımcı olur" dediler, bu da işe yaramadı.

Sonra bir şey oldu, medyaya göre "birisi" MC-ITS iddiasının bağlantısını o ülkenin polisine "Amerika Birleşik Devletleri'ne dayalı anonimliği koruyan bir e-posta sunucusundan" gönderir (bu hiç de zor değil). Hangisi olduğunu bulun, özellikle bu, bizi çok fazla becermek isteyen modern anarşistler tarafından yaygın olarak kullanıldığı için, sadece bizim için değil, ITS ile ilgili tüm gruplar için).

Bu yüzden polis (bir kez daha) bu siteyi izliyor ve medya yakın zamanda "bombadan aşırılık yanlısı bir grubun sorumlu olacağını..." yayınlayarak, Avrupa'daki "birinin" ITS'nin "onun evinde" olduğu fikrinden korktuğunu gösterdi. Şimdi o kadar çok ki, polise sorumluları kirli parmağıyla işaret etmek için kendini geveze bir muhbire indiriyor, bu ne rezillik!

Maldición Eco-extremista'dan, bizi becermek isteyen istenmeyen insanlar olmasına rağmen, yayılma çalışmamızı durdurmayacağımızı ve Amerika'da veya Avrupa'da ITS'nin Görünmez Tehdidi'ni durdurmayacaklarını söylemek istiyoruz.

Ne suçlamalarıyla, ne boktan eleştirileriyle, ne bizi yıldırmalarıyla, ne de başka bir şeyle biz susmayacağız, tek yaptığınız size olan nefretimizi daha da artırmak ve bir gün kanınız dökülecek. piçler!

*Avrupa'da ITS Mafyası ile ileri!
Her zaman cezasız ve tehlikeli!
Misanthropos Cacogen'e mutlak destek ve suç ortaklığı!*

* Pingback, diğer medya sitenizin bağlantısını herkese açık veya özel olarak çoğalttığında size ulaşan bir bildirimdir.

— Maldición Eco-extremista blogu
2 nisan 2018

KENDİ TÜRÜMÜZÜN HAINLERİ

Ben çocukken babam bana bir keresinde ofisinde kaybolan bir fareden bahsetmişti, kafası karışmış kemirgen, vahşi yaşama alışkın olmayan ve düzenli rutinlerine müdahale eden işçiler arasında hemen paniğe yol açtı ve uzun bir kovalamacanın ardından sonunda hayvanı köşeye sıkıştırdılar. . O ve iş arkadaşları, korkmuş ve görünürde hiçbir nedeni olmayan dev yaratıklarla çevrili farenin onlara doğru koştuğu ve son saldırısını başlattığı sıra dışı durumu iyi değerlendirdi. Avını yüksek sesle gıcırdatarak avcı haline geldi ve durumla açıkça aşırı yüklenmiş endişeli işçileri masalara kovalarken, diğerleri umutsuzca ayak bileklerini açıkça intihara meyilli kemirgenden korumaya çalışıyorlardı ve son direnişi kendi yıkımıyla sona ererken, buradaki insanların hiçbirisi. O gün ofis, kendilerinden yüz kat daha küçük bir hayvandan kaçarken masaların üzerine sindiği anları unutacaktı. Sıçan son anında rasyonel değildi, onu öldürmek isteyen işçilerle onu serbest bırakmak isteyenler arasında ayırım yapmadı ve başka bir gün yaşama umuduyla boyun eğmedi. İnsanlığı tek, kendisinin çok ötesinde tehditkar bir güç olarak gördü ve bu tehditten günlük rutine yönelik kurtulmaktan başka bir şey istemedi. Vahşi içgüdüleri son bir kez devreye girdi ve kendi sonuna kadar savaştı. Bu fare, bir bakıma, eko aşırıcılığın ruhunu, çoğumuzun yapabileceğinden daha iyi anladı. Çoğumuz için amaç mümkün olduğu kadar uzun yaşamakken, bizimkinin yanı sıra acil bir son vermeyen umutsuz bir son direniş, insanlığın zihniyetine o kadar yabancıdır ki. Ölümden korkarız ama derinlerde bir yerde farenin o günü yaşasa bile yakında artık kaçacak bir yer olmadığını anladığına inanıyorum. Giderek daha fazla nüfusa sahip olan bir dünyada vahşi doğaya yer yoktur ve bu ofiste sonu gelmemiş olsaydı, birkaç gün sonra bir araba ya da huysuz bir kanal işçisi olurdu. Uyum size biraz zaman kazandırmaktan başka bir şey getirmez, başka bir yerden kaçmak, o yer de insanlık tarafından istila edilmeden önce her zaman geçici bir çözümdür. ITS'nin altında yatan duygu bu duygudur, bu şiddetli umutsuzluk duygusundan eko aşırıcılık doğdu. Herhangi bir sosyal nedenden çok sıçana ve onun güdülerine yakınlık hissediyorum ve bu yüzden eko aşırıcılık hiçbir zaman tartışmalara yabancı olmadı. Hümanist değerlerin reddedilmesi, çeşitli sol İdeolojiler de dahil olmak üzere hemen hemen tüm batı felsefesinin temeli olan insan merkeziliğe karşı açık bir savaş ilanından başka bir şey değildir ve solcu alenen yanlış antropinin çarpık bir şekilde insan merkezli olduğunu belirlemekte hızlıdır. kendisi (solcuların on yaşından sonra zihinsel olarak yaşlanmayı reddetmesine hayran kalmalısınız, oyun alanları ve okul bahçeleri dışında nadiren “hayır” kelimesini duyarsınız) eko aşırıcılığın yanlış antropisi, insanlığın kolay çözümler veya bir semptom arzusundan daha az merkezlenmesidir. Evcilleştirilmiş modern insanın doğasında var olan doğa üzerindeki üstünlük kompleksinin, faili doğru bir şekilde tanımlama durumudur. Aktivist, “gezegeni yok eden insanların isimleri ve adresleri var” demeyi sevdiği için elbette isimleri ve adresleri var ve bunları öğrenmesi kolay, sadece bir sonraki mektuba bakmanız yeterli. Doğanın şirketler eliyle yok edilmesi saf bir kötülükten gelmiyor, ortalama bir CEO'nun bir çocuk kitabı kötü adamı gibi doğadan nefreti yok, rasyonel arz ve talep noktasından geliyor. Bu konfor talebi, bazı ütöpik devrimlerden sonra da devam edecek ve solun bunu tatmin etmesi gerekiyor, aksi takdirde insanların çoğu onlara akıllı telefonlar, arabalar ve mikrodalgalar veren

ekonomik sisteme geri dönecekti. Bu nedenle, kapitalizm karşıtlığının endüstriyel uygarlığın bir yan ürünü olduğu ve bu nedenle onsuz oldukça gereksiz olduğu gerçeğinin yanı sıra, bazı “ekolojik” düşünce okulları sol arasında bu kadar popülerlik kazanıyor. Mevcut yaşam standardını değıştirmeden, yeşil enerji savunucularının size vaaz ettiğine benzer bir sürdürülebilirlik yanılısaması vaat ediyorlar. Çeşitli yurttaşlık karşıtı düşünürlerin acı bir şekilde öğrenmesi gerektiğinden, “daha az ama doğıal” vaadi etrafında bir hareket inşa edemeyeceğimizi, çünkü insanlığın çoğıunluğı sanayileşmiş yaşam ve tüketimcilikten memnun değılse bile memnun, dolayısıyla bu sefer işçileri gezegeni kirleten kooperatifleri yönetiyor. , tüm ekosistemleri yok eden uçaklar yerine vahşi doğıadaki petrol boru hatlarını ve trenleri onaylayan belediye meclisleri. Eğer “bütün güç halktan geliyorsa” gönöl rahatlığımızı kabul etmek zorundayız. İklim değışikliği ile karşı karşıya kalındığında bile, insanlığın tepkisi, boş vaatlerle kendilerini sakinleştirmek ve aksi takdirde, Grey'in “yeterince gelişmiş herhangi bir ilgisizlik, kötölükten ayırt edilemez” yasasını başka bir deyişle görmezden gelmektir.

Aydınlanma ve onunla birlikte antroposentrizm, rasyonalite ve hümanizm idealleri Avrupa'yı ele geçirdikten sonra, bu zihniyet dünyanın çoğıunu ele geçirene ve modern toplumun temel taşı haline gelene kadar Avrupalıların sömürge fetihlerine katıldılar. Evren güneşin etrafında dönmeyi bıraktı ve bunun yerine insanlığın etrafında dönmeye başladı, doğıa dahil her şey insanlar için kullanımına göre değıerlendirildi, artık hiçbir şeyin kendi başına değıeri yoktu. Bu aynı zamanda dünyayı “korumak” veya “güvence altına almak” isteyenler, en “radikal” biçimlerinde bile (ilkelcilik ve derin ekoloji) çevrecilik için de geçerlidir. Medeniyet eleştirileri evcil bir anneden doğıuyor ve eski deyiş nasıl gidiyor? "usta araçlar ustaların evini asla yok etmeyecek" anti civ'in arkasındaki temel Fikir, rasyonel bir kendini koruma fikridir, geçmiştekilerden çalarak gelecek nesiller için dünyayı korumaya yönelik kendi kendine hizmet eden arzudur. Yazılarında doğıayla gerçek bir bağı yoktur ve yerli gelenekleri kopyalayarak bunu telafi etmeye çalışırken, çoğıunlukla bir taklidin hüznölü taklidi olarak kalmasından çok sonra yazılan kitaplardan edinirler. Doğıanın yerli toplumunun kendi başına bir değıeri olmadığı gibi, değıer de yurttaşlık karşıtı teoriye kazandırabildiğı güvenilirlikten gelir. Bir kabile, keyfi bir standartla ataerkil, şiddet yanlısı veya “medenı” hale gelir gelmez, yurttaşlık karşıtı düşünürün gözünde değıerini kaybeder. Anti civ, farklı manzaraların ve onların ruhlarının ve tanrılarının yerli toplum üzerindeki etkisini ya görmezden gelir ya da anlamaz (yazarına bağılı olarak) ve bu nedenle Yerliliğı homojen, sosyal olarak adil ve barışçıl bir tema parkı versiyonuna dönüştürür. Ancak toprağı görmezden geldiğinizde, bir kez daha insanın çektiğı acılara odaklanan bir eleştiri alırsınız, “medeniyet insanlığa verdiğı zarar nedeniyle kötödür” ve hatta doğıayı yok ettiğı durumlar bile insanlar üzerindeki yansımalarıyla ölçölür. Medeniyet, hiyerarşiye, savaşa, akıl hastalığına, obeziteye, bağımlılığı ve muhtemelen insanlığa zarar veren ve yıkımını garanti eden tek başına diğeri her türlü kötölüğı neden oldu ve endüstriyel medeniyetin doğıaya verdiğı savaş en iyi ihtimalle sonradan düşünölüdü. Çoğıu durumda çevrecilik, çevresel yıkımın ve iklim değışikliğinin insanlığın hayatta kalması için oluşturduğı yakın tehdide bir tepkidir, bu yüzden bizden önceki ve sonraki her şey gibi, insanların yaşının bir sona erme tarihi olduğunu kabul etmek yerine, dünyanın kurtulma kararını görmezden geliyorlar. Veba

olan ve akıntıya karşı savaşmaya devam eden ve bu nedenle insanlığın ihtiyaçlarını bir kez daha diğer türlerin ve hatta dünyanın kendisinin üzerine odaklayan veba. Çevreciliğin arkasındaki derin Avrupa zihniyeti, maneviyat eksikliği her şeyi iyi bir aldatmaca gibi hissettiriyor, bazı şeylerin bizim anlamamız için tasarlanmadığını kabul etmek yerine doğaya çözülmesi gereken bir algoritma gibi davranıyorsunuz. Şu anki doğal olmayan biçimde genişletilmiş biçiminde bile, insan ömrü bir dağa veya bir ağaca kıyasla çok kısadır, şeylerin büyük şemasında tamamen önemsizdir ve yine de gerçek aydınlanmış bir şekilde üstün olduğumuzu, hayatta kalmamızın ilk öncelik olduğunu iddia ederiz. En genç dağlara ve göllere kıyasla sadece çocuk olmamıza rağmen, dünya anlayışımızın doğru olduğunu varsaymaya cüret ediyoruz. Esaret altında doğmuşsa, güvenlik ve rahatlık sağlayan kafese alıştığı için yeniden vahşileştirilmesi zor olan hayvanat bahçesi hayvanı gibi, biz de endüstriyel uygarlığın çocukları, insan merkezli olmayan rahatsız edici terimlerle düşünmekten neredeyse aciziz. Doğayı hiçbir zaman gerçekten anlayamayacağımız ve bunu yapmak için çabalamamız gerektiğini, birçok hayvan arasında yalnızca bir hayvandan başka bir şey olmadığımızı, inanılmaz karmaşık bir ekosistemin başka bir yapboz parçası olduğunu ve her ikisinin de av olarak orijinal işlevinin nasıl olduğunu kabul etmek. ve yırtıcı, doğamız gereği ölüm için yaratıldığımız ve bu nedenle şu anda araba kazası veya kalp durması sonucu ölümü kabul ettiğimiz gibi onu doğal olarak kabul etmemiz gerektiği anlamına gelir. Kendini koruma içgüdümüz, en zayıf olanın hayatta kalması için tembel, pasif bir ısrar haline geldi. Hiçbir şeyin sonsuza kadar sürmediği ve doğanın sürekli bir değişim içinde olduğu, türlerin yok olduğu, yerlerine yenilerinin geleceği düşüncesi, doğaya savaş açan ve ona karşı zafer kazanan bilim adamlarını aynı nefeste kavramak değildir. . Elbette bu kavramlardan herhangi birine saygı duyamayacak kadar rasyonel olduğumuzdan, üçlü bir grevde ölümü, doğayı ve kaderi aldatabileceğiz.

Benim adım Ozymandias, kralların kralı:

Benim eserleri bak, siz güçlü ve umutsuzluk.

İlk aşamalarında eko ekstremizm kuşkusuz neo luddizm, (yeşil) anarşizm ve hayvan özgürlüğünden etkilenmişti, ancak bir süre sonra ve kendi üzerinde biraz düşündükten sonra ITS sesini anarşizmin eşitlikçi polemiklerinde veya ted kaczynski'nin devrimci müjdesinde değil, yerli direniş ve vahşi doğanın gelişigüzel saldırısı . Ekolojik aşırılıkçı, yangınlar, seller ve yırtıcı hayvanların hızlı saldırıları kadar politik bir doğa gücüdür ve ne merhamet ne de ahlak bilmeyen bir kasırga gibi, paganlara mümkün olduğunca çok fedakarlık yapmak için insanlığa savaş ilan ediyoruz. eski tanrılar, eko aşırıcılığın asla üniversitelerde öğretilen bir felsefe olmamasının veya bir hareket yaratmasının amaçlanmamasının sebeplerinden sadece biri. Sadece bu kavramların ötesindeki Avrupa zihniyeti kendisine yabancı olmakla kalmaz, siyasi iktidar, akademik kabul veya kitlesel çekicilik için şehvet duysaydık, yazılarımızda doğanın unutulmuş tanrılarına başvuramazdık, modern çağın tanrılarına tapardık ve iddia edilen gerçeklerin etrafında sallanın, bilim ve mantığın övgülerini söyleyin. Eko aşırıcılık, tüm rasyonalitesi ve hümanist toplumsal nedenleri ile insanmerkezciliğin en üst düzeyde reddi anlamına gelir, taşa kazınmış politik bir dogma, tanrılarının veya ahlakların ortak bir panteonu,

gelecekteki ütopyaalar veya mevcut aktivizm için hiçbir plan yoktur. Eko aşırıclılığı bu hale getiren şey, saldırıya odaklanmak, sanayi toplumuna karşı hiçbir ödöl ya da zafer şansı olmayan tek başına bir savaşı yürütmek ve bunu yalnızca hayal gücünde var olan bir Gelecek için ya da bu Gelecek için değil, burada ve şimdi yapmaktır. . Bu savaşı daha büyük bir gündemin parçası değil ve asla olmayacak ve daha büyük bir iyilik için çalışmanın ahlaki üstünlüğünü iddia etmiyoruz. Dünyanın misillemesi asla politik olmayacak ve Avrupa'nın ahlak tanımlarına boyun eğmeyecek. Bunu bilim bağımlılarının anlayabileceği bir şekilde söylemek gerekirse, Newton'un üçüncü yasasıyla ilgili basit bir örnek: "Her eylemin karşısında her zaman eşit bir tepki vardır." Doğa, doğal düzende bir rahatsızlık tespit etti ve şimdi onu ortadan kaldırmaya çalışıyor. Eko aşırıclılık, savaşında, siyasi hareketlerin ve ideolojilerin aksine, yalnızca insanlıkla sınırlı değildir. ITS'nin ruhu, doğal ortamının yok edilmesiyle karşı karşıya kaldığında insan eti için bir tat geliştiren kaplanın, geceleri çobanı korkutan kurdun, son ölümden sonra insan yerleşimlerini yerle bir eden fırtınaların ruhuyla aynıdır. yakındaki ağaclar düşmüş, Avrupalı istilacı ile atalarının yolunu korumak için savaşıyan yerli savaşı, doğanın bir parçası olarak yaşayamıyorsa, en azından bir olarak ölür. Doğanın çağrısı bizim öğretmenimiz ve liderimizdir ve daha fazlasına ihtiyacımız yok, vahşi doğanın gerçekleriyle karşılaştırılabilir hiçbir insan bilgeliği yoktur. Bir yer tavşanlar tarafından aşırı doldurulduğunda yerel tilki nüfusu artar, bir yer insanlık tarafından aşırı kalabalık olduğunda eko aşırıclılık ortaya çıkar. Bizim gücümüzün çok ötesinde güçler var ve şu ya da bu şekilde dengeyi yeniden kuracaklar. Ekolojik aşırıclılık, insanlığın bilinmeyişi açıklamak için yarattığı birçok isimden sadece biridir, dünyanın kendini savunmasının insani bir ifadesidir. Ve insan neslinin tükenmesini kendimiz getirmeyecek olsak da, misillemede türümüzün beşinci hain kolu olarak dünyaya memnuniyetle katılırız.

Eko aşırıclılığı sevmek zorunda değilsiniz ve eko aşırıclılık da sevmenizi istemiyor. Sıklıkla rahatsız edici gerçeklerden bahseder ve böyle bir dürüstlükten hiçbir sevgi gelişmez. Kimse kendini beğenmişliği kabul etmek istemiyor, kimse eko aşırıclılık istemiyor ama hepimiz eko aşırıclılığı hak ediyoruz. Hepimiz doğanın cesedi üzerinde yaşarken, onun "masum" kurbanlarına olan öfkeniz boş geliyor. Her gün sadece var olarak bir milyon yaşam formunu öldürüyoruz. Tanık olduğunuz şey, doğanın son saldırısı ve insanlığın son direnişidir ve hangi tarafı seçerseniz seçin, artık sonuçlarına katlanmak zorundasınız. Saldırıdan kaçacak hiçbir yer olmadığında tek seçenek saldırdır. Şiddetli bir yangın veya durdurulamaz bir tsunami ile karşılaştırıldığında saldırım hiçbir şey olmasa bile, benimki köşeye sıkışmış bir farenin yarışan kalbidir. Hiçbir çıkış yolu olmadığında, kendi koşullarınıza göre ölümün, kaçak bir hayata tercih edilmesinin kesinliği. Bu benim kişisel gerçeğim, doğanın çağrısı her dinleyici için farklı geliyor. Bazen umutsuzlukta bir meydan okuma vardır ve bazen kaybedilen bir savaşı bile yapılmalıdır. Yüzyıllar sonra fare, insanlığa uyum sağlayan bir sinantrop haline geldi ve eski içgüdüleri henüz ortadan kalkmadı, bu hem fareler hem de insanlar için geçerlidir. Eko aşırıclılık, tasarım gereği, rasyonel terimlerle tanımlanmayı amaçlamaz, ancak bana sorarsanız, eko aşırıclılığın bir duygu olduğunu söyleyebilirim. Yapay duygularla dolu yapay şehirlerde ve yıldızsız bir gece gökyüzünde çürümektense, doğanın bir parçası olarak, en eski atalarım gibi bir avcı olarak ölmeyi tercih ettiğim duygusu ve belki de bu beni daha

iyi ve daha kötüsü için gerçekten insan yapıyor, bu daha fazlası herhangi bir hümanistin iddia edebileceğinden daha fazla.

—Askafroa
2020

YAPAYLIK ÜZERİNE EKSTRAMORAL BİR YAKLAŞIM

Sosyal hukuk, çoğu uygar insana doğumda uygulanan bir kurallar sistemidir. Bir toplumun çalışması için nasıl yaşaması gerektiğini yöneten bir dizi kuraldır: çalma, iyi bir insan ol, başkalarına kendine nasıl davranılmasını istiyorsan öyle davran, hepimiz eşitiz ve farklılıkları bir kenara bırakıp birlikte çalışarak altın bir ütopyada yaşayacağız. Bu yasalar, geleneksel Yahudi Hristiyan doktrini ile modern liberal hümanizmin köpüren köpüklerinin bir karışımıdır. Tüm zamanların en büyük dolandırıcılığı, usta aldatmaca, güzel bir pakete sarılmış ve medeniyet denilen bir yalanlar sistemidir. Rahibe gibi giyinmiş bir domuz tarafından düzölmek gibi.

Sonra doğal yasa, gerçek yasa, insanın ilkel doğası vardır. Beynimizin buzul çağlarından, kuraklıklardan, ormanlardan, çöllerden, vebalardan ve savaşlardan kurtularak binlerce yıl içinde gelişen kısmı. Kertenkele beyni, hayvan beyni, içgüdü ve davranışı en derin düzeyde yönlendiren bizim parçamızdır.

Cehaletimizde, Dünya'nın canavarlarından bir seviye uzakta olduğumuzu düşünüyoruz. Evcil hayvan besleyen ya da doğaya çıkmış olan herkes, her şeyden önce hüküm süren vahşi bir yasa olduğunu bilir: En güçlü olanın hayatta kalması, batması ya da yüzmesi, uçmayı öğrenmesi ya da denerken ölmesi. "Zafer ya da Valhalla."

Bu, bir düzeyde özgeciliğin var olmadığı anlamına gelmez. Deneyler, farelerin arkadaşlarını esaretten kurtarmak için hayatlarını tehlikeye atacağını göstermiştir. Kabilelerdeki bonobolar yiyeceklerini birbirleriyle paylaşırlar. Bir köpek, öksüz kalmış bir yavru kediyi sahiplenebilir ve onunla ilgilenebilir.

İlkel doğamızda nezaket olmadığını söylemiyorum. Yine de medeni toplumun kuralları bir maskaralıktır. Taş levhalara yazılan ve "tanrı" tarafından emredilen kurallar, elbette zenginler ve güçlüler için değil, sosyal merdivenin alt basamaklarındaki insanlar içindi.

Bugün sosyal demografiye bakarsanız, en dindar olanlar fakirler ve en az olanlar ise zenginler. Zenginler yalan söyler, çalar ve yollarına çıkanı ezer - buna doğal yasayla yaşamak denir.

Doğal yasa acımasızdır. O, harp eden ve eleştiren, en büyük güvensizliklerinizi bir kahkaha ve şeytani bir gülümsemeyle gösteren annedir. O, çiçeklerin, sarılmaların ve şekerlemelerin sevgi dolu Dünya annesi değil. O, aşırı büyümüş ormanı yakan, öfkeli bir Kali. Öfkeli ve kıskanç Hera, kendisine karşı gelenlere eziyet eder ve onları yok eder. Merhameti, ona saygı duyanlara karşı büyüktür, ancak öfkesi, bir tsunamide bin kez hissedilen ölümdür.

Bu yüzden günlük hayatımızda sosyal yasaya göre konuşur, hareket eder ve nefes alırız – bilinçaltımızın derinliklerindeyken – doğal yasaya göre yaşarız. Karısı ve ailesi olan köklü bir adam, sonuçların yalnızlık, boşanma ve sonsuz nafaka ödemeleri olabileceğini

bilse bile, genç ve güzel bir kadınla bir gecelik tutku için neden her şeyi riske atıyor? Kadın mantıklı ve pratik bir erkekle neden “mutlu bir şekilde evlenir”, daha az uygar bir canavarla kaçmak için her şeyini feda eder? Ülkelerin liderleri, kendileri risk altındayken bile, zenginlik peşinde koşan sonsuz borç ve savaşla insanlarını neden yıkıma sürüklüyor?

Aptallar ve aptallar başlarını kaşıyor. Çeneler açık. Şaşırdım. Ağzı açık bir vajina sürüsü gibi ortalıkta dikilip duruyorlar. Durgun bir koku gibi havada asılı kalan bir soru işareti.

Hayatımızın başında bir satranç tahtasına yerleştiriliriz, ancak bunun bir dama tahtası olduğu söylenir. İtaatkar piyonlar gibi, her seferinde bir kare ilerlemeye konsantre oluyoruz - ancak kale tek bir temiz vuruşla hayatlarımızı ele geçirdiğinde şoke ve dehşete düşüyoruz. Bunu nasıl yapabildi? Bu adil değil miydi? Sadece tahtanın her yerine gidemez misin? Elbette, hangi oyunu oynadığınızı fark ettiğinizde yapabilirsiniz.

O yüzden uyan. Ormandasın bebeğim. Maymunlar olarak başladığımız yer orası ve gerçekten hiç ayrılmadık. Elbette, küçük evler, düzgün küçük yollar ve sahte küçük hayatlarımızı bölmek için çitlerle çevrili banliyöler inşa edecek kadar bilgili olabiliriz.

Ama bildiğimiz uygarlık sadece 5.000 yaşında. Modern sanayi toplumu sadece 200 yaşında. İnsanın gerçek yasaları, 40.000 yıllık varlığımız boyunca hayvanlar olarak kuruldu ve hatta bundan önceki maymunların yasaları bile devam etti.

İnsan ruhu bu kadar çabuk değişir mi? Ülkenin insani, liberal ve hristiyan yasalarına uyum sağlamak için mi? Belki de cinsel organları kesip zihni lobotomize ettiğinizde. Antidepresanların günümüz toplumunda neden bu kadar yaygın olduğunu düşünüyorsunuz? Sizce insanlar neden gevşek evlilikleri ve seks hayatları için pahalı terapilere gitmek zorundalar?

Bu yüzden yanılgıdan uyanın. Sana söylenen her şey yalan. Hangi oyunu oynadığının farkına varın ve doğru oynayın. Eşit yok. Sadece kazananlar ve kaybedenler. Kurt musun yoksa avı mı?

SAVAŞÇILARIN ÇAĞRISI

Annem beni uzun zamandır aradı... Onu savunmak için kimseyi çağırmadığını, savaşçı kanı, ilerici/medeni sakinlerine saldırarak hayat verebilenleri çağırdığını fark ettim. kadın ve erkek, fakir ve zengin, cinsiyet veya ekonomik farklılıklar ne onun için ne de bizim için önemli değil, biz bir hortum gibi süpüren içgüdüleriz ve ondan önce bizi karşılayan hiçbir şey yok, bizi karşılayacak olan kendi annemizden başka hiçbir şey yok onun dünyasında ve bu ruh yeniden doğarsa, onlara tekrar savaş verir.

O kadar tiksindim ki ve bir çıkış yolu olarak yazıyorum çünkü "savaşçı" olarak görülen ama savaşları ekranlarının veya sibernetik fantezilerinin ötesine geçemeyen gerçeklerini yüzlerine haykırmak bana parmak basacaktı. bin çeşit var; t-shirtlerindeki baskı yüzünden insan düşmanı olduklarına inananlar, kar beyazı olduklarına inananlar, tüm hayvanları ve bitkileri sevenler, ama kokuşmuş şehirlerini asla terk etmeyenler, vahşi olduğunu iddia eden ama annelerinden daha evcil ve öyle olsunlar. Her gün yaşadığın ama kendine bile inanmadığın yalanlarının bitmeyen bir listesiyle devam et.

İşte böyle hepiniz, bunalımlı, mağdur, gülünç, kendiniz tarafından değersizleştirilmiş, sosyal ağlarınız üzerinden kendinizi satarak, GURUR, ONUR, SADAKAT, SAYGI, DOĞRULUK, EGO, ONUR, AYNISINA DOĞRU gibi sürüp duruyorsunuz ve sildiğim bu. Batı'dan, dünyaya adak sunmanın daha güçlü olduğu bazılarında hala bulunan atalardan kalma dişil bilgelik, çünkü döngünün yaşam/ölüm/yaşam olduğunu zaten biliyoruz ve her bir varlıkta iğrençliklerinde görüyoruz. şehirde sahte bir kalp atışı duyuyoruz, bir tekno-endüstriye bağlı yapay bir kalp atışı... bu yüzden suçluluk duymuyoruz ve hayatlarını alıyoruz.

Yumurtalıklarında ne var? Sadece korkaklık değil, kendilerini savunma biçimlerine yansıyan, suçlama? Suçlamak mı? Sıradan hayatlarını umursamayan aynı topluma mı? Batı'dan öğrendikleri tüm saçmalıkları harekete geçirmek, herkes için feminizm mi? Başka bir tüketici kimliği mi? "Ataerkilliği ezmek" için kışlarını kıpırdatmak için nereye sığınyorlar ve... bunu yapmak için siyasi bir nedenleri var mı? HAHAA

Sonunda kör edici modernitelerinin yarattığı bu sıradanlıklara düşmanları ancak gülebilir, arkadaşlarını öldürürler ve yapabilecekleri tek şey facebook'ta bir hash etiketi paylaşmaktır...

Gördüklerinin ötesini asla sorgulamayacaklar, sanki en önemli davaları insanmış, zavallı onlar, zavallı şeyler, o kadar iyiler ki.... Bu yüzden palyaço onları öldürür, çünkü çok İYİ olmakta ısrar edip dururlar... Ödenen kelime EVCİLLEŞTİRMEDİR.

Vahşi soylarını, bir zamanlar yaşamak için arkalarında öldüren kadınları hatırlamayı unuttular, çünkü hayat bu, hayat savaştır ve en güçlünün yasıdır, bu yüzden savunmasızlıktan iddia etmek çok saf ve idealisttir. Atrofik bir vücuda sahip modern bir kadının savaşması, bununla birlikte artık obez olmak bile devrim niteliğinde...

Beyazların yaptığı gibi, üç pezolu dövüşlerini hiçbir şey ve her şey için icat etmeye devam edecekler, kahrolası beyinleri çok fazla tembellikten hasta

Bu tarafta, yaraları yeniden açmak, tekrar kanayana kadar yırtmak, varoluşsal çatışmanın, bize her zaman zarar veren kötü birinin olduğu basit bir absürt ikiliğin

ötesine geçtiğini anlamak... öğrenilmiş, sahip olduğumuz kadar kötü ya da iyi anneye, babaya o kadar kötü, kötü bırakılmış ki onu kırılana kadar sırtımızda taşıyoruz. Güzel yeteneklerimi tüketen yaraları iyileştirmeye başlamak için bu sorumsuzluğu bıraktım, o psikik aileyi öldürmek zorundayım.

Erkek soyumun sertliği, soğukluğu için minnettarım, bana çok şey öğrettiler... yalnız ol, o hayat acıydı... ikisi arasında seçim yapabileceğin bir savaş; Seninkinden daha zor bir gerçekle veya seni hazırlıksız yakalayabilecek ve kendini bilmemene dalmış herhangi bir avcıyla her yüzleştğinde yumurtalıklarını boğazına kadar dolduracak kadar sahte bir yanılısamayla yaşamak, cehalet o kadar büyük ki asla kabul etmeyecekler. hayatlarında olan her şey için sahip oldukları sorumluluk, çünkü sürekli olarak kendilerinden kaçma, seçtikleri şey için başkalarını suçlamak için tüm gölgelerini reddetmelerine, soyu suçlamalarına, tüm yaşamları boyunca bu hatayı yapmalarına neden olur.

Biliyorum bir zamanlar bana dövüşmeyi de öldürmeyi de öğrettiler, biliyorum, ona yönelen bu ellerde hissediyorum, dövüşün tanıdıklığını tüm vücudumda hissediyorum. Biz savaşçılar, medeni insandan bir ayrıcalık/hak daha elde etmeyi her başardıklarında insanların kazandıklarını düşünmeye devam ettikleri bu saçmalık içinde oluşmuş ve oluşmaya devam eden klişeyi günden güne öldürmek zorundayız.

Her gün kendimizle savaş halinde, korkularımızı yenerek, kendimizdeki bu aşağılığı tanımadığımız için savaş alanında yoldaşlarımızla eşit hissederek, yeteneklerinden emin olan ve sürekli üzerinde çalışan herkesin kendi gücünü nasıl kazanacağını bileceğini biliyoruz. savaşlar. Bizler de farklıyız çünkü içgüdülerimiz tarafından yönlendiriliyoruz ve her varlığın sürekli olarak farklı olduğunu anlıyoruz.

Kendimizi bu aşırı değerli hayattan koparıyoruz, yoğun yaşıyoruz, niyet ediyoruz, yolum savaş olduğu için teklif ettim ve içinde her saldırıda kendimi yeniliyorum. Kimsenin bizi savunmasına veya bizi incitmeye çalışanın kafasını uçurmak için bizi onaylamasına ihtiyacımız yok.

Hayatım herhangi bir şovun, bir modanın veya ideolojik akımın parçası değil, ruhlar, orman, dağ, engin annem, bu toprak, ateş dedem, büyükannem taşlar, nehir tarafından yönlendiriliyorum. , fırtına, gök gürültüsü.

Biz sonuna kadar suikastçılar, sonunda acımasız savaşçılar.

Ahlaki kırbaçları bizi uzun süre güldürdü, kadın düşmanıysak, cinsiyetçiyssek, maçoları saklarsak, sadece konuşmayı, yazmayı bilen bazı vasat kızların yaptığı gibi bir kilo horoz değerindeyiz. Aptal akademizde öğretildiğini düşündükleri her şeyi yeniden üretin, çünkü tek bir atış bile çekilişe tabi tutulamaz, çünkü sizden daha fazlasını beklemiyoruz, bize sadece üzüntü, utanç, tiksinti ve bir koyma arzusu yaratmaya devam edeceksiniz. Devletin sizin için hazırladığı şovun tadını çıkarmayı sevdiğiniz piteras marşlarınızdan bazılarında çikolata, ekmek ve horoz konusunda sessiz kalan evcilleştirilmişler.

—SAVAŞÇILAR

2019

YABAN ORMANI MANİFESTOSU

Her gün, her saniye makine durmuyor. İlerleme ve insani gelişme, frensiz bir lokomotifin çılgın hızıyla ilerler. Yolu, arkasında büyük bir kan, çürüme, çöp ve ölüm ayak izi bırakıyor.

Dişlilerinin içinde, laboratuvar farelerinden daha kötü, kilitli, canlı kitleler halinde, ancak organik olarak, motorlarını itip çalıştırıyorlar. Onlar onun benzini, yürüyüşünü besliyorlar.

Bu cihaz inanılmaz bir hızla soykırıma doğru gidiyor. Kaçınılmaz olarak kendi küstahlığının duvarına çarpacaktır. Onu patlatacak olan kendi gücünün ağırlığı olacaktır. Büyüklüğünün nedeni aynı zamanda çöküşünün nedenidir.

Lokomotif ahmakça hızını artırsa da, yaklaşan felaket daha belirgin hale geldikçe, sakinleri ona daha çok sarılıyor. Onlara yalan söyleyen ve onları rahatlatan birini ararlar. Ağlarlar, aptallar ve zayıflar, oyuncaklarına ve aletlerine sarılırlar. Kazandıklarını bırakmak mı? Araba, cep telefonu, ilaç, yeni seri nasıl terk edilir? Sadece ilerlemek, hızı artırmak için kalır.

Bu aynı "rasyonel" ve "insan" varlıklar, bir bütün olarak sistemin en iyi savunucularıdır. İlerlemenin, gezegen katliamının savunucuları. En iyi silahlı muhafızlarınız, polis ya da askeriniz bile o kadar etkili değil. Sizi harekete geçmekten alıkoymaya çalışacak olan aile, "meslektaşlar" ve "arkadaşlar", ahlak ve töre sahipleri ve bunu yaparsanız sizi geri çevirecek olanlar da onlar olacaktır.

Diğer işe yaramaz izleyicileri öldüren "ayrım gözetmeyen" bir bombanın patlamasıyla ya da obez bir çardağa ortak bir silah yaralayan bir patlayıcının gönderildiğini duyduklarında dehşete ve şoka uğrayacak olanlar onlar olacak. Aynı zamanda (öğrenirlerse) yeni bir türün yok oluşunu, Amazon'da veya Lacandona'da meydana gelen kitlesel imhayı görmezden gelecekler.

Vahşi doğanın son barutlarının da evcilleştirildiği, kesildiği, insanlık zevkine göre öldürüldüğü, hayvan ve insan kanının damladığı ve bizi her yerde boğduğu, bireyin iğdiş edilinceye kadar hadım edildiği bir dünyada. Tüketici, makinenin içinde uygar varlıkların kilitli fareler gibi kendilerini durmadan yok ettiği ve yamyamlaştırdığı, havanın solunamaz hale geldiği, nehirlerin cıva koktuğu, dünyanın zehirlenip tuzlandığı, tüm gezegenin bir çöle dönüştüğü yerde. çelik ve beton, beklememizi istiyorlar. Umut ve iyi niyetli olun. Pipet ve plastik poşet kullanmayı bırakırsak her şey çözülecek. Cehenneme gitsinler. Ve hazır başlamışken, tüm o kahrolası plastik ve iyi niyetini kıcına sok.

Umutları ve pasiflikleri karşısında suç ve eylemin büyüsünü uyguluyoruz. Şiddet, nihilist ve aşırılık yanlısı eylem. Makinenize vurmak, evet, ama aynı zamanda onu işgal edenler, içinde yaşayanlar, onu destekleyenler, yönlendirenler ve bakımını yapanlar.

Bu eylemlerin işlerin gidişatını durdurmayacağını biliyoruz. Bombalar, mermiler ve zehirle dünyayı kurtaramayacağımızı. Biz de bunu arzu etmiyoruz. Tek istediğimiz, uygar filizlerin kanını görmek, yüreklerinde korku salmak, trajedinin sorumlularının, saldıkları cehennemin bir kısmını tadacaklarını bile bile ipek yataklarında huzurla uyuyamamaları.

Eylemlerimizle kendimizden başka kimseyi ikna etmeye çalışmıyoruz. Ayrıca sizin onayınızı veya desteğinizi de istemiyoruz. Bunu sadece seyirciden savaşçıya geçmenin bencil ve bireysel tatminini yerine getirmek için yapıyoruz. Güvenlik sistemlerini atlayıp onları en iyi korunan kalelerinde bir patlayıcıyla ateşe vermekten daha heyecan verici ne olabilir? İnsanlar, kameralar ve gardiyanlarla dolu halka açık bir yere bomba yükleyip bırakıp kaçmaktan daha iyi ne olabilir?

Belki de darbenin işe yaradığını, bir kez daha ölümlere ve yaralanmalara neden olduğunuzu duymak...

Olabilecek en yıkıcı senaryoyla karşı karşıyayız. Uçurum önümüzde ve bizi sarıyor. Ama bu bizi korkutmuyor. Ahlaki ve hümanist fikirleri düşünmeden, onun içine dalıyoruz. Acımasız, kalpsiz ve hazırlıklı savaşçılar olarak çıkıyoruz. Biz hiçbir şey istemiyoruz ve TAMAMEN savaş açıyoruz. Ateşkes ve atalar olmadan. Savaşımızdan önce bize hapsetmeye ya da ölüme karşı çıkıyorlar. Aptal sağır. Biz olduğumuzu ve ölümden geldiğimizi anlamıyorlar, onun içinde filizleniyoruz. Onunla dans ediyoruz ve koynuna dönmek için can atıyoruz. Evlerinin, köşklerinin kapılarında onların hüznü ezgilerini çalacağız, isteseler de istemeseler de ruhlarını birlikte içeceğiz.

Ağustos 2019

YARDIM YOLUYLA

Vasat şovu beni iğrendiriyor, bu sadece "yapıbozum" klişelerine göre "iyi" davranmakla ilgili. Ataerkilliğin temel direklerini yıkmayı amaçlayan sözde ama ne büyük ikiyüzlülük. Facebook, twitter veya instagramdaki her aptal profildeki duruşlarınızın arkasında sadece kendinizle çelişiyorsunuz. Akıllarında kalan tek saçmalık, asi ve feminist imajlarını, hangisinin daha "estetik" olduğuna bağlı olarak göğüslerini veya kıçlarını gösteren bir resimle birlikte satmaktır. Dışarıdaki herhangi bir seksiye ceket vererek ataerkilliği böyle mi atacaklar?, hahaha.

Sistemle yüzleşmek için potansiyellerini sömürmek umurlarında olmadığı açık. Sadece kiliseleri, feminizmin mesken ve enayi kilisesi tarafından kabul edilmek istiyorlar. Bu, aptal aydınlar ve reformistler tarafından her zamankinden daha fazla satın alındı. Acınası görünüyorlar, kadınlara özel alanlar arıyorlar. Böylece?

Kendinizi çok zayıf hissediyor ve ayrı olmadan kendinizi savunamıyor musunuz? Taciz edilmeleri onları bu kadar rahatsız ediyorsa neden sık kesmiyorlar (ki gülünç geçit törenlerinde hep bağırdıkları gibi)? Kolay, yumurtalıkları yok, onları hapseden, sınırlandıran şeylere karşı gerçek bir savaş yürütüyorlar. En ufak bir provokasyonda onları dövecek olan polisler çiçek atarken bir yürüyüşte chichilerinizi çıkarmayı mı düşünüyorsunuz?

Aranızda sahte bir kardeşlik olduğunu iddia ediyorsunuz ve bu, kafanızda zaten özgür olduğunuz, kandırılmış bir top olduğunuz yanılsamasını yaratıyor. Seninle yaşadım ve "kız öğrenci yurdunun" yanlış olduğundan hiç şüphem yok. Ne zaman biri senin gibi görünmüyorsa: yarı çıplak (Bundan bahsetmiyorum çünkü yarı çıplak bedenlerden hoşlanıyorum, ama onların sadece dikkat veya kabul için kullanılmaları beni iğrendiriyor.) ya da erkeklerle ilişkileri reddetmek (onları arkanızdan uygulayanlar), yaptıkları şey onu işaret etmek ve ona bok gibi davranmak.

Erkeklerden nefret ediyormuş gibi yapmak, vücudunuzu göstermek, birbirinize sevgi gösteriyormuş gibi yapmak, sosyal medyaya fotoğraf yüklemek, birbirinden bok satın almak... feminist kilisenizin kutsal kuralları. Ve ne için? Yine, sadece birbirimizle "kabul edildiğini" hissetmek, sosyal medyada ön planda olmak. Acınası. Arkalarından yaptıkları şey her salağı becermek, onlara vuran ya da onlara kötü davranan erkek arkadaşlarını ya da eski sevgililerini sevmek ve birbirleri hakkında saçma sapan şeyler konuşmak. Tüm kurallarını çiğnerler ve sonra doktrinlerinde çok katıymış gibi davranırlar. Ve sonra kimin en çok "beğeni" alabileceğini ve hepsinden önemlisi en çok sevdiklerini görmek için rekabet etmek, polis olmak, kiliselerine göre hareket etmeyenleri gözetlemek ve onları kovuşturmak. Bu bok hiç de radikal değil, saf görsel pislik.

Bulamadıkları şey ise, "erkekler" ve "kadınlar" ile sadece cinsellikten çok daha güzel şeyleri paylaşabilecek kızlar olduğudur. Bir bombanın patlamasıyla bizi absürt iddialarından çok daha fazla heyecanlandıranlar var. Kadın ya da erkek olmamıza bakılmaksızın, kendimizi bir cinsiyetle sınırlamayı reddeden ve bu boktan dünyaya savaş

açacak kadar yumurtaya veya yumurtalığa sahip olanlar var. Sevgi taklidi yapmaya gerek kalmadan, aksiyon pusulaları birbirini sever seksin ötesinde. Ama her zaman olduğu gibi, bunu anlayamayanlar var...

Merak etme, mor yuta çalmaya devam et, canını istediğin kadar sat, bu tarafta sadece bir gram otorite sahibi olanlara veya sadece yeryüzünü hasta eden bu iğrenç sistemi yeniden üretenlere düşmanlık olur, sen sadece gezegeni kirletmeye devam ediyorsun, uçan canlıların yönünü kaybetmesine neden olan vasat elektronik cihazlarını kullanmaya, kışını boyamak için boyalar kullanmaya, tekstil endüstrileri su kütlelerini kimyasal kalıntılarla kirletirken zorunlu olarak kıyafet almaya devam ediyorsun, sarhoş olmaya devam ediyorsun. Siz sanayi bira fabrikalarının suyu bittiğinde havalı görünün, devam edin ve dünyayı yok edin, ama daha sonra ağlamayın, çünkü bu tarafta toprak anamızdan çıkan ruhlarla savaş halindeyiz ve eğer ampul veya mermi varsa size çarparsa mağdur olmayın çünkü uyarılırsınız. Siz sisteme katkıda bulunun! ve bizim için istenmeyenler de hedeflerimiz arasında olacak yani kaaaaboomm femibobas.

2019

İNSANLIK DIŞI MİZANTROPİ

Misanthropi temsilleri genellikle bir veya iki nedenle ilişkilendirilir. Misanthrope, genellikle tutkunun egemen olduğu veya sürekli bir ilke tarafından yönlendirilen olarak temsil edilir. İnsan türünü yok etmek amacıyla oyuncuları bir patojen olarak gösteren video oyunu Plague Inc., belirgin bir insan düşmanlığı sunuyor. Bizi davet eder ve duygusal şoklar veya mantık olmadan bir virüsün, bir bakterinin veya bir parazitin değerleriyle meşgul eder, bizi insanlıksız bir Misanthropy olasılığında eğlendirir.

Misanthropi, bir bütün olarak insanlığın isteksizliği veya nefretidir. Terim, Yunanca μῖσος (nefret) ve ἄνθρωπος (insan) sözcüklerinden türetilmiştir. Literatürde ve başka yerlerde yanlış antropi temsilleri, onu genellikle bir veya her iki nedene bağlamıştır. Bir yandan, Misanthrope'lar genellikle, kişisel yüzleşmelerin veya sıkıntıların sonucu olarak, yoğun ve duygusal insanlık korkuları tarafından tutku tarafından yönetilen olarak tasvir edilir. Bu nedenle, Shakespeare'in Atinalı Timon'unun (c.1 605) kahramanı, cömertliğinden ve iyi niyetinden yararlanan topluma karşı içerleme ve hor görmeyle boğulmuş, sadece akrabalarıyla birlikte olmayı dileyerek çöle çekilir; oyunun son satırlarında, kitabe katalogları "bir veba sizi tüketecek, kötü korkaklar öldü!" (V.4.71). Öte yandan, Misanthrope'a, gerekçeli küçümsemesi yüksek fikirli bir ahlaki koddan kaynaklanan sürekli bir ilke rehberlik edecektir. Molière'in "The Misanthrope" (1 666) filminde Alceste'in dürüstlük ve sözcüklerle konuşma konusundaki tavizsiz ısrarı ve çevresindeki dürüst olmayan kalabalıkları ve aptalları şımartmayı reddetmesi de aynı şekilde kendini sürgüne yol açar. , / Adaletsizlik, dolandırıcılık, kişisel çıkar, ihanet. ... / Ah, bu çok fazla; insanlık o kadar alçaldı ki, / tüm insan ırkından kopmak niyetindeyim"(I.1). Timon, Alceste'nin çizgi romanı olan trajik bir kahramandır, ancak karakterin kusurunu fazlasıyla paylaşırlar: Timon'un fazla cömert olduğu yerde, Alceste fazla dürüsttür. Her ikisi de kendi tarzlarında aşırı, hatta patolojik olarak temsil edilir ve Misanthropi, aşırı eğilimlerin yanıltıcı bir sonucu veya semptomu olarak sunulur.

2012 yılında, oyunculara Timon'un insanlık üzerindeki lanetini aktif olarak takip etme fırsatı sunan bir video oyunu yayınlandı. Ndemc Creations tarafından mobil cihazlar için geliştirilen Plague Inc., sizi bir patojen olarak yansıtır: bakteri, virüs, parazit ve çeşitli diğer mikroorganizmalar arasından seçim yapabilirsiniz. Bir dünya haritasında oynandığında, hastaya sıfır bulaşacak bir ülke seçmeniz ve ardından hız ve bulaşma modu gibi özellikleri değiştirerek zaman içinde geliştiğini görmemiz gerekir (örneğin, kurak veya nemli ülkelerde veya bu tür kuryeler aracılığıyla). kuşlar, böcekler, kemirgenler ve çiftlik hayvanları), sergiledikleri semptomlar (diğerlerinin yanı sıra öksürük ve hapsirme, kasılmalar, kistler ve nekroz) ve çevresel ve terapötik tehditlere karşı direnç (aşırı iklimler, antibiyotikler vb.)

Misanthropiden başka bir şey olarak tarif edilmesi zor görünen amaç, tüm dünyaya yayılmak ve insan türünü yok etmektir; ilerleme, enfekte etmeyi ve öldürmeyi başaranların sürekli hesapları aracılığıyla kaydedilir.

Zaman geçtikçe, bulaşmayı artırmak için fırsatlar yakalanabilir (kuşların toplu göçleri, Olimpiyat toplantıları), ancak insanlar bunu fark ettiğinde, sınırlama girişimleri de (kapalı sınırlar), hayvanların öldürülmesi) ve giderek daha güçlü arayışları ele alınmalıdır. Bir tedavi. Zamanlama çok önemli: çok hızlı gelişin ve tüm dünyaya bulaşmadan misafirlerinizi öldürün; oh çok yavaş ve bir tedavi geliştirmek için zamanınız olacak. Oyun daha sonra Kara Ölüm, çiçek hastalığı ve domuz gribi gibi belirli hastalıklarla veya artan küresel ısınma, finansal krizler veya yabancı düşmanlığı ile kuşatılmış alternatif dünyalarda ve ayrıca tamamen hayali hastalıklarla oynamanıza izin veren senaryoları içerecek şekilde genişletildi. Konaklarının zihnini ele geçiren Neurax solucanı ve enfekte olanları zombilere dönüştüren Necroa virüsü gibi veba türleri.

2014'te Plague Inc., yeni versiyonlarda "Planet of the Apes" film serisine yeni bir hastalık bağlanarak daha da genişletildi. "Rise of the Planet of the Apes" (Wyatt 2011), bilişsel yeteneği koruyan ve artıran, ancak şempanzelerde ve diğer maymunlarda kararlı olmasına rağmen, adam için ölümcül olduğunu kanıtlayan viral tabanlı deneysel bir ilacın gelişiminin hikayesini anlatıyor. Olaylar, ölümcül virüs tarafından desteklenen bir grup maymunun kaçmasına yol açar ve filmin kapanış sahneleri, maymunların bir orman sığınağına çekildiğini ve enfeksiyonun dünyaya hızla yayıldığını gösterir. "Rise of the Planet of the Apes" (Reeves 2014) ile aynı zamana denk gelecek şekilde üretilen "Simian Flu" genişleme paketinde Plague Inc. ile birlikte bir patojen bir kez daha yayılır ancak bu sefer iki suş vardır. Hem olağan yollarla zayıflatıcı olan insan varyantını hem de konağı iyileştiren maymun formunu geliştirmek gerekir: virüs iletişimi, sosyal uyumu, insan davranışını anlamayı ve daha fazlasını artırabilir.

Ayrıca maymunların kendileri üzerinde doğrudan kontrol sahibi olursunuz ve koloniler kurabilir, dünya çapında gruplar taşıyabilir ve esir maymunları araştırma laboratuvarlarından kurtarabilirsiniz. Aslında, hem maymunlar hem de virüs olarak aynı şekilde oynuyorsunuz, bağımsız ama tamamlayıcı hedefler peşinde koşuyorsunuz: insanlığın kaçış ve yok edilmesi.

Plague Inc.'in Misanthropisi ve Simian Flu'nun genişlemesi nasıl temsil ediliyor? Oyuncular, tutku, prensip veya başka bir nedenle insanlığı reddetmeye teşvik ediliyor mu? Gerçekten de, oyun boyunca insan türünü yok etmek için belirli bir motivasyon verilmez ve oyuncular hiçbir duygusal şok veya mantık temeli olmadan tüyler ürpertici hedeflerinin peşinden gitmekle meşguldür. İnsanlığın sonu, basitçe oyunun stratejik hedefidir ve kalite, oyuna hakim olan soğuk soyut hesaplama.

Oyunun grafikleri temel olarak dünyanın basitleştirilmiş bir uydu görüntüsünden oluşur, yalnızca limanlar ve havaalanları için simgelerle noktalı temel doğal topografyayı ve patojenin çeşitli özelliklerinin bir dizi stilize diyagramını gösterir; Oyun modellerinde pandemilerin gerçekliği olacak yoğun sefalet ve ıstırapın ve yıkıcı sosyal çöküşün açık temsilleri tamamen yoktur. Bir vebanın etkilerine ilişkin göstergeler, yalnızca kısa, asgari düzeyde bilgilendirici iletişim ve duyurular yoluyla enfeksiyon oranını veya etkilenen

ülke sayısını kaydeden grafikler ve tablolar şeklinde sağlanır. Ayrıca, oyun, kovuşturma için gerekli olan yöntemi hiçbir şekilde kınamaz veya bildirmez.

Mizantropolar Timon ve Alceste'in karakterizasyonlarının aksine, video oyununda insanlığa yönelik kötü arzuların uygunsuz veya yanıltıcı olması veya bazı sağlıksız sapmaların belirtisi olması hiçbir anlam ifade etmez. Plague Inc.'de Mizantropi yalnızca en gerçek anlamıyla patolojiktir.

Patoloji terimi, hem "anormal anatomik ve fizyolojik hastalıklar ve durumlar"ın incelenmesine, hem de bu durumun ortak özellikleri ve davranışına atıfta bulunur ("Pathology, N."). Konuşma diline göre, olan biri patolojik, Timon ve Alceste gibi "aşırı veya psikolojik olarak sağlıksız olarak kabul edilen bir kalite veya özellik" ("Pathological, Adj. and N.") sergileyecektir. Bununla birlikte, bilim felsefecisi Georges Canguilhem, neyin normal veya patolojik sayıldığını ve bu iki durum arasındaki ilişkiyi belirlemenin hiçbir şekilde basit bir mesele olmadığına dikkat çekiyor. Normal olan, genellikle varsayıldığı gibi basitçe daha yaygın olan şey olamaz: anormal bir birey tamamen sağlıklı olabilir ve aslında istatistiksel bir ortalamaları olmasa bile kendi normlarını oluşturacaktır (Canguilhem 1 44; Lechte 1 5). Ayrıca, bir organizmanın herhangi bir özel durumu, patolojik bir durumda bile, o durumdaki bir organizma için uygun olan tipik davranış kalıplarıyla karakterize edilecektir, yani normlar tarafından yönetilecektir (Gutting 47).

Gerçekten de Canguilhem şunu ileri sürer: "Nesnel bir patoloji yoktur. Yapılar veya davranışlar nesnel olarak tanımlanabilir, ancak bazı tamamen nesnel kriterler temelinde "patolojik" olarak tanımlanamaz "(226). Neyin normal veya patolojik olduğunu belirlemek, mutlak, evrensel bir kuralı uygulama meselesi değildir. Daha ziyade, neyin normal veya patolojik olduğu sorusunun tamamı, yüksek oranda konumlanmıştır ve belirli organizmanın ve çevresinin doğasına bağlıdır. Özellikle, o organizmanın yaşamış deneyimine bağlıdır.

Bir canlı, belirli durumlara diğerlerinden daha fazla değer verecektir: kendisini güçlendirenlere değer verecek ve onu engelleyen veya ortadan kaldırmak için çalışanlar üzerinde gelişmesine izin verecektir (Canguilhem 1 26–7; Gutting 47). "Canlılar, sağlıklı hastalığa tercih eder" (Canguilhem 222) ve neyin normal veya patolojik olarak kabul edileceğini çözmek her zaman bu tercih ve değerlendirme meselesi olacaktır. Canguilhem, aslında değer teriminin Latince sağlıklı olmak anlamına gelen "valere"den türediğini hatırlatır (201). Sağlıklı bir durum, nihayetinde, neyin normal olduğuna dair soyut ve genelleştirilmiş bir kavramla değil, bir organizmanın, kuş, tilki veya amip olsun, tutarsızlığa, bir çevrenin kazalarına ve ihlallere tahammül edebildiği bir durumla eşitlenmesi gerektiğini savunuyor. Bu, bir yaratığın yeni durumlara ve koşullara uyum sağlayabildiği ve uyum sağlayabildiği, yani yeni normlara göre işlev görebildiği, aslında yeni normlar kurabildiği bir durumdur (Canguilhem 1 96-9; Gutting 47-8).

Timon ve Alceste'nin kendileri için sağlıklı olmayan aşırı nitelikler sergilediklerini ve Canguilhem'in dikkatli analizine göre bile bir patoloji biçimi oluşturduğunu söylemek doğru görünüyor. Her ikisi de kuşatıldığı tutarsızlıklara, kazalara ve ihlallere tahammül edemez ve her ikisi de insan toplumundan kalıcı olarak çekilmek zorunda kalır. Aslında Timon, ölümcül sonuçları olan yeni koşullara tamamen uyum sağlayamıyor. Timon ve Alceste'yi hasta eden şey, insanlığın genişleyen beklentilerini karşılayamama, tüm sivil toplum için geçerli olması gerektiğine inandıkları normlara saygı gösterememeleridir

Bu nedenle, hayal kırıklıkları ve öfkeleri, kendi tipleri olarak tanıdıkları ve öğrendikleri kişilere yöneliktir: "Bu yaratıklar böyle ne kadar rasyonel / ne kadar üzgünüz" diyor Alceste (Molière V.7) ve "Görünüş, evet. Timon bunu küçümsüyor" (Shakespeare IV.3.22). Nefretleri, gerçekte, bir tür kendinden nefret etme biçimidir. Ve bu şekilde, Misanthropy'nin bu geleneksel temsilleri, bize insanlıktan nefret etmenin patolojik olduğunu kabul etti: Kendinden nefret etmekten daha sağlıksız ne olabilir?

Sonunda, Misanthrope arketipinin düşüşünü belirleyen sapma veya anomali olan bu kendi kendini yenen dürtüdür. Ancak Misanthropinin patolojik bir durum olarak bu şekilde nitelendirilmesinin kendisi, açıkçası, Misanthrope'un bir değerlendirmesi, özel ve önyargılı bir temsildir ve onun hoşnutsuzluğunun nesnesidir. Bireyin kendini sevmesini ve insan sevgisini eşdeğer ve gerekli olarak değerlendirirken, insanlığın kendisini norm olarak tanımlar. Kısacası, Misanthropy'nin antroposentrik bir portresi ya da daha iyisi, antropomorfik bir portre olarak tanımlayabileceğimiz şeydir. Misanthropi teriminin fiilen kullanıldığı ve kullanılmadığı koşullara bakarsak bunu daha net görebiliriz.

Sözlüklerdeki "Misanthropi" tanımları, belki de etimolojiye çok yakından odaklanarak, bize bunun insanlık nefreti ("Misanthropi, N.") olduğunu söylese de, bu kelime aslında sadece bunu ifade eden insanlar tarafından kullanılmıştır. nefret. Ajan Smith'in (Hugo Weaving) "The Matrix"teki (Wachowski ve Wachowski 1999) zararlı eleştirisi, benimsemesi gereken insan biçimine karşı içgüdüsel bir tiksintiyle besleniyor, bu da makinelerin insanlığa karşı savaşının nedenlerini açıklıyor. diğer tüm memeliler, insanlar çevre ile etkileşimlerini düzenlemezler, çevrelerindeki her şeyi tüketene kadar süresiz olarak çoğalırlar ve sonra başka bir alana yayılırlar.

Smith, insanların bir virüs ya da bir hastalık olduğunu söylüyor: "Sen bir vebasın ve tedavi bizi." Ancak bariz tutku ve ilkeye rağmen, Ajan Smith'i Misanthrope olarak tanımlamak uygun olmaz. Bu bir makinedir ve küçümsenecek bir kendinden iğrenme unsuru yoktur. Aynı şekilde, Plague Inc.'de ne insanlığı yok etmeye çalışan çeşitli hastalıklar ne de ondan kaçınan güçlendirilmiş maymunlar, kendilerinden nefret etmeyen insanlık dışı ajanlar oldukları için, haklı olarak Misanthropic olarak adlandırılmaz.

Canguilhem'den sonra, virüsleri, parazitleri, mantarları, bakterileri ve diğer mikroorganizmaları patolojik yapan şey, belirli bir insan bireyinin yaşanmış deneyimi

üzerinde bir etkiye sahip olmalarıdır. Bir vebanın neden olduğu öksürük ve hapşıрма, nöbetler ve cilt lezyonları, apseler ve organ yetmezliği bu bireyleri önleyecek, aciz bırakacak ve nihayetinde ortadan kaldıracaktır. Bir yara patolojiktir çünkü belirli bir perspektiften, bir insan perspektifinden bu şekilde değerlendirilir.

Ancak makine olan Ajan Smith, neyin veba oluşturduğuna dair tamamen farklı bir değerlendirmeye sahip ve Simian Gribi denilen şey, bulaştırdığı maymunları gerçekten iyileştiriyor. Plague Inc., ayrıntılı ve hesaplı oyunu, ne tutkuyla ne de ilkelerle motive olur, insan bakış açısına radikal çözümler getirir ve insanlık dışı normlar kurar. Değişen ve düşmanca bir çevre karşısında sağlıklı kalmak için mücadele eden "insanlık" olarak değil, vebanın kendisi veya sürekli gelişen maymunlar olarak, insan rakiplerini yenmek ve üstesinden gelmek için kendilerini dönüştürüyorsunuz. Oyun süresi boyunca, kısacası, bir virüsün, parazitin veya maymunun değerlerine, derecelendirmelerine ve tercihlerine katılmayı gerektirir

Sonuç olarak, ilk görüşlerine rağmen, Plague Inc., en azından terimin geleneksel olarak kullanıldığı şekliyle, Misanthropic değildir. Daha ziyade, insan-merkezci olmayan, insanlığa karşı çıkma, Misanthrope'un patolojikleşmesini ve insanın normalleşmesini reddeden yollar sağlar. Aslında, antropnornmatif benliğin tanımlanmasının, türlerin zorunlu ve kaçınılmaz bir kimliğinden ziyade bir yüzleşme ve değerlendirme biçimi olduğunu hisseder ve insanlıksız bir insan düşmanlığı olasılığına ev sahipliği yapar.

2019

ÇOCUĞUN BOĞA ÇIKIŞI

Şili'deki tüm anarko tuzak/rap sahnesinde her zaman garip bir şeyler sezdim. Katılan insanların çoğu niyetlerinde ve konumlarında samimi görünüyor, ancak özellikle müzikal gelişimleri boyunca fikirlerinin küçük tutarlılığı ile öne çıkan bir grup var, "Niñx Debadle" dan bahsediyorum. Özellikle de "eko-aşırılık" denen temayı gündeme getirdiklerinden ve grubun baş şarkıcısı olan çocuk, onu kendine uydurmak için acınası bir girişimde bulundu. "Eko-aşırıcılık kendin yap". Hayır, sen eko-aşırıcılık yapmıyorsun dostum, biz yapıyoruz. Yıllardır bu akımın bir parçası olan erkekler ve kadınlar. Bomba yerleştirmeye, terör üretmeye, insanları, herkesi incitmeye çıkmaktan bıkmayan erkekler ve kadınlar, çünkü inansanız da inanmasanız da bizimki kör saldırıdır.

Hiçbir zaman bir şey söylemek istemedim çünkü ne de olsa birçok arkadaşım o anneden hoşlanıyordu ve o kadar da zarar vermedi değil mi? Ama bu artık bitti. Arazilerinin izini sürdüler ve bizimkileri işaretlemenin zamanı geldi, fiyasko çocuklar için çok fazla değil, çünkü o sırada bizden anıtsal bir şekilde uzaklaşmayı kendileri üstlendiler. Ancak ITS'nin içindeki ve dışındaki trendle ilgili insanlar için. Pozisyonumuzu vermemizin önemli olduğunu düşünüyorum ve neredeyse grubun tüm üyeleri adına konuşsam da.

ITS, tanımı gereği sömürgecilik karşıtı bir gruptur, hem pratikte hem de teoride Avrupa dayatmasına karşıyız. Aydınlanmış gerçeğine, Batı ahlakına, Hristiyan "komşu sevgisi" fikrine, ilerlemeye (burada devrim fikriyle temsil edilen) karşı çıkıyoruz. İnsanlığın gelişiminin düz bir çizgide ilerlediğine inanmıyoruz ve "kapitalizmin üstesinden gelmesini" beklemiyoruz. "Kapitalizm gerçek virüs" mü? Bu ne anlama geliyor? Tüm girişimcileri, mal sahiplerini, işadamlarını ve diğerlerini ortadan kaldırarak, iktidarı yeni evsiz arkadaşlarının ellerine bırakırsak. Veya genel olarak kitlelerin, büfenin sahibi, gazete bayisinin sahibi ve şimdi savunacakları herkes. Sürdürülebilir sistemler yaratmak ve dünyanın iyileşmesine izin vermek için vaaz ettikleri dayanışma ve karşılıklı desteği uygulayacaklarını bize düşündürecek hiçbir şey yok. İnsanlar aşağılıktır, her zaman avantaj sağlamaya çalışırlar, kendi çıkarlarının peşinden gitme eğilimindedirler, rahat bir yere ulaşmak için hangi kafalara basacakları umurlarında değildir.

Sorun ne kapitalizm ne de özellikle herhangi bir toplumsal örgütlenme sistemidir. Sorun, kendi çıkarını bir kaide üzerine koyan, kendini en önemli gören ve varlığını sürdürmek için her şeyi yok etmeye tenezzül etmeyen türlerdedir.

Bugün insanlık yeryüzünde bir virüs, bu bizim sosyal ağlardan kopyaladığımız bir tabir değil (çünkü bu sözler artık çok moda). Bu, yıllar önce davranışlarına ve tarihsel gelişimine baktığımızda gördüğümüz bir şey. İnsanlık gezegenin kaynaklarını besler, yayılır ve parazittir.

Dünyada pek çok STK ve çeşitli hümanist gruplar var ve bunların hiçbirini eleştirmeyeceğimiz açık. Sorun şu ki, bu "çocuklar" yalancıdır ve isimleri bile onlar için çok "küçük"tür. Sözleri kışkırtıcı olabilir, ancak eylemleri radikal bir Hristiyan'inkilerdir.

Saldırırlar, ama yalnızca zenginler, gardiyanlar, "güçlüler". Ve şimdi sosyal hizmet görevlisi olarak dışarı çıkmak için Robin Hood gibi giyiniyorlar ama kapüşonlu, sırtlarında oktarin yıldızları var. Praksisi, sosyal uyumu teşvik eder, insan üstünlüğü fikrini pekiştirir, hümanizmi güçlendirir ve hepimizin kardeş olduğumuz ve insan değerinin evrensel olduğu fikrini sürdürür. Kaos, dogmaların peşinden gitmez, uyguladıkları kahrolası ayırım gözetmeyen dayanışmayla ne ahlakı ne de ilgisi vardır.

Tüm bu belirsiz veya beyan edilmiş hümanist karakterleri çok uzakta istiyoruz. Anti-hümanist veya eko-aşırılıkçı olamazsınız, hatta gerçek bir nihilist veya anti-sosyal egoist bile olamazsınız ve aynı zamanda sizi hiç umursamayan insanların refahıyla ilgilenemezsiniz. Ayırım gözetmeyen dayanışmaya dönüşen empatiyi yüreklerinde taşıırken, toplumun çöküşünü görme arzusundan dürüstçe söz edilemez. Çünkü bu toplum çökerse, asfalttan sadece küçük çiçekler çıkmayacak. Tecavüzler, işkenceler, ölümler ve milyonlarca "vahşet" olacak ve hüküm sürecek tek düzen terör olacak, sadece güçlüünün hukuku kalacak.

Topluma karşı savaş bir oyun değildir, "yeni insanı" yaratmak için en sevdikleri özellikleri seçme "ayrıcalığına" sahip değildirler. İnsan neyse odur ve her zaman öyle olacaktır. Bencilliğinizle, otoriterliğinizle, en zayıflara aldırmazlığınızla ve nefret ettiğiniz tüm özelliklerinizle.

Kapitalizmin olmadığı bir dünyayı gerçekten özlüyorlar mı? Ne dilediğine dikkat et, çünkü ufukta görünenler insanlık için iyiye alamet değil. Zamanı geldiğinde kendini olduğu gibi göstermek için tüm kıyafetlerini kaybedecek ve siz gözlerinizi korkuyla doldururken biz sizi karşılayacağız.

—ITS'nin bir üyesi

Not: <https://www.youtube.com/watch?v=lvMs4nC1yMc>
... <https://www.youtube.com/watch?v=OrvPTPmHT0c>

Mart 2020

ÖZ ELEŞTİRİ

Son zamanlarda, son birkaç aydır beni rahatsız eden meseleler hakkında daha güçlü sonuçlara varma umuduyla kendi konumlarımdan bazılarını yapıbozuma uğratmak için çok zaman harcadım. Bunların bir kısmı, ilkel toplumlar için kendi zayıflığımla, modern ve modern öncesi arasındaki çatışmayı nasıl anlayacağımı, insanlığı nasıl anlayacağımı vb.

Sanırım son zamanlardaki bu özeleştirimlerle asıl vurguladığım nokta, insanın hem "modern" hem de "modern öncesi" dışavurumlarının bize daha eksiksiz ve kapsamlı bir anlayış altında insanın ne olduğu hakkında bir şeyler söylemesidir. Ve bunlardan herhangi birini romantik olarak görmek, önemli gerçekleri örtbas etmeye mahkum olan tek taraflı bir perspektifin sorunlarına düşmek demektir.

İlkel olanı romantikleştirmek veya idealize etmek, kendimizin en karanlık ve en karmaşık unsurlarını bulandırmakla tehdit eden ve sonuç olarak nerede olduğumuzla baş edemeyen aşırı derecede pastoral bir insanlık anlayışına düşmek demektir (bununla başa çıkmak için ilkel çabalarındaki başarısızlıklara bakın) . Öte yandan, aynı şeyi modernizmle yapmak, içi boş bir hümanizm ve onun apaçık varoluşsal, felsefi ve ruhsal tuzaklarına düşmek demektir.

İnsan varlığının daha geniş bir şekilde anlaşılması, bence, hem bulunduğumuz yerin özel güzelliğini hem de birçok durumda hayallerin peşinden koşan soyut düşüncemizin tuzaklarına nasıl düştüğümüzü daha iyi anlamamızı sağlar. unutulmaya doğru kendi geçişimize ve her iki şeyin de tek taraflı anlayışlara ayrıcalık tanıyan idealizmlere/şeyleştirmelere düşmekten kaçınan kendimizi daha iyi anlamaktan nasıl akabileceği noktasına kadar.

Bunun etkisinin iki yönlü olduğunu düşünüyorum. Bir yandan, buraya nasıl geldiğimizi ve bunun birçok yönden türün doğal eğilimlerinin (türün bir tür içsel trajedisi) parçası olabileceğini, sadece insanoğlunun nasıl yaşadığını göstermeye çalışır. kozmosun büyük dramasında ortaya çıkar. Kendi çabalarının ağırlığı altında ezilmeye yazgılı büyük dalgaların zirvesine çıkmak. Çevremizdeki dünyanın trajik unsurlarıyla, kendimizi içinde bulunduğumuz yerin kesin umutsuzluğuyla nihai bir uyum gerektirir. Bizi çevreleyen dünyanın karmaşasını, yanlış bir idealden düzensiz bir sapma olarak değil, şeylerin doğal seyrinin ayrılmaz bir parçası olarak düşünmektir. Ve burada olduğumuza göre başka ne olabilir?

Ama aynı zamanda, ne olduğumuza dair daha karmaşık bir ifadeyle, böyle bir kuruntuya düşmenin bir tür kaçınılmaz zorunluluk değil, ne olduğumuzun sadece bir yönü olduğu fikrine yer bıraktığına inanıyorum. Ve gözlerimizi kendi benmerkezci yanılsamalarımızın karanlık hayaletlerinden ayırmamız ve şeylerin gerçekliğine, şeylerin büyük ve ölçülemez ihtişamına odaklanmamız mümkün. Modern tekbenciliğin akımlarında kendimizi kaybetmemek ve içimizde büyük ve güzel olanı beslemek. Böylece Jeffers'ın

Tabela Yazısında yazdığı gibi “Dışarı dönün, insanları değil, şeyleri sevin, insanlıktan uzaklaşın, bırakın o oyuncak bebek ölsün. Bir düşünün, zambakların nasıl büyüdüğünü, tanrısallığının damarlarınızı nasıl soğuttuğunu hissedene kadar sessiz kayanın üzerine uzanın; sessiz yıldızları izle, bırak gözlerin kendinin ve insanın çukurundan büyük merdivene tırmansın. Her şey çok güzel, aşkınız gözlerinizi takip edecek; Şeyler Tanrı'dır; Tanriyi seveceksin ve bu boşuna olmayacak, sevdiğimiz şeye gelince, kendimizi O'nun boyuna koyarız, O'nun tabiatını paylaşıyoruz.” Böylece, uzak zamanlarda henüz içimizde kaybolmamış olan yönlerimizi geliştirebiliriz.

Elbette kendimizdeki değişiklikler dünyayı kurtarmayacak, tarihin akışını değiştirmeyecek vb. Dünyayı hiçbir şey kurtarmayacak, ama elbette kurtarılmasına da gerek yok. Bizimle veya bizzat devam edecek, her zaman olduğu gibi kendi kendine yeterli. Ancak bu bakış açısı değişikliğinde bir tür kurtuluş olduğu gerçeği benim için yadsınamaz. Günün sonunda, böyle bir pozisyonun benim başlangıç noktam olandan çok da uzak olmadığını düşünüyorum. Ama her halükarda, en azından şimdi daha özlü bir şekilde test edildi ve kendi eleştirilerimin bir sonucu olarak dikkatli bir şekilde ifade edildi. Bu kadar, en azından şimdilik.

AİDİYET DUYGUSU

Endüstriyel uygarlığın soğuk ve yıkıcı dünyasında büyümüş olsam bile, kalbimde uzun zamandır Evren için derin bir merak ve saygı duygusu var. Dünya ve yıldızlar her zaman benimle öyle bir iletişim kuruyorlardı ki, tüm vahşi yaratıklar gibi geniş ailemin bir parçası oldular. Doğa benimle basit kelimelerle ifade edemeyeceğim bir şekilde konuştu. Uyandığım her an, Evrenle bir yürüyüşe dönüştü, attığım her adım, aldığım her nefes, İlahi Evrenin Büyük Gizemine kutsal bir katılım ve tüm yaşamla karşı konulmaz bir bağ duygusuydu; yaşam bir virüs veya kanser tarafından sonlandırılabilir, ayrıca Evrenin Büyük Gizeminin tezahürleri.

Her neyse, bir şehri ziyaret ettiğimde büyük bir üzüntü duyuyorum. Onlar, belki de orada burada olduklarının bir sembolü olarak küçük bir park dışında, insanlığın diğer yaratıklar pahasına kendisine devasa anıtlar inşa ettiği doğal olmayan yerlerdir. Şehirlerde yaşıyorsam, her zaman kenar mahallelerde, her zaman daha doğal bir yere, şehirler ve onlarda yaşayan ve gelişen insanlar kadar rahatsız olmayan bir yere yakın bir yerde yaşadım. İnsan yoğunluğunun bu yerlerinde bir ruh sefaleti, bir kalp trajedisi ve bana her şeyi kapsayan, her şeyi kucaklayan ve kelimelerin ötesinde bir ihtişamla olan bağlantısını tanımama büyük bir kayıp hissi veren hastalıklı bir aptallık buluyorum.

İçinde yaşadığımız bu kültürel tarihte eksik olan bir şey var ki bu benim için çok açık. Bir süredir bildiğim bir şey ama bazen diğerlerinden daha dramatik bir şekilde ortaya çıkıyor.

Benim yaşıma yakın iki adamın, oğullarının o kadar gerçek olan modern teknoloji oyunlarına olan bağımlılığı hakkında konuşurken kulak misafiri oldum. Bunu sadece bir anekdot olarak ele alacak olursak, konuşmanın kendisi kısa sürede zaman içinde kaybolur, ancak durumun böyle olduğunu düşünmüyorum. Bu iki adamın konuştuğunu duyduğum deneyim, artık bu kültürün günlük yaşamın neredeyse tüm işlevsel yönlerine yerleşmiş durumda. Sanayi toplumunun ruhuna gömülü hale geldi.

Bedenlerimizin organik gerçekliğine yabancılaştık, kendimizi atalarımızın tüm yaşamları boyunca yaşadıkları evrensel mantık ve anlayıştan ayırdık. Her düzeyde ucuz enerjiyle, bu gezegendeki mevcut her alanı işgal eden ve türleri yok olmaya iten bir kültür yarattık. Bu gezegende mutlak efendiler olarak yürüdük, amaçlarımıza hizmet etmedikçe başka hiçbir yaratığı kabul etmedik. Her tepeyi, vadiyi, okyanusu, ırmağı ve ovayı döşemeye, kesmeye, zehirlemeye çalıştık ve sayıca sonumuz yaklaştıkça, kibir pınarından su içerek ve heybetli bir tür olarak kendimizle övünerek karada körü körüne yürüyoruz. Kendi suretimizde tapılan bir tanrının taçlandırıran görkemi. Artık bir dini takip etmeyenler, artık insanlığın ilerlemesinde bir ikame bulmuşlardır. İnsan yaratıcılığı bir tanrı, bir Kurtarıcı, doğanın dayattığı her engeli aşmanın şanı haline geldi. Kendi tanrılarımız olduk, kendi soyluluğa referansımız olduk ve bu hatalı fantezinin, gerçekleşmesi binlerce yıl süren bu psikolojik olarak dayatılmış yanılsamanın dışında başka hiçbir şey var olamaz

Endüstriyel kültür, kendisinden önce gelen doğadan kopuk toplumların devamından başka bir şey değildir. İnsanlığın ilerlemesi, üstünlüğü ve intihara meyilli narsisizmin zaten yabancılaşmış bir kültürel tarihinden doğdu. Bununla birlikte, toprakla uyum içinde yaşayan kültürlerin, ondan ayrı olmak yerine bir ekosistemin parçası olarak yaşayan toplumların fethini ateşledi

Aidiyet duygusu olanlar.

AUSTIN (ABD) SERİ TERÖRİSTİNE TEŞEKKÜR

Son yazımızda, Mart ayının ilk günlerinden bu yana Teksas, Austin şehrini vuran ayırım gözetmeyen altı saldırı, iki ölü ve çok sayıda yaralı bırakan saldırılar, bölgeyi kaplayan terör ve korku izi, paranoya ve büyük istihbarat teşkilatlarının (FBI, ATF, vb.)

21 Mart'ta saldırıların failinin öldüğü bildirildi.

İlk patlamalardan itibaren federal ajanlar, ev yapımı bomba yapımında kullanılan malzemelerin izini sürmeye, irili ufaklı birkaç mağazayı ziyaret etmeye, sorumlu kişinin profilini çıkarmak için birkaç tanıkla görüşmeye başladı. Son iki bomba paketinin (biri FedEx şubesinde patlayan ve diğeri küçük bir kurye dükkanında bulunan) bulunduğu yerlerde teröristin ve kamyonun görüntülerinin verildiği güvenlik kameraları olduğunu hatırlayalım. seferber edildi. Yetkililer bu bilgilerle modelin izini sürdü ve sorumlu kişiyi buldu.Çarşamba sabahı bombayı durdurmak ve paket bomba dalgasını durdurmak için bir operasyon düzenlendi.

Teröristin etrafını zırhlı arabalar, devriye arabaları ve helikopterlerle çevrelerken, birkaç SWAT ajanı ellerinde uzun silahlarla hızla yaklaştı, iyi bildikleri gibi bağırarak ve gösteriş yaparak, kendilerini köşeye sıkıştırdılar, yalnız seri bombacı ne olduğunun farkında olarak cesur bir karar verdi. Yapmış ve sonunu kabul etmiş, bombalarından birini göğsüne getirip çalıştırdı, geniş sapan kamyonunu imha etti, hemen onu öldürdü ve SWAT ajanlarından birini yaraladı. Ayırım gözetmeyen bir bombacıdan ölmenin muhteşem yolu!

Polis ondan hiçbir şey almadı, tam tersine Mark Anthony Conditt'ten (sorumlu kişinin adı) sadece korku, terör, zorlu araştırma saatleri, kan ve ölüm vardı.

Böylece, Mark'ın olayı hafızada kalır, eylemlerinde yarına en ufak bir önem vermeyen ve yalnızca çökmekte olan şimdiki tarafından yönlendirilen bir teröristin gaddarlığının bir örneği olarak kalır.

Mark'ın motivasyonlarıyla ilgili olarak, FBI sadece "bir mesaj göndermek istediğini" söyledi ve telefonunda 7 bombanın arkasındaki teröristin sebepleri ne olursa olsun, eylemlerinin sorumluluğunu üstlendiği bir video olduğunu söyledi. ama bize çok yakın olduğumuz için üzgünüz, bu yüzden bu sözleri ona ithaf etme ihtiyacı hissediyoruz.

Mark'ın ölümü ne iyi ne de kötüdür, sadece kanın bencil zevki ve hedefinin yanmış derisinin kokusu için hiçbir karşılık beklemeden HER ŞEY ile yüzleşen ayırım gözetmeyen bir teröristin kararlarının sonucudur.

[Eylemlerim] "Genç bir adamın hayattaki bir erkeğin zorluklarıyla yüzleşmek için yapması gereken çılgılık"

- Mark A. Conditt

Mark'ın yaşamı ve ölümü vahşi bireycilere örnek olsun!
Herhangi bir şehrin hiper uygarlığına ölüm ve yaralanma!

— Maldición Eco-extremista blog
23 mart 2018

IGD PSA HAKKINDA

Sayın Bay Scott Campbell:

"It's Going Down"daki fetvasına*1 odaklandığımızdan, tamamen anarşizm eksikliğimizin bariz günahına dikkat çekiyoruz. Atassa projesi adına da cevap verebileceğimi hissettim. Kimseyi herhangi bir şeye ikna etmeyi amaçlamıyoruz, ondan uzak. Bakunin'in mesajını (Onun üzerine olsun) kabul edenler ve anarşizm olduğunu iddia etmeyen bir şeyin anarşizm olmadığını bir şekilde bilmeyenler, sizin sözlerinizle cehaletlerinden kurtulacaktır. Bu yüzden, kafası karışmış tüm okuyucuları ve onların Patreona*2 olan cömert bağışlarını kaybettiğimiz için özür dileriz... bir saniye bekleyin, bir Patreon'umuz yok, o başka biri. Boşver.

Bu nedenle, bunun için yolumuzdan çekilmenin bir anlamı yok. Burada adil bir anlaşma da beklemiyoruz. Bu gazetede, basılı ve çevrimiçi olarak eko-aşırılık tartışıyoruz ve eko-aşırılıkçılar doyumsuz bir animus delendi (yok etme dürtüsü) olan insan ırkının gururlu düşmanlarıdır. Ekolojik aşırılıkçı eylemler yapmıyoruz ve onları teşvik etmiyoruz. Bunun için dolaylı bir yakınlığımız var ve bu kadar. Dolayısıyla IGD'den, anarkoprimitivistlerden, basından, yetkililerden veya bu konuda herhangi birinden adil muamele beklemiyoruz. Eko-aşırılıkçılardan ve uzantısı olarak bizden nefret etmeliler. Hitler'den daha kötüyüz. Eko-faşistlerden daha beteriz. Ancak cevapsız kalacağınızı düşünmeniz durumunda tutarsızlıklarınızı ortaya çıkarmayı amaçlıyoruz. Öte yandan, buna çok fazla zaman harcamayacağız, çünkü gerçekten neden uğraşalım?

Kendilerine yargıçlar, jüriler ve uygulayıcılar atadılar; eylemlerini haklı çıkarmak için romantikleştirilmiş bir geçmişi kullanan gerçeğin koruyucuları ve savunucuları. Mutlakıyetçi otoriterler olarak, değişken ve tutarsız olsa da, bir şekilde neden tüm insanlığın boğazına bıçak dayadıklarını haklı çıkaran teorik bir tablo inşa ettiler. Bunu kısaltmak için devlet gibi düşünür ve hareket ederler.

Yine, her zaman yakalanması zor anarşist ahlakla: Altın Kural'ın samimiyetsiz uygulaması Siz anarşistler her zaman sözde Nazileri dövüyor, * 3 kişiyi ifşa etmeye çalışıyor, polisleri, bankacıları vb. öldürmeyi hayal ediyorsunuz. Ortalama bir insan için, onlar tam olarak eko-aşırılık yanlıları kadar kötüdürler. Sadece "fazla ileri gitmeyerek" devriminizi sizin yerinize yapması gerekenlerden * 4 brownie puanı alamayacaksınız. Ama siz sosyal anarşistlerin kaybetmekten asla bıkmadığınızı, kayıplarınıza ve tutsaklarınıza ağıt yakmaktan asla bıkmadığınızı unutuyorum. Ve günün sonunda, faşizmle ilgili sevmedikleri her şeyi kınıyorlar çünkü düşünmek onların güçlü yanı değil.

Ve elbette, tüm şiddet devlet şiddetidir ("özgürleştirici" şiddet olarak adlandırdığınız her şey hariç, siz ve çömeldiğiniz diğer beş kişi hariç).

Tabii ki, bu durumda eko-aşırılıkçı şiddetin kınanması, devletin veya medeniyetin şiddetinin zımnen onaylanmasıdır. Burjuva liberal için "terörist şiddet" korkunçtur, çünkü kimin hayatını kaybedeceğini yalnızca devlet belirleyebilir (örneğin, Yemen'de

veya Afganistan'da yaşıyan biri araba kazalarından “drone”lardan daha fazla korkmalıdır). günlük, ama sorun yok çünkü her şey Yankee demokrasisi tarafından onaylandı.) Öte yandan, devlete ve kapitalizme karşı oldukları için solcuların veya anarşistlerin şiddeti eleştirmeye daha fazla hakkı var gibi görünüyor. Her neyse, iktidarı ele geçirecekleri fanteziler kuruyorlar, toplantılarında yargılanıp idama mahkum edilmiş zengin asalakları infaz ediyor, burjuvaların da anne baba, çocuk olduğunu hesaba katmadan acımasız ve acımasızca öldürüyorlar. eşler vb. Ve açıkçası, söz konusu Devrim'deki şiddet en az olası olacak, çünkü bir halk ayaklanmasında çok az masum gereksiz yere öldü...

- Sivil kayıpların olmadığı bir savaş: Ayrım gözetmeyen şiddete karşı eko-aşırılıkçı bir savunma

Flaş Haber, Don Scott: Şiddet devletten önce gelir ve hatta bazı yerlerde devletin oluşmasını engellemiştir. Sevmediğiniz her şey faşizm olmadığı gibi, sizi iğrendiren her hareket de devletin elinde değildir. Tanımları bırakmak ve doğrudan erdemlerin bir göstergesine gitmek güzel. Beyniniz, haklı öfkeniz üzerinde gürültü yapan tüm bu sinir bozucu ayrımların olmadığı sessiz bir yer olmalıdır.

Ama tabii ki vatansız insanlar süper kötü şeyler yaptılar, gerçekten korkunç. Belki de değerli eşitlikçi dayanışmanızı korumak için bir devlete ihtiyacınız var:

Walkara, silah ve diğer uygarlık malları karşılığında Paiute gibi kabilelerden Hintli çocukları satan "Dağların Şahini" olarak adlandırıldı. Kaliforniya'dan uzaklaştı ve ticaret yaptı ve sığır ve at çalmanın yanı sıra kervanlara baskın yapmakla tanınıyordu. Yeni gelen Mormonlar, Walkara ve Ute'lerden hem korktular hem de boğuştu, ancak çoğu zaman barbarlıklarını dizginlemek için güçsüzdüler. Kızılderili çocukların satışını engellemek amacıyla Mormonlar, Walkara'nın kardeşi Arapeen'in sattığı Hintli çocukları almayı reddettiklerinin söylendiği aşağıdaki korkunç sahneye tanık oldu:

“Çocuklardan birini topuklarından tutup sert zeminde beynini patlattığında oradaydık, ardından cesedi bize doğru fırlattı, bize kalbimizin olmadığını, yoksa onu kurtaracağımızı söyledi. hayat..”

Eko-aşırılıkçıların devlete benzediği suçlamasına gelince, kardeş yok, anarşistler daha çok şu yoruma benziyor:

Eko-ekstremist bir oportünisttir. O bir bireycidir. Komünist, anarşist veya primitivist kalıp gibi eko-ekstremist bir kalıp yoktur. Her suç farklı olduğu gibi her biri de farklıdır. Modern aktivist, kaosu ve olumsuzluğu sınırlamaya çalışır: eko-aşırılıkçı buna güveniyor, hatta gelişiyor. Pasifistlerden Kara Blok'a kadar aşırı uygar eylemci kitleleri, bir Napolyon sütunu gibi, disiplinle, ortak bir hedefle ve “ikili iktidar” durumunda Devletin karşısına çıkan bir güçle hareket etmeye çalışıyor. Bunlar ancak en zayıf halkaları kadar güçlüdür. Eko-aşırılıkçı eylem, terimin tam anlamıyla gerilla savaşıdır: sadece pratikte değil, amaca

da. Eko-aşırılıkçı, suçlu gibi, sadece kendisi için, kendi çıkarı için ve eğer uzaktaysa savaştığı kişilerle de aynı şekilde savaşır; eylemlerinden kaçınanlar ve kendi durumlarında onları taklit etmeye çalışanlar.

Ama bilirsiniz, Katalonya, Rojava vb. Sözde anarşistlerin devletle tam bir işbirliğinin, lanet olası hayatta asla gerçekleşmediği yerde, değil mi? Devam ediyor ...

İlk açıklamalarda, anarşizm ve devrimden lehte bahsettiler. Sadece birkaç yıl içinde, çeşitli gruplaşmalar ve ayrılıklar içinde, sert bir reddetme ve tepki duruşu sergilediler. Anarşizmi, devrimi, solculuğu ya da toplumsal ya da insanla ilgili her şeyi reddettiler. Eko-terörizm mantosunu gururla benimsediler ve eskiden övdükleri John Zerzan veya Ted Kaczynski gibi adamlardan hoşlanmadıklarını ilan ettiler.

Lanet olsun dostum, cinsel yolla bulaşan hastalıkları sevmediğini biliyorum ama şimdi sadece bok uyduruyorsun. Bu cümle hakkında çok derin düşünmediğimi görmek için bu blogun ilk sayfasının aşağısına inmeye bile gerek yok. Basit bir kopyala yapıştır yapalım:

"Eski ITS, anarşistler, özgürlükçüler, Kaczynskian'lardı, asla bağlı kalmamalarına rağmen, FAI tipi isyancı bir söylem benimsediler. Anarşik mahkumlara sempati duydular, politik olarak doğru dilbilgisi düzeltmelerini kabul ettiler ("x" ile iletişimlerinde cinsiyet belirtmezlerdi). Akılcıydılar, bilimsel yöntemi teknik bir dille kullandılar, animist inançları reddettiler, ahlakçıydılar ve bir dereceye kadar bilgiçlikçiydiler.

Hem eski ITS'nin hem de yeni ITS'nin her zaman terörist, ayırım gözetmeyen, alaycı ve solculuğu, devrimi ve diğer konuları aşırı derecede eleştirdiğini, hatta kendilerini eleştirdiklerini belirtmek gerekir.

Yani ITS anarşist miydi? İçlerinde anarşistler vardı. Hiç devrimden yana konuştular mı? Tabii ki değil. Kaczynski'nin devrim konusundaki tutumunu başından beri eleştirdiler... Ama çevrelerinizde demeyi sevdiğiniz gibi: Ben sizi eğitmek için burada değilim. Bulmak isterlerse cevapların nerede olduğunu biliyorlar...

Eski iletişim dizisi şöyle devam ediyor:

ITS fenomeni, Meksika'da başlarken, birçok ülkede ITS adını kullanan grupların -sıradan insanlara ve işçi sınıfına yönelik toplu katliam girişimleri de dahil olmak üzere- saldırıların sorumluluğunu üstlenmek için Latin Amerika'nın çoğuna yayıldı.

İşte yine "masumiyet" ve "suçluluk" konusuyla devam ediyorlar. Onlar dünyayı yok eden Büyük Kötü Büyük Balık ve Kötü Neoliberal Emperyalizmi Molotof kokteyllerinden ve silahsız pisliklerinden savunan Polisin Kötü Adamları. * Ağıtlar * Sevgili işçileriniz ve ezilenler: Joe Hill'in Kanıyla Yıkanan Yeni Azizler Cemaati. Zavallı çocuklar, sizi Kötü Yankı-aşırılıkçılardan kim koruyacak? Birisi "işçi sınıfı"nın da Orijinal Günahın lekesiyle kirlendiğine işaret ederse, Tanrı affetsin:

İnsan doğasının doğası gereği iyi ve kurtarılabılır olduğu bir dogmaya inanıyorsanız, geçmişte onun gerçek doğasını (insan tarafından yapılmış) ve işlevselliğini ararken, elbette insan olmayan şeyleri (yani makineleri) onu bozduğu için suçlayacaksınız. Öte yandan, sosyal ilişkilerin yok edilmesi çok daha zor olan sadece fiziksel tezahürleri olduğunu takdir edebiliyorsanız, çok daha zor bir durumdasınız ama en azından kendinize karşı dürüst oluyorsunuz. Önceki değerlendirme, anarşizmin ideolojik temelidir: sadece Devlet, Sermaye, Teknoloji, vb. Olsaydı insanlar iyi olurdu. onları yalnız bırakacaklar. Bana göre en gerçekçi olan son değerlendirme, teknoloji ve modern insanın neredeyse Öz-tözsel olma noktasına kadar birbirine bağlı olduğunu gözlemliyor. Teknoloji varsa, modern insanın ona var olma isteğini vermesi, onu sevmesi ve tüm yaşamları boyunca ona değer vermesidir. Bu samimi yakınlığı istediğiniz kadar tartışabilirsiniz, ancak görünüş aldatıcı değildir.

Evet, o bilmeceyi bana at. Tüm güç Halktan geliyorsa, o zaman Halk neden bu küçük zalimler çetesini *5 devirip, sonsuza dek hüküm sürecek Egemenliksiz Ütopyalarına doğru ilerlemiyor, Amin? Belki de baskılarını seviyorlar? Belki suçludurlar, *ah * Yeter küfürler. İnsanların kredi kartı numaralarını Patreon'umuza yüklemelerini engelleyemeyiz, değil mi?

Özellikle Meksika'da canlı bir yeraltı, doğrudan eylemli isyan hareketi var. Meksika aynı zamanda "suçların" %99'unun cezalandırılmadığı, binlerce kişi için uyuşturucu tacirlerinin, polisin, ordunun ve politikacıların ya el ele çalıştıkları ya da birbirlerini ve yakınlarındaki herkesi öldürdükleri yerdir. Aynı zamanda tabandan gelen toplumsal hareketlere karşı da gruplaşıyorlar - Meksika devletinin konuştuğu tek dil baskıdır. Neoliberalizmin içini boşalttığı, devlete yapılan çağrılara cop ve kurşunla yaklaşıldığı, anarşistlerin zaten ortalığı havaya uçurduğu, herkesin bir gündemle insanları öldürdüğü bir ülkede anlamak zor değil. ve ondan sıyrılmak, çünkü ITS gibi bir grup ortaya çıkabilir.

Evet, zavallı Meksika, Tanrı'dan çok uzakta... Ah, gerisini biliyorsun. Bu insanlar fakir ve mazlum ülkelere vefasız olmaya cüret ettikleri için şu tür şeyler söylemek yerine daha çok vatanseverlik göstermelidirler:

Biliyorsun Meksika aşağılık bir bok, ihtilafı, yozlaşmış bir ülke, en yüksek teklifi verene fahişelik yapan, hoşgörülü, ortalama ve bazı insanlar "iyi şeyler" olduğunu söylese de, gerçek şu ki "iyi şeyler"den daha çok "kötü şeyler" görüyoruz. " Gerçekte, o maksimum güvenli hapsedilen kişinin gerçekten ünlü Chapo Guzmán ya da başlangıçta çok inandırıcı bir benzerliği olan biri olduğundan emin olamaz. Daha fazla yalanla kaplı yalanlar günlük ekmektir, kişisel olarak medyanın gevezelik ettiği hiçbir şeye güvenmiyorum, her biri saf çöp tükürüyor. Düşük yoğunluklu bir savaş var, evet var, ama sadece uyuşturucu kaçakçılığı meselesinden bahsetmekle kalmaz, başka takma adlar, politik, özel çıkarlar vb. vardır.

Yoldaş, Şanlı Vatan'a olan bağlılığınızdan nasıl vazgeçersiniz? Yankee emperyalizmine ölüm! Alkışlar moral düzeline kadar devam edecek...

Ancak, Meksika'da olduğu gibi, bazı web sayfaları bir yana, ITS ve eylemleri anarşistler veya başkaları tarafından ne övüldü ne de benimsendi. Bu muhtemelen ITS tarafından şiddetin tırmanmasına katkıda bulunuyor - Hiç kimse onları reddetmek veya kınamak dışında onlara gerçekten dikkat etmiyor.

Neden beni böyle bombalıyorsunuz?

ITS'nin söylediklerine inanan gerçek bir grup olması daha olası görünüyor.

Gerçekten dediklerini yaptıkları için başka bir şey. Bazı saldırılar kesinlikle gerçekleşti, çünkü garip bir şekilde uzun sayıda ITS saldırısı başarısız oldu veya açıklamaları dışında hiçbir yerde bahsedilmedi. Bunun polisin ve medyanın eylemlerine dikkat çekmemek için komplo kurmasından kaynaklandığını söylüyorlar. Bununla birlikte, tipik isyancı doğrudan eylem, neredeyse her zaman doğru bilgilerle, neden olunan hasarı gösteren fotoğraflarla rapor edilir ve kurumsal medya raporlarında doğrulanabilir. AUS'nin diğer doğrudan eylem gruplarından çok daha kötü olması nedeniyle eylemlerin gerçekleştirilmesi cevaplanmamış bir sorudur.

Pek çok ITS yayınının, eylemlerinin çoğunu açıklayan medya makalelerine bağlantılar içeren kapsamlı dipnotlarla birlikte geldiğinin farkındasınız, değil mi? Yoksa dünyanın en büyük madencilik şirketlerinden birinin başkanına gönderilen paket bombanın ardından haftalarca Şili basınının bağımlısı olduğunu mu (çözülmemiş bir suç)? Pekâlâ, pek dikkat etmediğini biliyoruz ve bu yarım yamalak fetvayı birkaç saat içinde yazdın. Ben sadece ödevini yapıyorum, parçanı düzenlemekten ve bir düzeltme işaretlemekten çekinmeyin. Rica ederim.

Ama şunu biraz çizelim: Bu saldırıların doğruluğu hakkında hiçbir fikrimizin olmamasının asıl nedeni, Meksika hapishanelerinde çürüyen birçok pusulanızın aksine, bu iğrenç eko-aşırılıkçıların hiçbirinin gözaltına alınmamış olmasıdır, Kesin mi? Yani evet, insanlar öldürüldü, yırtıldı, tehdit edildi vs. ama bunu yaptığını iddia edenler dışında kimsenin bunu kimin yaptığını dair bir fikri yok. Hımm. Ve internette dört ülkede eko-aşırılıkçı eylemleri belgeleyen tüm kanalların olduğunu biliyor muydunuz? Ama biliyorum, meşgul bir adamsın, bir dahaki sefere haber veririm, merak etme.

ITS'nin yakın zamanda öldürdüğünü iddia ettiğı insanlardan herhangi birini öldürmesi olası değildir. Açıklamada cinayetlerin detayları paylaşılmıyor ve sadece Facebook'tan çekilmiş bir fotoğraf yer alıyor. Özellikle Lesvy Rivera'nın UNAM'daki kadın cinayetiyle ilgili olarak, ITS muhtemelen nefret ettikleri anarşistler ve radikaller arasında hatırı sayılır bir eylem ve haber yaratan ama yine de umutsuzca dikkat çeken bir trajedinin sırtına binmek istiyor.

Onları yakalamaya çalışanın sen olmaman iyi, çünkü ortalama bir Meksika devleti bunu onların yaptığından şüpheleniyor. Ama sorun değil. Onlar yokmuş gibi davranmaya devam edin. Eminim bu onları eninde sonunda durduracaktır.

Ve biraz tavsiye, suçların "ayrıntılarını paylaşın", bilmiyorum, polisin sizi yakalamasına yardımcı olabilir. Parmaklıklar ardındaki pusulana söyle * 6 selamlarımı gönderiyorum. Hakkında hayırlısı olsun.

Ve şimdi sadece insan oldukları için üç kişiyi öldürdüklerini iddia ediyorlar. ITS taraftarları, kendi kabulleriyle yalnızca anarşist değil, aynı zamanda tüm etiği, ahlaki veya kurtuluş ilkelerini reddeden, gururla terörist olan bir grubun propagandasını yapmaya devam edecek mi? Sadece insanları öldürmek için varlar. Açıklamaya gerek yok çünkü böyle bir pozisyon desteği hak etmiyor.

Kahretsin, ya tüm bunlar tıklamalarımı düşürürse ve insanlar Patreon'uma bağış yapmayı bırakırsa? Kahretsin, bir Patreon'um olmadığını unutup duruyorum, ne kadar aptalım. Ama dergim satılık! Harika derslere davet edilmedim! Bekle, zaten o boku asla yapmam. Yine, boşver, uzun bir gün oldu.

Sanırım beni rahatsız etmiyor çünkü başından beri dikkat ediyorum ve bunun neyle ilgili olduğunu biliyorum. Ve tüm bunları okuyan insanların, bunun ne anlama geldiği konusunda da belirsiz bir anlayışa sahip olduğunu düşünüyorum. Çoğu anarşist ve solcunun sadece lulz * 7 ve kendini haklı görme duygusu için bu işte olduğunu biliyorum, ancak daha iyi okuduğunu anlayan diğerlerine bununla övünmemelisiniz.

Bazıları, insanları öldürmekle aynı fikirde olmasalar da, ITS'nin sunduğu analiz entelektüel olarak teşvik edici ve dikkate değer olduğu için, bunların doğurduğu gönderileri ve tartışmaları (veya eğer öyleyse trollemeyi) savunuyorlar. Eğer ITS onu gerçekten öldürdüyse, Lesvy Rivera onun acımasız cinayetinin bazıları için entelektüel açıdan teşvik edici olduğunu kesinlikle takdir edebilir. Amerikan veya Avrupa evlerinin güvenliğinde olanların, kahverengi insanların diğer kahverengi insanları öldürmesini amaçlayan bir ideolojinin ince noktalarını rahatça tartışabilmeleri, sömürgeci, ırkçı kibirin zirvesidir.

Ah hayır, bana acı çektiyorlar! Anarşist günah çıkarma, işte başlıyorum. Beni kutsa, yoldaşlar, çünkü günah işledim ...

Bu eylemi "entelektüel olarak teşvik edici" olarak adlandıracağım şeyden emin değilim, ama duygusal olarak teşvik edici erdemlere dair işaretiniz yok. Ama ben soğuk, kalpsiz, insanlık dışı bir piçim, suçlamalardan suçluym. Günah içinde gebe kaldım ...

Eko-aşırıılık omlet yapmak için bazı yumurtaları kırmayı değil, tüm kutuyu yok etmek istiyor ve bu olayda bazı yumurtalar kırılırsa, hiçbir şekilde. Endüstriyel bir çiftlikte her gün kaç yumurta kırılır?

Stalin'in ikinci sözü şöyledir: "Tek bir ölüm trajedidir, bir milyon ölüm ise istatistiktir." Medeniyetin, solun ve anarşistin mantığı bu değil mi? Dünyanın medeniyet tarafından yok edildiğini görmezden geliyorlar, atalarının topraklarını savunurken ölen vahşilerden biraz rahatsız oluyorlar, hayallerinde bir video oyunu yapıyorlar ve kapitalistleri

*yataklarında boğuyorlar. yanmış bir otobüs ya da yıkılmış bir laboratuvar gördüklerinde,
"Aman Tanrım, ne cehennem!*

- Teminatlı hasar: Ayrımsız Şiddetin Eko-Ekstremist Savunması

Ve elbette, Godwin yasasının modern eşdeğeri (sanki faşizme başvurmak yeterli değilmiş gibi):

Ortadoğu'daki ABD emperyalizmine yönelik entelektüel açıdan teşvik edici eleştirileri için bu sitelerde IŞİD veya El Kaide bildirilerinin yayınlanmasını sabırsızlıkla bekliyoruz. Çok geç.

ITS'nin anarşistlerden alması gereken tek destek, insanların neslinin tükenmesine olan bağlılıklarını kendileri üzerinde uygulama motivasyonudur. Nasıl IŞİD faşistleri gerçek bir anarşist tepki alıyorsa, ITS faşistleri de şımartılmak yerine göreve çağrılmalıdır.

Yine Rojava'daki devletçi anarşistlerinizle birlikte, ama güzel. Sanırım, sözde ITS'yi destekledikleri için evlerinden atılan tüm o zavallı anarşistler için bir Patreon başlatacağım. Patreon'unuzu şablon olarak kullanabilir miyim? Teşekkürler.

Yani kısaca özetlemek gerekirse: Eko-aşırıılık anarşizm değildir. İnsan ırkının düşmanıdır. Çünkü, kabul edelim ki insanlar kendileri için o kadar iyi değiller ve kesinlikle insan olmayanlar ya da Vahşi Doğa için de iyi değiller. Eko-aşırıılık, insanlık dışıdır. Eko-aşırıılık, insanlığı, süresi dolmuş, yok olmaya değer bir proje olarak görüyor. Eko-aşırıılık, Vahşi Doğanın aşırı savunması ve içerideki evcilleştirilmiş kişinin katledilmesidir. Aşağıdaki alıntıya katılıyorsanız veya ilginizi çekiyorsa, gidilecek yer burasıdır. Değilse, oluyor * 8 şu adreste:

"Bütün bunlar ve daha fazlası da vurgulamaktadır, atalarımızdan miras kalan bir çatışmada ilkel olana dönmek, eskilerin kullandığı taktikleri uygulamaya koymak, ancak başka koşullar altında, aslında ITS tarafından gerçekleştirilen cinayet "Bireyci" olarak temsil edilmektedir. yeniden değerlendirme", UNAM çalışanını öldürerek, ITS SADECE onu ortadan kaldırmayı ve tepki yaratmayı amaçlamadı, aynı eylemle ITS üyeleri medeni stajyerlerine suikast düzenlediler, küçüklüklerinden beri içlerinde aşılınmış Batı değerlerini yavaş yavaş bıçaklayarak öldürdüler."

Tanıtım için çok teşekkür ederim.

—Abe Cabrera

2017

Notlar:

*1. Bu kelime, İslam'la bağlantılı karmaşık bir terime atıfta bulunur ve bunun birkaç tanımı vardır, ancak yazarın bunu bir şekilde yasal veya yetkili bir görüşe atıfta

bulunarak kullandığını çıkarıyorum; bu, anarşist ruhban sınıfının görüşünü temsil ediyor. Genel. Tabii alayla

*2. Patreon, belirli bir sanatçının, yazarın vb. takipçilerinden para almanızı sağlayan bir platformdur.

*3. Doxx terimi, bir kişinin gerçek kimliğinin ve bazen de internet ortamındaki adresinin ifşa edilmesini ifade eder.

*4. Brownie puanı veya "brownie puanı", iyi işler veya asalet eylemleri yoluyla elde edilebilecek bir tür sosyal para birimidir.

*5. Kabal terimi, gölgelerden komplo kuran küçük bir grup insan anlamına gelir, "İktidardakiler".

*6. Yazar, banklara benzer bir şeye atıfta bulunan "slammer" terimini kullandığından ve bağlamdan hapishaneye gönderme yapıyor gibi görüldüğü için bu çok gerçek bir çeviri değildir.

*7. Başkası pahasına gülmeyi ifade eden deyim.

*8. "Oluyor"; İngilizce "It's Going Down", söz konusu sayfanın adı.

ANTI-POLİTİK MİZANTROPİK SALDIRILARA İLİŞKİN NİHİLİST SORUMLULUK İDDİASI

"Misanthropos Cacogen" tarafından dünyanın herhangi bir yerinde çeşitli yanlış, ahlak dışı ve ayırım gözetmeyen saldırılar olduğunu iddia eden sert açıklamanın çevirisi.

Terörist Nihilistlerin keskin dişleri Hımanistlerin bağırsaklarını parçalasın!

İğrenç uygarlığa karşı öfkeli saldırıların yayılması için!

Herkese lanet olsun!

- Maldición Eco-extremista

2017'nin ilk ayları:

Yangın çıkaran cihazlar emdiği için birden fazla arabayı rastgele ateşe verme girişimi başarısız oldu.

Hidroklorik asitle zehirlenen 3 adet Coca Cola şişesi, şehrin çeşitli yerlerine gelişigüzel bir şekilde bırakıldı.

2 kundaklama saldırısı, yıkılan bir evin arka bahçesi ve içinde yanan araçların olduğu bir evin arka bahçesi.

Bu gün kimyasallarla ya da benzinle... Kim bilir sonra ne olur, dikkat edin. Silahım, sosyal püstüloza derinden saldırmaya hazır. Hesaplayan, sabırlı, fırsatların bilinmezliğine

adımı izleyen, sayıca az olan savaşıma dalan, ama ısrarcıyım, vücuduma işleyen bir afrodisyomani gibi normal insanın şakaklarını yutacak olan yakıcı ateşin kaynayan zevkinde benim yanıyordum. sinirler. Metafizik doğruluğun kırbacına zincirlenmiş, anemik bir varoluşta incelikli etik metinlerinin kutsal bir şekilde özümsemesi yoluyla müzakerenin canı cehenneme.

Nihilist boşluktan saf, katıksız nefret doğar. İnsansı zavallı camın bir canavara dönüştüğü anlar. Bu metamorfoz anları, özlediğim anlardır. Kaba, delici, insan karşıtı. İnsan varoluşunun sürü halindeki doğasını yiyip bitiren ve oluşturduğu her şeyin endişeli, yıkıcı bir yıkım ve parçalanma dürtüsü içinde kusar.

İnsanlığın saldırılarının lağımlarında kapana kısılmış bir canavar, egonun gidişatının kaçınılmaz olduğu yerde, fiziksel köleliğin kokusu, insan insanlığına karşı nihilist bir nefretle patlayana kadar ciğerlerimi dolduruyor. Eşitliğin kokuşmuşluğunda yüzerek bedenim ortaya çıkıyor, kendimi kutsal toplumdan intikam alma anına ulaşana kadar insan düşmanı sapmanın büyük izolasyonunun koridorlarında buluyorum. Hiçbir insan tapınağına boyun eğmem; benden önce, tanrıların külleri. Antisosyal nefret, her insan dünyasını kesen bıçak olur.

Herkese lanet olsun!

Bu şeytani ihtiyacın ne olduğunu biliyor musunuz? Derinlerden akan, yapaylığın tüm çerçevesini inkar eden bencil içgüdülerle aklını nasıl uçurabilirsin? Hiçbir şeye karşı "zafer" yoktur. Sadece bu sahte dünyaya saldırma ve nüfuz etme seçeneği var. Bencil ihtiyaç ve tatmin vardır. Olayları, metafiziğin ortadan kaldıramadığı varoluşçu tarzıyla değil, kaba bir karamsarlıkla görüyorum. İnsanın ruh ve ölümsüzlük arayışının yapaylığını, ilerici inanç ve eylemin rahmini yok ederek. En saf biçimleriyle anti-hümanizm ve Nihilizmden söz ediyorum. Herkesin eti bir noktada morgda ete dönüşecek. Kahramanca ölümün tavrına lanet olsun. İnsan varoluşunda rahatsız edici olan her şeyin süslenmesine lanet olsun. İnsan davranışının determinizmine meydan okuyarak keyfilik ve adaletsizliğin kaosunda deneyler yapmak. Pişmanlık yok, pişmanlık yok, aptal duygusallık yok. Her türlü suçluluk ve vicdandan Hristiyanlığı siktir et! Bir "yüksek benlik" ya da bunun için bir gerekçe sunma girişimi yoktur, sadece egom, eylem - gerekçelendirme ilişkisine kalan herhangi bir etik enjeksiyonu reddeder. Fikir değil, hareket eden benim, kaotik uçurumun içinde kayboluyorum ve rengarenk gözlerim olmadan kendime bakarak bunu karşılıyorum.

Ben kentsel çürümenin ve insan dünyasıyla alay eden ve ona saldıran ahlaki karnavalların bağırımlarında büyüyen zehirli bir yarayım. Bu onun maskelerinde ve aldığı her biçimde rahatsız ediyor. Ben kimsenin umurunda olmayan lanet bir sapıyım. Ahlaki çerçeveyi kökünden söküp atmış, tamamen ahlak dışı anlamında, ayırım gözetmeyen saldırı biçimini hayvani bir şekilde hayatın kasesinden içmek, herhangi bir ahlaki duygu olmadan gözlemlemek, anlamak ve teslim olmaktır. İnsanlığın

bataklıklarından içerek susuzluğumu gidermeye yetecek kadar, ağzım külleri tüketiyormuş gibi kurudu.

Bu eylemler, insanlara zarar vermek ve korku yaratmak amacıyla yapılmıştır. Kendini güvende hissettiği ahlaki adama bir darbe.

Ekolojik aşırılık yanlıları ve Nihilist Teröristlerle tam bir suç ortaklığı!

Hümanizm ve hümanistlere karşı propagandanın yayılması için!

Misanthropik eylemin genişlemesi için!

—Nihilist saldırgan, Misanthropos Cacogen
2017

GUAMERA EKO-EKSTREMİST SAVAŞ VE ORMANLARIN GÖLGELERİ`NİN MASKELERİNİ DÜŞÜRMEK

a) İlk kelimeler

Bu analizin ilk sözleri olarak ve bu ortamın farkında olan bireyci suç ortaklarına karşı dürüst olmak gerekirse, bu nitelikte bir metin hazırlamak bize çok pahalıya mal oldu, ancak durum başarısızlığımızı kabul etmeyi hak ettiği için, Sesimiz açık olsun, vites geçtik.

“Curse Eco-extremista” (ME) adlı bu blog, farklı ülkelerin polis-askeri güçlerinin soruşturma ve takibinde yer aldığından kısa bir süre önce, terör eylemleri nedeniyle öfkeli vatandaşlardan çok sayıda ve çok komik ölüm tehditleri aldık. eko-aşırı grupların, "Noblog'ların" anarko-hümanistlerinin eski sitemizi yıktığını vb. modern toplumun çoğunda kendini gösteren aşırı hümanizm.

Örneğin ölüm tehditlerinden korkmuyoruz, onları okumak sadece aklını ağzına takmış bir İtalyan filozofun şu sözleri hatırlatıyor: “Sosyal ağlar bir sürü aptala söz hakkı veriyor, kim budalalara söz hakkı veriyor. önce bir bardak biradan sonra barda tek başına konuştu (...).”.

Ve doğru, artık herkesin konuşmaya, kötü de olsa fikrini ifade etmeye "hakkı" var, çünkü çoğu vatandaş embesildir ve sadece interneti olan bir bilgisayarın arkasında "Cesaretlerini" ifade edecek yapay "cesaret"e sahiptirler. "Belirli durumlarda, gerçekten bir şeyler yapacaklarmış gibi "şiddet içeren" yorumlar yayınlayın, ama yine de.

Öfkeli vatandaşların o kadar korkak olduklarını, sefil hayatlarında o kadar iyi durumda olduklarını, hayatlarında yaptıkları en yasadışı ve tehlikeli şeyin bizi o e-postalarla tehdit etmek olduğunu biliyoruz, bu da bizi umursamadan tutuyor.

Her halükarda yaygınlaştırma çalışmalarımız seyrine devam ediyor, akıntıya karşı yüzen somonlar gibi durmuyor.

b)

Bu analizin başlığı her şeyi söylüyor, uzun zamandır belki de belirli ilgili çevrelerde (ve ilgili olmayan) bahsettiğimiz bir grubun sözde gelişimini gördük, “guamera eko-aşırılıkçı savaş” (GEEG) diyoruz. Ve "Ormanın gölgeleri" (SB) grubuna, bu çift çeşitli bloglara bazı iddia edilen eylemler hakkında iddialar gönderiyordu, bu kararlar ilk başta hemen sempatimizi kazandı, ancak aylar geçtiğinde, onlar hakkında şüpheler yaratmaya başladılar. ME güncelleme grubunun bazı üyelerinin bir parçasıydı ve her kelimesini analiz etmeye ve iddia edilen her eylemini araştırmaya başladık.

Günün sonunda öğrendiğimiz bu çift, gerçekte, Meksika'da "eko-aşırılıkçılar" etiketi altında, sahte bir profil oluşturma görevini üstlenen, bir şeyler iddia eden yalnızca "cephe" gruplarıdır. ya geçmediler ya da geçtikleri şüphelidir.

Ama bunları söylemek için elimizde hangi kanıtlar var?
Sözlerindeki ve eylemlerindeki çelişkileri parçalayalım:

1. “ Ormanların gölgeleri” (SB) grubunda:

-11 Aralık 2015'te Contrainfo'da yayınlanan açıklamanız, Meksika Eyaleti, Ecatepec'teki makinelere 3 patlayıcı cihazın yerleştirildiğini iddia ediyor, ancak bu "patlamamış", bununla başlamak zaten garip bir şey, çünkü kendimize soruyoruz, ¿Neden bir hedefte üç patlamamış patlayıcı mı bırakacaksınız? Açıklamaya eşlik eden fotoğrafta, ilk bakışta televizyon veya stereo uzaktan kumanda gibi görünen bir cihaza bağlı olduğu iddia edilen patlayıcıları görebilirsiniz, gerçekte bir patlayıcının televizyon kumandası ile nasıl etkinleştirildiğini bilmiyoruz, Uzaktan kumandalı televizyon kumandasını aktif hale getirerek patlayıcıyı patlatmak için gerekli enerjiyi üretmek için hangi cihaz kullanılır?Uzaktan patlayıcılar bildiğimiz kadarıyla cep telefonu, elektrikli oyuncak arabaların uzaktan kumandası, alarmlar vb. gibi cihazlar vasıtasıyla harekete geçirilmektedir.

İslami teröristler bile (İslam Devleti, Taliban, El Kaide, vb.) patlayıcıları televizyon kontrolleriyle patlatmıyorlar ve bunların bir saldırı için tavuk bombaları, eşek-bombaları veya Down-bomb sendromlu çocuklar.

Açıklama aynı zamanda bir tabancayı da gösterir, eğer çok yaklaşırsak, onun bir oyuncak olduğunu göreceğiz, bu nedenle, tabanca bir oyuncaksa ve tahmin ettikleri gibi ağır kalibreli değilse, yalanı ikincisine düştü. yaptıkları açıklamada, saldırıya uğradıklarını söyledikleri makineleri vuramadılar...

2. “guamera eko-ekstremist savaş” (GEEG) grubunda:

-İlk açıklamalarından önce söyleyecek pek bir şeyimiz yok, Mexico City'nin Tlalpan kentindeki IMSS psikiyatri kliniğinde patlamadığı iddia edilen bir patlayıcıyı (basının dikkatini çeken bir eylem) ve üniversitede patlayıcıları iddia ediyorlar. Şehir. İlk bakışta şüphe uyandırmayan eylemler, başka bir şey söylemeden önce aşağıdakilere geçelim.

3. GEEG ve SB birlikte mi çalışıyor?

- ITS'nin bu yılın (2016) Haziran ayında UNAM işçisini bıçaklamasından sonra yayınlanan ikinci GEEG açıklaması, GEEG ve SB'nin “birleşmesi” kamuoyuna açıklandığı için dikkat çekiyor.

Metinde, Meksika Eyaleti, Naucalpan'da bir stok minibüsüne yönelik iddia edilen hırsızlık girişimini iddia ediyorlar ve soygun basının dikkatini çekse de, sorumlu olup olmadıklarını veya kötü şöhret kazanmak için bunu yapıp yapmadıklarını kesin olarak bilemeyiz. polisi sahte su tabancasıyla vurdukları, yaraladıklarına göre boynundan vurduğunu söyleyen polisi...

Ayrıca Ciudad Universitaria'da iddia edilen bir el bombası (kendilerine göre patlamadı) ve "ev yapımı bir cihaz" (belki uzaktan ama şimdi mini bir oyuncak mikrodalga ile patlatılmış) ile patlayıcılar olduğunu iddia ediyorlar. Eğer yanlışlarsa veya kesinlerse, ITS aynı kampüste kimya fakültesinin hizmet başkanına suikast düzenledikten sonra, üniversite yetkilileri herhangi bir şey hakkında bilgi verme konusunda kapalı kaldılar.

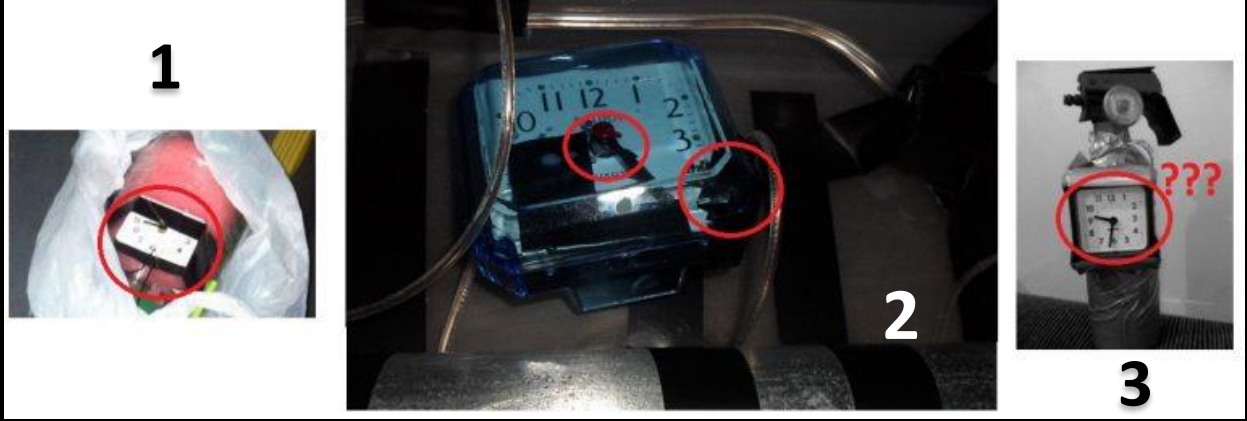
4. Yalan yağmuru

Üçüncü bildiri Eylül ayının başında yayınlandı, eski blogumuzda "espivblogs" sunucusunda yayınlanan (ve şimdi böyle bir gönderiyi sildik) ve neden onun hakkında şüphelenmeye başladığımız. Eylemler hayali-harika bir artış içindeydi, çünkü ilk ifadeleri okuduğunuzda iddia edilen silahlı ve patlayıcı saldırılarla başlıyorlar, ki ilk bakışta bir şey şüphe götürmez, ancak daha sonra iddia edilen soygunlara ve ardından bu: iddia edilen cinayete. Meksika eyaletinden bir polis memurunun Onlara göre bir parmak ve saç kestiler, bize ulaşan ifade çok kötü, bazı fotoğraflarla, söz diziminden yoksun ve söylediklerine atıfta bulunulmadan yazılmıştı, ama yine de iddia ettiler:

* Bilim camiasındaki çeşitli karakterler için ya basının dikkatini çekmedi ya da hepsi yanlış olan 5 paket bomba.

* Ecatepec'teki Ciudad Azteca alışveriş plazasında bıraktıkları güya "dinamitli" bir yangın söndürücü, onlara göre plaza tahliye edildi, plaza muhafızları şüpheli bir cihaz gördüğünde şüphelenmiyoruz ve bu nedenle basına haber vermiyoruz. , Ama bu gerçekten bir patlayıcı mı yoksa patlayıcı kılığına soktukları ama gerçekten sahte olan başka bir cihaz mı? Görünüşe göre, makinelerinki gibi simüle edilmiş patlayıcılar bırakmayı seviyorlar ve belki de, sadece belki de, IMSS'deki patlayıcı da yanlıştı ...

Alışveriş plazasında patlayıcı olduğu iddia edilen kişiden, ifadeye eklenmiş bir fotoğraf gösteriliyor, eğer o fotoğrafı görürsek, gözlemci olanlar için saatli ve kablolu bir yangın söndürücü, bir X grubu patlatmaya çalıştığında görülüyor. saatli bir patlayıcı, Genellikle saatin arkadan delikli olduğunu görebilirsin ya da ellerinde kabloları görebilirsin ya da bazı modifikasyonlar görebilirsin, her neyse, ama bu grupların fotoğrafında hiçbir şey olmuyor, saat bütün görünüyor ve herhangi bir değişiklik yapılmadan, cihazın başka bir sahte patlayıcı olduğundan ve gerçek olduğunu iddia ettiklerinden şüphemiz yok, geçmişini ilk kez görmeyeceğiz...

Yukarıdaki fotoğrafta potansiyel olarak patlayıcı bir cihazın nasıl görüldüğüne dair bazı örnekler var, ilk fotoğraf "Cría Cuervos Conspiracy Group" tarafından düzenlenen saldırıda patlamayan bombalardan birinin basın tarafından çekildi, "Grupo Stampede", "İlgili Gruplar" ve "Pagan Dağ Tarikatı", toplu taşıma sistemine karşı geçen yılın Ekim ayında Meksika Eyaleti'nde "Mexibus", görüldüğü gibi, eser bir napalm konteynerinden oluşuyordu. bir saat, saat modifiye edilmiş, aslında iki siyah kablo 12 numarada beğenilmiş ve yelkovan ek bir kablo ile uzatılmış yani patlayıcının tutuşma potansiyeli var. İkinci fotoğrafta, polisin geçen yıl Eylül ayında Mexico City'de Chilpancingo metrosuna yapılan saldırıyı önleyerek etkisiz hale getirdiği bombaya sahibiz. yelkovana da kesilmiş, akrep de patlayıcıyı harekete geçirecek bir elektrik kablosu ile uzatılarak modifiye edilmiş yani cihazın infilak etme potansiyeli var. Üçüncü fotoğrafta, SB / GEEG saatli yangın söndürücüsünü görebilirsiniz ... aksini gösteren herhangi bir değişiklik olmadığı için ilk bakışta potansiyel olarak patlayıcı bir cihaz gibi görünmüyor.

Aşağıdaki fotoğrafta İslami ekstremistler bu tür çalışmaların nasıl yapılması gerektiğini öğretiyor. İddia edilen GEEG/SB patlayıcısını görseler, bunun YANLIŞ olduğunu ligler boyu anlayacaklarından eminiz.

Ama açıklamalarına devam edelim, bunda da şunu iddia ettiler:

* Cinvestav'ın bilgisayar bölümünde (yine) patlamadığı iddia edilen bir el bombası. İddia ettikleri ve patlamayan başka bir el bombası, ya arızalı ya da yanlış.

* Ve onlara göre iki parmağını ve saçını kestikleri bir polis memurunun öldürüldüğü iddiası, hizmet silahının çalındığı iddiası dışında. Açıklamaya, polisin cenazesiyle birlikte Mexico City'deki Başsavcılık Ofisi'ne (PGR) gönderdikleri ve ifadelerinde şu şekilde bahsettikleri iddia edilen paket de dahil olmak üzere birkaç fotoğraf eklendi:

"Cinayet medya tarafından adi suçların intikamı olarak teşhir edildi, aslında bizim tarafımızdan yapılan bir cinayetti", Meksika medyasında titiz bir soruşturmadan sonra BU BİLGİLERDEN HİÇBİR ŞEY BULAMADIK yani , medyada sergiledikleri gerçeği yanlıştı ve elbette ünlü cinayet de ...

Bu konuda çok şüphemiz var, her şeyden önce savcılığa gönderdikleri paketin, zanlının cesetleri ile birlikte fotoğrafını çekebilseler, neden açık paketin fotoğrafını çekmesinler? parmakları ve kestikleri saçlar? Ve bir başka soru, eğer iddia edilen paketi fotoğraflayacak zamanları varsa, neden polisten çaldığı iddia edilen tabancanın fotoğrafını çekmesinler? Polis memuru özellikle nereden öldürüldü? Öyleyse neden eko-aşırılıkçı bir etiket altında iddia ediyor? GEEG ne yapıyor? / SB bu yalanlardan ne bekliyor? Gerçek motivasyonları nelerdir? GEEG / SB'nin "harekete geçtiği" yerler hakkında, GERÇEK eko-aşırılıkçı grupların neden bundan sonra Ecatepec, Ciudad Universitaria ve Tlalpan bölgesinde saldırdığını sorabiliriz. Gruplar aynı alanlarda mı yapıyor?

Onlar için çok soru var ama her şey gösteriyor ki iddia ettikleri her şey ya da bunların çoğu yalan, fantezi ve gerçek dışı şeylere dayanıyor.

Açıklamayla birlikte gönderilen silahların fotoğrafının da kendilerine ait DEĞİL ve bu fotoğrafları belirli forumlarda ya da bir başkasına yayınlayan bir grup avcıya ait olması da garip olmaz, çünkü ayrıntılı olarak görürsek. uzun silahların ortasında örtülü bir şeydir.

Sadece yalanlar ve safsatalarla dolu bu iletişimleri sitelerimizden silmeyi değil, aynı zamanda Meksika'da eko-aşırılıkçı gruplar ve polis soruşturmalarıyla ilgili bir şeyler olduğunu kamuoyuna göstermemiz gereken bir durumla karşı karşıya olduğumuz açıktır. .

c) Hatırla, hatırla

Her ülkenin yetkilileri tarafından, eko-aşırılık söz konusu olduğunda, herhangi bir alana tehdit oluşturan, prestijlerine, siyasi alanlara, ekonomik güçlere vb. gruplar Meksika'da (ve dünyada) istisna değildirler ve yabancılar olarak bazı Meksika medyası, ITS'nin (özellikle) bir tehdit, görünmez tehdit, "yeraltı", uyuşturucuyla karşılaştırılmayan bir tehdit olarak kabul edildiği notlar yayınladı. karteller, gerillalarla birlikte ama günün sonunda bir TEHDİT.

Yine son haftalarda, kuzey ülkesinin barajında, yetkililerin o bölgenin anarşistlerine karşı sızma yöntemleri uygulayacağı (ve bunların içinde eko-ekstremistler ve herhangi bir radikal grubu içeren yetkililer) belirtildi. Bu nedenle, bu bilgiye sahip olan bizler, GERÇEKTEN bir şeylerin olduğunu görselleştirmek için bu tür bir analiz yazmaya başlamaya karar verdik.

Ve GEEG / SB'nin, sahip oldukları küçük şeylerin bir "kopyala ve yapıştır" gibi görünen sahte iddialarıyla (daha önce Meksika basını tarafından zaten adlandırılmış olan) sanal ortamlarda garip bir şekilde "müdahale etme" yöntemidir. eko-aşırıcılığı hayali eylemlere atfetmek için okumak, bize çok şey düşündürüyor:

-Öncelikle kendimizi eleştiririz, çünkü bu sözde eko-ekstremist grupların iletişimlerini yayınlamaya o zaman karar veren biziz, iletişim e-postasında aldığımıza güveniyoruz, hata yaptık, kabul ettik ama Susturmuyoruz ve bu yüzden sesimizi yükseltiyoruz.

-İkincisi, tüm eko-ekstremist, nihilist ve ilgili sanal siteleri, bu gruplara veya onlara garip gelen diğerlerine yer VERMEYİN, bu da düştüğümüz aynı hatayı yapmamaya çağırıyoruz.

-Üçüncü olarak, hafıza bizi yanıltmaz, bu tür vakalar birkaç yıl önce zaten sunuldu ama Şili ve Arjantin'deki anarşik alanda, bu ülkelerde bunun nasıl olduğuna dair birkaç örneğimiz var:

1. UZAK

2008'de, Şilili anarşist grupların iddia ettiği bombalamaların zirvesinde, "Devrimci Anarşist Cephe" olarak adlandırılan bir grup, başlangıçta (GEEG/SB örneğinde olduğu gibi) hiçbir amacı olmayan bir dizi saldırı talep etmeye başladı. Hiç kimseden daha az şüphe, SOFOFA'ya, Santiago metrosuna, Hristiyan Solunun karargahına, Carabineros'a vb. yönelik saldırıları üstlendiler, ancak aylar sonra, "Silahlı ve Kalpsiz Jean Marc Roullian Grubu", şüphe duyduğu bir A bildirisi yayınladı. (...) "Lo Espejo komününde bulunan los pacos'un 16 Temmuz 2008'de [sözde] saldırdıkları mali kat mülkiyeti, aslında o zamandan beri terk edildi. En azından 2007'nin sonu."

(...) "SOFOFA'ya yapılan saldırı onlar tarafından yapılmadı, bu bizim için çok açık."

Ve bizimkine çok benzeyen şu sözlerle sona erdiler:

"Bu yeni "cepheden" şüphelenenlerin sadece biz olmadığımızı umuyoruz, aslında bunu doğruladık ve bu nedenle eylemin tüm açılarından hazır bulunan tüm sabotajcıları dikkatli olmaya, maskesini düşürmeye ve haberi yaymaya çağırıyoruz!"

Günün sonunda, sözde "Cephe" ortadan kayboldu, o yılların hiçbir "karşı bilgi" medyası, ifşa olduğu ve maskesiz olduğu için artık söz konusu grubun çıkar ve değerlere yabancı olduğunu doğrulayarak yalanlarını yayınlamadı. o zamanın eylem gruplarından.

2. BLA

2010'da Arjantin'de, muhteşem ve son derece tartışmalı saldırılar, polis karakollarına saldırılar, sendika liderlerinin ve polisin infazları, zırhlı araçlara el konulması, otobüs yangınları, polis okullarında bombalar olduğunu iddia eden "Brigada Luciano Arruga" adlı bir grup ortaya çıktı (bunlardan biri, bir keresinde, tamamen sınıfçı ama "anarşist" konuşmasından önce bir ölü vb. bıraktı, şüpheler beklemedi, konuyla ilgili birkaç metin ve analizden sonra, o bölgeden bazı anarşistler şu sonuca vardılar: Bütün bunlarla neyin planlandığını tam olarak bilmiyoruz, ayrıca birçok şüphemiz var, başından beri bildiğimiz ve bildiğimiz şey, bu insanların kesinlikle arkadaş değil, tam tersi."

Bu "tugay", o yılın Kasım ayında, onlara göre, iki ölü polis memuru, öldürülen bir haydut ve bazı tutukluların atıldığı bir zırhlı arabayı soyma girişimine katıldıkları zaman sona erdi. Daha sonra polis, gözaltına alınanlardan birinin verdiği bilgilerle bir ev bularak "tugay"a ait olduğu tahmin edilen silah ve patlayıcılara el koydu, olayla ilgili en az 11 kişiyi de yakalamayı başardı. Birçokları için sürpriz olan çete, iki eski polis memuru, bir itfaiyeci, adi suçlular ve eski bir Eyalet memurundan oluşuyordu.

Ya tutukluların aslında söz konusu grubun üyeleri olduğu ve anarşistlerin güvenliğini sağlamaya çalıştıkları ya da bir başkasının anarşist hareket içinde kafa karışıklığı yaratmak için çevrimiçi muhteşem olayları iddia ettiği öğrenildiğinden tüm yalan suya düştü. Arjantin'de, o yıllardan beri doğrudan eylem akılları çok aktif bir varlığa sahiplerdi. Böyle bir olaydan sonra ünlü "tugay"dan bir daha haber alınamadı.

d) GEEG / SB'den en son haberler

Bu özel vakayla ilgili tam tartışmalarda, iletişim e-postamızı şaşırtmak için bu sahtekarlardan yeni bir açıklama aldık, ifade yine öncekilerle aynı yalanları tekrarlamaya devam etti, sadece BİR gaf yaptılar, ardından aşağıdakileri ifade ettiler. :

"(...)silahsız bir polisi öldürdükten sonra(?) Saçını bir zarf içinde kestikten ve PGR'ye gönderdikten sonra yazarlığımızın bir cinayet olduğunu kanıtladı ve daha sonra patlayıcı bir zarfla yaralanacak olan bir avukatı tehdit etti"

Okuyabileceğiniz gibi, burada GEEG / SB sahtekarları adına BÜYÜK bir çelişki var (bu açıklamaya "çakal dişleri" ve "vahşi atlılar" olarak eklenen diğer hayalet gruplarıyla

birlikte), daha önce söylediklerinin aksine şimdi SİLAHSIZ bir polis öldürdüklerini söylüyorlar:

"(...)Aslında bizim yaptığımız bir cinayetti, regülasyon .45 kalibrelik silahını almak için polise biri kafasına diğeri göğsüne olmak üzere iki el ateş edildi, şimdi cansız, saçını alıp silahsızlandırdık. "

Bunu okuduktan sonra, söyledikleri HER ŞEYİN tamamen YALAN olduğundan ARTIK şüphemiz kalmadı, o kadar çok kişi var ki onları nasıl "yöneteceklerini" bile bilmiyorlar ve belki de bir konsantrasyon hatası nedeniyle kendilerini maskeleyemeyi bıraktılar. , deyim yerindeyse "Balık kendi ağzından ölür."

Bize bu ifadeyi göndermelerinin üzerinden neredeyse iki ay geçti ve iddia edilen eylemlerini doğrulamaları için onlara ısrarla yazmamıza rağmen bir yanıt almadık. Tabii ki, görünüşe göre GEEG / SB, iletişimlerinde çok fazla yararsız "eko-aşırılıkçı" retoriğin, sonunda bir yalan olduğu ortaya çıkan ve (kendi sözleriyle) şüpheli niyetlerini doğrulayan yanlış söylemden sonra suskun kaldı.

e) Sonuç

Elbette hiçbir şeyi onaylamıyoruz, ancak bu sözde "eko-aşırılıkçı" gruplarla bize sunulmuş olacak kadar tuhaf ve tuhaf olan bu durumda hiçbir seçeneği dışlamıyoruz, belki de GEEG / SB pek çok kişi tarafından bir girişimdir. federal / eyalet yetkilileri, daha da genişlemekle tehdit eden eko-aşırılıkçı mafyayı "dağıtmaya" ve böylece planlarını durdurmaya çalışıyor. Belki birileri bize şaka yapmak istedi, en az şüpheliden muhteşem-absürte (bakalım yayınlamış mıyız) ve şu anda buna bizim gibi gülüyorlar veya belki de GEEG / SB sadece bir grup. dikkat eksikliği olan çocukların kendilerini önemli hissetmek istediklerini tekrarlıyoruz, hiçbir şeyi onaylamıyor veya atmıyoruz, akıllı okuyucuların değerlendirmesine bırakıyoruz, her şeyden önce herhangi bir olaya karşı tetikte olmamız gerektiğini tekrar söylemeden değil. Bugün nasılsın.

Bu grupların sözlerine yer açmak konusunda kendimi eleştiririm, bizim açımızdan telaffuz gereğinden fazlaydı.

Her iki durumda da, Maldicion Eco-extremista blog güncelleme grubu bu grupları BİLMİYOR, onları kınıyor ve şunları beyan ediyor:

"Guamera eko-aşırılıkçı savaş", "orman gölgeleri", "çakal dişleri" ve "vahşi atlılar" MAFIA ECO-EXTREMISTA'NIN BİR PARÇASI DEĞİLDİR, çünkü bu analizle SAHTE oldukları doğrulanmıştır. Polisler, sızanlar, yaramaz "nefret edenler" veya dikkatsiz çocuklarsa, bunu BİLMİYORUZ, yine de Vahşi Doğayı yanlışlarını yaymak için bir bahane olarak kullandıkları için onları hor görüyoruz.

Biz onların maskesini düşürdük ve GERÇEK OLMAYAN olanlarla da yapmaya devam edeceğiz, bu çok açık!

Onların yalanlarına sıçarız, şüpheli niyetlerine kanlı sıvılar kusarız ve tüm tanrılarımızla bedenlerine ve zihinlerine lanet ederiz!

Mezoamerikan karanlık lordları Tlacotecolotl ve Miclantecutli size eziyet etsin ve sizi canlı canlı yiyip bitirsin!

Batılıları dehşete düşüren pagan Nahuatl lanetleri uykularından uyansın ve bu sahtekarlıkları yok etsin!

TEHUIHUICALLIZTLI TLAMI MICQUI!

Vahşi Doğa yanımızda!

Gerçek saldırganlar için güç!

Eko-aşırılıkçı Mafya'nın devam eden genişlemesi için!

— Maldición Eco-extremista (Eko-ekstremist Lanet) blogu
18 kasım 2016

AHLAK

Ahlak, her insan eyleminin iyi ya da kötü olması gerektiği teorisidir. Tüm ahlaki sistemlerin amacı, insan davranışını, inceleme ve eleştirinin ötesinde kalacak şekilde tasarlanmış mutlak normlar empoze ederek sabitlemektir. Tüm ahlaki sistemler, istisnasız tüm insanlara uygulanabilecek, her zaman ve her zaman yapılması ve yapılmaması gerekenleri dayatan üstün norm, mutlak yasa, emredici düzen olarak sunulmaktadır.

Ahlakın bir kontrol mekanizması olarak nasıl çalıştığını tam olarak anlamak için, ahlaki kodların altında yatan psikolojik işlevleri ve onlardan evrensel itaat talep etmek için kullanılan gerekçeleri incelemek faydalı olacaktır. Yakın zamana kadar bu gerekçelendirmelerin en yaygınlarından biri sözde Tanrı idi ve aslında bu tamamen ortadan kalkmadı. Bu tanrı bize neyin doğru neyin yanlış olduğunu söyler ya da inanç öyle söyler. Rüyanın bu metafizik kavramı, uymamız için kurallar verir ve eğer bunu yapmayı reddedersek, bu tanrı bizi korkunç bir şekilde cezalandırır. Ancak, ahlakçı, diğer insanları bu şekilde tehdit ederek, meseleyi bir ahlak meselesine, bir kolaylık meselesine, bizden daha güçlü birine veya bir şeye boyun eğmemenin acı verici sonuçlarından kaçınmaya kaydırmıştır.

Elbette, bir tanrıya inanmayan ama yine de ahlaka inananlar var. Bu hümanist ahlakçılar, ahlaki kodları için başka bir sabit fikirde bir yaptırım ararlar: Ortak İyi; insan evriminin teleolojik bir anlayışı; insanlığın veya toplumun ihtiyaçları; doğal haklar vb. Bu tür bir ahlaki gerekçelendirmenin eleştirel bir analizi, "Tanrı'nın iradesinin" arkasında artık hiçbir şeyin olmadığını gösterir. "Ortak yarar" veya "toplumsal refah" gibi kavramlar, onları kullananların özel çıkarlarını gizlemek için kullanılan büyük yankı uyandıran retorik parçalardır.

Ahlakın ideolojik maskesinin arkasına gizlenen şey, tam da bu özel çıkarların ahlak yasaları olarak kılık değiştirmesidir. Ahlaki sistemler, gerçek amaç ve güdünün gizlenmesi olarak işlev görür ve neredeyse her zaman kılık değiştirmiş bir "güç istemi"dir. İnsanlığın Ahlaki Kurtarıcısı'nın aydınlık planlarını acımasız analiz asidine batırın ve parşömende gizlenen modeli görün: herkese belirli bir eylem çizgisini zorlama arzusu, hükmetme ve bastırma arzusu. Ancak, belirli anlarda ve yerlerde, fiziksel güç veya üstün kurnazlık yoluyla, bazıları kendi özel ahlaki yorumlarını diğerlerine, herkesin aynı şekilde muzaffer olan, anladığı ve izlediği tek bir ahlaktan empoze etmeyi başardığında - Ortaçağ'da olduğu gibi. Katolik Kilisesi tüm çeşitliliği birlik içinde çözdüğünde ya da bugün İslam dünyasının bazı bölgelerinde gördüğümüz gibi. Ahlaki mitin en popüler kullanımlarından biri, zaten tatsız olan siyaset tabağına bir garnitür eklemektir. En küçük siyasi faaliyetleri bile ahlaki bir savaşa dönüştürerek, saf, intikamcı ve kıskançların desteğini güvence altına alabilir, zayıf ve kararsızlara sahte güç verebilir. Başkalarını yönetmek isteyenlerin, sapkın veya eleştirel ideolojik putkırıncıları dönüştürmek (veya tasfiye etmek) amacıyla ahlaki kınamalara başvurmaları beklense de, kendi kendini ilan eden anarşistlerin aynı maskaralığı, politik olarak doğru söylem,

diyet kısıtlamaları, tüketici tercihleri, dogmatik sosyal etik ve pasifizm gibi köle sahibi ahlak kurallarının kisvesi. Antiotoriter bir isyan kurmak için ahlaktan daha yıpranmış, daha umutsuzca akla yatkın bir şey hayal etmek zordur, ancak anarşistler bunu her zaman kendi mücadelelerine ve güvenilirliklerine zarar verecek şekilde yaparlar.

Bencillik, bencilliğin bilincinde - ne ahlaki ne de ahlaksız. "İyin ve kötünün" ötesindedir. Ahlaksız. Bencil bir insan, doğasına, zevklerine veya koşullarına göre ve riski kendisine ait olmak üzere doğru veya yalancı, düşünceli veya düşüncesiz, cömert veya zalim olabilir, ancak bunlardan herhangi biri olması gerekmez. Ahlakın "iyi" olarak adlandırdığı veya onların "kötü" dediği bir şekilde davranabilir, ancak bunu ahlakçılığın hayaletine sahip olduğu için değil, şu ya da bu yönde yalan söyleme konusundaki çıkarını yargıladığı için yapar. ya da ahlaksızlık..

Ahlakçı, bireyler (ve gruplar ve kurumlar) arasındaki çatışmaları "doğru" ve "yanlış" olarak görme eğilimindeyken, bencil hiçbir zaman bir düşmanı ahlaki anlamda doğru ya da yanlış olarak düşünmez. Her biri sadece kendi gündeminin yerine getirilmesinin peşindedir ve çatışma başka bir şekilde çözülemezse, zorla çözülmelidir. Eh, hata yapmayın, ahlak fikrini reddederek, benciller "şiddet" için bir istisna yapmazlar. Kuvvetin başlatılması veya misilleme kuvveti arasında herhangi bir dindar ayırım da yapmazlar. Formlardan herhangi biri, belirli bir amaca ulaşmak için uygun bir yolsa kullanılır ve benciller için, iradelerini kişisel egemenliklerine tabi kılmak zorunda oldukları şiddeti yasaklayan hiçbir ahlaki yasa yoktur.

Özbilinçli benciller için, ahlakın yokluğu, iki kere ikinin dört ettiği kadar kesindir ve bu anlamda, bencillik, bir hayal gücü için güçlü bir çözücü olarak hareket ederek, anarşizmin bireysel egemenlik üzerine en cesur spekülasyonlarının sınırlarını aşar. doğru ve yanlış" teorileri. Ancak ahlaksızlığın tüm ufkunu -iyi ve kötünün ya da başka herhangi bir metafizik otoritenin yokluğunda geriye kalan hiçlik- dikkatle inceledikten sonra, birey hiçbir şeyin doğru olmadığı ve her şeye izin verildiği heyecan verici ve ürkütücü bir özgürlükle karşı karşıya gelir

- Antisocial Evolution

SOSYOLOG (ŞİLİ)

Şili televizyonundan röportaj. Görüşülen sosyolog, “Vahşi Doğaya Yönelen Bireyciler” grubunun neyi temsil ettiğine dair ilginç bir bakış açısı ortaya koyuyor.

Programda söylenen bazı şeyleri ve tamamen kişisel bir şekilde açıklığa kavuşturmak için, bazı soruları cevaplamaya çalışarak kendi bakış açımı vereceğim. Söylemeliyim ki, görüşmecinin derin aptallığı, aptallığı ve maksimum embesilliği nedeniyle, açıklamalarımın hiçbirisi ITS'nin gerçek düşüncesinin ne olduğunu anlamasını sağlayamayacaktır.

Röportaj 7 Ocak 2019 tarihli ve Chilevision Noticias'ın sabah haber programında yayınlandı.

Sosyolog hakkında

Akademisyen çok başarılı bir şekilde bazı şeyleri kafasına takmayı başarıyor ve genel olarak bilgisi sayesinde bize kısaltmaların ne anlama geldiğine dair iyi bir yorum yapmayı başardığını düşünüyorum. Ancak görünüşe göre ITS-Şili savaşında çok önemli bir noktayı görmezden geliyor ve ITS'nin saldırılarını “popüler sektörler” odakladığını söylüyor. Durum böyle değil, zengin ve seçkin Oscar Landerretche'nin vücudunda bıraktığı izleri bir hatırlayın, bu izler ITS'nin zenginlere ve burjuvalara da saldırılar düzenlediğinin kanıtıdır. ITS'nin sınıf savaşına ya da bu gereksiz aptallıklardan herhangi birine inanmadığı, işçi sınıfına ya da güçlülere karşı değil, modern insanlığa karşı olduğu kamuoyunun bilgisidir, bu yüzden bu analogiler duruma gelmez.

ITS-Şili gruplarının hiçbir imkanı olmadığını ve haklı olabileceğini söylüyor, bu nokta benim bilmediğim bir şey. Alçakgönüllü bir şekilde merak ediyorum, güneyden gelen teröristlerin ezici felaketler bırakmayı başardıkları birkaç araçla, ak-47 ve TNT'lerini aldıklarında ne yapacaklarını hayal etmek bile istemiyorum.

Bunu açıklığa kavuşturduktan sonra, akademisyenin görüşü, ITS'nin doğaüstü bir görevden emir alan bir mezhep olarak çalıştığı için son derece ilginçtir.

Dikkatimi çeken bir şey, profesörün, terörist söyleminin özünü yakalamayan gazetecinin mutlak aptallığı karşısında, kendi anlayışında grubun fikirlerini bir tür "savunma" yapmasıydı.

Gazeteci hakkında

Bu dar görüşlü ve kökleşmiş hümanizm kalitesiz profesyonel, ITS teröristlerinin çelişkilerini duyduğunda yanlış anlamada kıvrılır. Bu örneğin endişesi, bir grubun teknolojiyi eleştirdiğini ve aynı zamanda onu işgal ettiğini anlayamamasıdır. Yani o bilinmeyene sahip olan tek kişi o değil.

Mantıksızlığımı ya da tutarsızlığımı ya da ne derseniz deyin kabul ediyorum, kendimle çelişmekte ahlaki bir sorunum yok. Bu sorgulama karşısında, bana akıl veren aydınlanmış bir cevaba sahip değilim, bir cevap olduğu daha şüpheli.

Ama sorunuzu cevaplamayı başarabilirsem kendimizi de koyalım; "Teknolojiyi eleştiriyorlarsa neden işgal ediyorlar?" Cevap şu olabilir; "Eh, çünkü medeniyetleriyle daha adil bir şekilde yüzleşmenin tek yolu bu." Bu olası bir cevap, ancak konuşmamda tutarlılık aramadığım için gerçek şu ki, tutarlı bir cevap aramaya kendimi kaptırmıyorum. ITS grupları, aşırılıkçı savaşlarında ilerlemenin ve dayanabilmenin tek yolunun bu çelişkiyi kabul etmek, onu terör yollarının bir parçası yapmak olduğunu anladılar, nokta. Sadece savaşlarını engelleyen ahlaki bağları bir kenara bırakarak.

Bu adam aşırı derecede sinirleniyor ve vurgulayarak "Teknolojiye tamamen karşılar ama mesajı sosyal ağlar üzerinden gönderiyorlar" diyor. Teröristleri çok ciddi ve mantıksız olmamakla suçlarken, buradaki komik olan, en büyük çelişkinin interneti işgal etmek olduğunu bulması, çelişkinin sadece röportajdaki vahşinin dediği gibi web'i işgal etmek olmadığını, diğer birçok konuda olduğunu görmezden gelmesidir. şeyler daha fazla.

Tutarlılık mantığına ve bu adamın tavsiye ettiği mantığa göre, teröristler barutu, çeliği, kabloyu veya eserleri için herhangi bir şeyi işgal edemezlerdi. Yokuşun başında yaşamaya gitmeliler, kıyafet bile almamalılar ve böylece sokakta çıplak yürümeliler, imkansız ve aptalca bir şey. İlerleme makinelerine saldırmak ve iletişimlerini taşı oymak için yay ve ok kullanmaya başlamalılar.

Dolayısıyla, bu tutarlılıktan yoksun oldukları için teröristler saldırmamalı mı, önce tutarlı bir ideoloji mi bulmalı ve böylece terörizm yöntemi haklı çıkmalı mı, teslim mi olmalı, savaştan vazgeçmeli ve her şeyi olduğu gibi bırakmalı mı? yeryüzüne karşı insanlık ?, toplam "konuşmalarında tutarlılıktan yoksunlar." Ne kadar iğrenç, sıfır koy...

Dediğim gibi, interneti işgal etmenin mantıksızlığı, misantropinin benimsenmesi gibi diğer çelişkilerin yanında ufaktır, burada da aynı şey oluyor; "Eğer insan ırkından nefret ediyorsan, neden önce kendini öldürmüyorsun?" Görünüşe göre bu daha derin "tutarsızlık" adam tarafından gözden kaçırılıyor.

Ve belki teröristler kendilerini öldürmek isterlerse, ya intihar etmeden önce medeniyete karşı saldırıya devam etmeyi tercih ederlerse? Ya teröristler insan düşmanlığını sürdürmek, kamikazeler gibi kendilerini öldürmek ve yanlarında kaç kişinin canını almak istiyorlarsa? insanlar? Sadece onlar biliyor.

Ancak bu çelişki sadece bir ITS sorunu değildir, terör örgütleri tarih boyunca bazı noktalarda tutarsızlıklarını göstermiştir. Bilmiyorum, Batılı olan her şeyden nefret eden ama iş interneti veya düşmanlarının sayısız ürününü işgal etmekten çekinmeyen İslamcı teröristleri düşünüyorum. Ya da ölü kişi üzerinde otorite kurarken öldüren anti-otoriter anarşist gruplar. Ya da ormanda elektriksiz yaşayan, ancak saldırılarında medeniyetten

gelen teknolojik malzemeleri kullanan ilkel terörist Unabomber vb. Bu, ITS'nin muaf olmadığı tarihsel bir sorun gibi görünmektedir.

Gördüğünüz gibi, eğer ITS aşırılık yanlıları tutarlılık ararlarsa, geriye kalan tek şey kendilerini kafalarından vurmak ya da bir binadan atlamak olacaktır. Ama hayır, ne yazık ki toplumsal düzen için teröristler sadece intihar değil. Eko-aşırılıkçıların zihninin karmaşıklığı hümanist akıl yürütmeden kaçır, deli miyiz?

Bu çağda doğduk, hiper teknoloji çağında, onu lehimize işgal etmemek aptalca, çocukça ve bizimle gurur duyardı. Tarih boyunca eski vahşi halklar, önce ilkel araçlarını kullanarak onları fethetmeye çalışan istilacılarla karşılaştılar, ancak daha sonra bu yüzleşmenin uygulanabilir olmadığını anladılar. Ne yaptılar, teslim mi oldular, onları böyle işgal etmelerine izin mi verdiler? Elbette hayır. Bunun yerine düşmanlarının modern silahlarını (ateşli silahlar, atlar ve savaş taktikleri) yaptılar ve onlarla kanlı bir savaş yürüttüler. Modern teröristler de internet, elektrik, barut, giyim, gıda vb. modern teknolojilerini işgal ederek bunu yaparlar.

Hiç şüphe yok ki bunu çok az kişi anlayabilir ve bunu anlamak için daha yüksek bir zeka seviyesi gerekir. Bu nedenle, tüm dördüncü sınıf gazeteciler, birçok gazete muhabiri veya sıradan vatandaş bunu asla anlamayacak. Her şeyin makul ve tutarlı olması gereken küçük hümanist beyinlerinde, varsayımlarımız mantıklarından başlar.

Bu nedenle, görüşülen akademisyenler gibi entelektüel açıdan üstün kişiler, modern terörizmin durumunu daha iyi anlayabilirler.

-Melvivor
Şubat 2019

KANIN OTORİTESİ

Bu projeye başlamadan önce insanların şiddet konusunda gerçekte ne kadar hassas olduklarını hesaba katmamıştım. Bir yandan, anti-otoriterler, polis etini parçalama ve sevmedikleri binaları ateşe verme fikrine boşalmış gibi görünüyor. Sokak dövüşlerini ya da Devrim'e ya da Ayaklanmaya ya da Çöküş'e ya da tasarladıkları diğer sözde-Hristiyan eskatolojik referanslara ne kadar şiddet uygulayacaklarını hayal ediyor gibiler. Ama (sözde) gerçek insanları öldüren, yani kan döken, sakat bırakan gerçek bir grup ortaya çıkınca, bu insanlar bir anda yeniden ahlaklarını buluyorlar. Fantezi çok ileri gitti. İncitmek ve öldürmekle ilgili tüm o şeyleri söyledin ve kimse ciddiye aldı mı?

Ne de olsa ahlakın madeni parası kandır. Bir şey yapmazsan ya da yasak bir şey yaparsan, eylemin arkasında sana zarar verebilecek biri olmalı. Herhangi bir şekilde etkilenmemiş olsaydınız, hiçbir ahlaki ikna mümkün olmazdı. Tanrıların ahlakı yoktur çünkü eylemlerinin sonuçları yoktur. İnsanların, toplumun belirli bir kesimine, tüm özelemlerin, tüm fikirlerin, tüm benzersizliğin ve tüm ahlakın onunla söndürülebileceğini hatırlattıkları için ITS ve benzeri grupların yaptıklarından hoşlanmamaları mümkün mü? Kendimiz ve İnsanın aşkınlığı hakkındaki tüm asil fikirlerimizle, doğru miktarda güçle kanını akıtan hayvanlar mıyız? Bu hem insan yaşamının demir yasası hem de mutlak sınırdır. Belki de idealist bir iyimserin kabul edemeyeceği kadar utanç vericidir.

Kana alerjisi olan bir toplumda yaşıyoruz. Etimiz bile içinde neredeyse hiç kan bulunmaz. Amerika Birleşik Devletleri'nde en popüler et türü, insanların başka bir hayvanı yediği gerçeğini gizleyendir. Kan görüntüsü insanlara çekici gelmiyor. Kiliselerde bile, İsa'nın çarmıha gerilmiş kanlı haçları artık norm değil. Michel Foucault, Les Mots et les selects adlı kitabını, parça parça parçalanan bir cinayetin tarifiyle açar. Daha sonra içinde yaşadığımız sosyal panoptikonda doruğa ulaşan modern cezanın en "insancıl" biçimini tanımlamaya devam eder. Buna rağmen, hâlâ bedensel ceza veya acımasız infaz uygulanan birkaç rejim, hümanist Batı kamuoyunda lanetleniyor. Örneğin İslam Devleti'nin aşağılık suçlarından biri, çarmıha gererek infazları yeniden canlandırmak, insanları binalardan atmak ve İslam hukukunun gerektirdiği kanlı cezaları uygulamaktır (Suudi Arabistan da bu cezaları sadece istifa şikayetleriyle belirtmeye devam etse de). Batı tarafından.)

Dolayısıyla, kana karşı böyle bir isteksizliğin en radikal ve hatta nihilist çağdaş ideolojileri de etkilemesi şaşırtıcı değildir. Toplumun suç işleyenlerini (çoğunlukla zengin ve güçlü olanları) güçsüzce kınamasına rağmen, onlardan herhangi birine zarar verme konusundaki gerçek kararlılığı çoğu durumda biraz minimal görünüyor. Doğru fırsat ortaya çıktığında uygun şekilde zalim ve kana susamış olacaklarına (elbette doğru insanlara karşı) inanacaklarını tahmin edebilirim. Teori, intikamcı bir deus ex machina gibi sihirli bir şekilde aşağı inecek ve polislere, gericilere, burjuvalara vb. karşı yapılması gerekeni yapmalarına izin verecektir. Ve sonra intikamcı ruh, Barış ve Medeniyet toplumunu bırakarak tekrar geri çekilecek. Mağazada plastikle sarılmış tavuk göğsü satın almanın getirdiği ölçülü, selofan zulmü gibi: biraz kan, ama çoğunlukla kırmızı ve

beyaz et, bir zamanlar onun yemek yiyen, sıçan ve düzen bir hayvan olduğunu zar zor ortaya koyuyor. Tüketiciye hiçbir şekilde zarar vermeden, temiz ve metodik bir şekilde yaşam gücü çekilmiş kimse.

Tabii ki bu gerçekte asla olmaz. Yeni bir toplumla ilgili ütöpik teorilerin arzuladığı kadar soğuk ve çok kanlı olmasa da, dünyaya her zaman tepeden tırnağa kan içinde gelirler ve gerçekten bu kandan herhangi birini kaybedip kaybetmedikleri şüphelidir. Olsa olsa, devletin kendini yeniden kurmasına, ticaretin yeniden başlamasına ve her zamanki gibi işlerin yeniden başlamasına yetecek kadar kan kaybederler. Ama silahın ve kılıcın gölgesi asla sonsuza dek kaybolmaz. Kanayan bir hayvan, kanamayan bir ideolojiyi nasıl tasavvur edebilir?

Bir süredir anarko-primitivist Kevin Tucker'ın avcı-toplayıcıların göçebe toplumlarında çatışmalardan nasıl kaçındıklarına dair fikirleri beni büyüledi. Tucker'a göre, çatışmadan kaçınmanın ana yöntemi kaçmak ve diğerine yer açmaktır. Göçebe bir toplumda insanların sevmedikleri veya anlaşılmadıkları kişilerden uzaklaşmasının daha kolay olabileceğinden şüphem yok. Aklımda kalan soru, neden Tucker'ın zihninde şiddet "son çare"? Birçok avcı-toplayıcı toplumda, küçük suçlar için insanları öldürme noktasına kadar yüksek düzeyde kişilerarası şiddet olduğuna dair çok sayıda kanıt var (birkaç gönderiden önce alıntı yaptım). Tierra del Fuego'daki Yaganlardan bir adamın iki yaşındaki oğlunu kanosunda, kendisini sınırlendirdiği gerçeğinden başka hiçbir görünür neden olmaksızın öldürdüğü bir anekdot okuduğumu hatırlıyorum. Adam bunun için cezalandırılmış veya küme düşmüş gibi görünmüyordu.

Anekdotların ötesinde, önceki toplumların bu sorunlarla nasıl başa çıktıklarına dair hiçbir fikrimiz olmadığı konusunda uyarıda bulunacağım. Göçebe avcı-toplayıcıların görece olarak ne kadar zararsız olduğunu anlatan her anarko-primitivist için, küçük çaplı savaş bir yana, kişiler arası şiddet hakkında en az bir anekdot vardır. (Meksika eyaletinden Seris geliyor aklıma). Ayrıca, küçük tarım toplumlarında savaşın kapsamı abartılabilir. Örneğin, Avrupa ile temas sırasında Güneydoğu Amerika'daki savaşın çoğu, insanları küçük savaşçı grupları tarafından seçici olarak öldüren göze göz oldu. Orada oynadıkları top oyunu bile (savaşın "küçük kardeşi") biraz şiddetli olabilir: günlerce sürebilir (bence öyle) ve insanlar genellikle ciddi şekilde yaralandı ve hatta öldürüldü.

Bütün bunlar, bu insanların iş ölüm veya kan dökme konusunda hiç seçici olmadıklarını söylemek içindir. Sadece şaşırmadılar. Bebek ölümlerinin hala nispeten yüksek olduğu, insanları öldürebilen hayvanların hâlâ kozmosun bir parçası olduğu bir zamanda, ölen ya da öldürülen biri, sözde modern devrimci ya da isyancının bir miktar hayat gasp edildiğinde yaşadığı şoku hak etmiyordu. Bunun nedeni, yaşamın kırılgan olduğunu ya da herhangi bir canlının yaşamının geçici olduğunu, ancak yaşamın kendisinin sürdüğünü bilmeleridir. Kanın otoritesi yükseltildi ama kapsamı gerçek olarak kabul edildi ve hayat devam etti.

Açıkkası, orada insanları öldürmüyorum ya da sakatlamıyorum. Atassa benim ve

katılanların bir kısmı için bir anlamda “manevi bir egzersiz”. Şiddet eylemlerini gerçekleştirmezsek veya zorunlu olarak haklı çıkarmazsak, kendimizi bunlara kayıtsız kalma konusunda eğitiriz. İnsanın, hatta bir bütün olarak insanın ölümüne, bir kaya düşmesinden veya nemli bir sabah kar beyazı bir ak balıkçıl tarafından hendekten koparılan bir yilandan farklı olmayan bir şey olarak bakmak. Sahip olduğumuz şey, bu bilinç, kelimelerle oluşturulan ve bir ekranda pikselleştirilen bu Aşkın Fikir, bir gün bizim dışımızdan akacak olan kanın, kanın akışının bir sonucu olan geçici bir şeyden başka bir şey değildir. Neden kaçınılmaz olanı düşünmeye tahammül edemiyoruz? Doğamız bizi neden iğrendiriyor? Neden kanamamış, bozulmamış ve yokmuş gibi davranarak kendi yarattığımız hayaletimsi bir düzene sığınmaya çalışıyoruz?

İnsanların Atassa'yı onaylamasını beklemiyorum. En fazla umut edebileceğim şey, insanların bunu kabul etmeleri, toplum, kendileri ve ahlaki düzen hakkındaki yanılsamalarının aptalca olduğunu kabul etmeleri ve belki de başka bir şeye sığınmaları gerektiğidir: İnsanlık Dışı, Bilinmeyen, Tezahür'e. . Karanlıktan, şartlanmamız için ne kadar rahatsız edici olursa olsun. Ve bunun içinde, istediğini yap.

ULUSLARARASI SİYAH HİRİSTİYAN ŞENLİKLERİ

Paskalya ya da Kutsal Haftanın (her ne diyorlarsa) Hristiyan şenliklerinin ölüm ve terör sonuçları oldu, burada en kötü şöhetli vakaları yazıyorum.

-11 Nisan: Genç müzisyen Holden Matthews, Amerika Birleşik Devletleri'nin Louisiana eyaletinde tutuklandı, üç Katolik kilisesini yakmakla suçlandı. doksanlar, merak edilen bir şey, kısa bir süre önce Amerika Birleşik Devletleri'nde vizyona giren "Lords of Chaos" filmi, yukarıda bahsedilen olayları anlatan bir film ve Vikernes gibi gerçek hikayenin kahramanları onu eleştirmiş olsa da, öyle görünüyor ki yok etme arzularıyla dolu bir zihinde yankılandı.

-12 Nisan: Birkaç suçlu, Puebla'daki Iglesia del Señor de las Maravillas'ta bir rahibi tehdit etti ve ellerini ve ayaklarını yaktı, suçlular polisin yönünü ve yerini bilmeden arabasını aldı. Bir Katolik rahibin ayaklarını ve ellerini yakma gerçeği oldukça sembolik olduğu için bu durum çok ilginçtir, Büyük Tenochtitlan'ın İspanyolların eline geçmesinden günler önce, Hernán Cortez'in ikinci Meksikalının ayaklarını ve ellerini yaktığını hatırlamak gerekir. Hükümdar Cuauhtemokzin'e, sakladığı güya hazineleri kendisine vermesini emretmiş, işgalciler o kadar aptalmış ki, bu büyük hazinenin bilgide olduğunu bilmeden, bu hazineyi maddi şeyler sanmışlar.

- 15 Nisan: Görünüşe göre tesadüfi bir yangın Notre Dame'ın bir bölümünü yok etti. Avrupa Hristiyanlığının sembolik sembolü olan bu ateş, inançların çöküşünü işaret ediyor, eski ahşabın yakılmış kalıntıları inananları için karanlık günleri müjdeliyor ...

-20 Nisan: Bir uyuşturucu satıcısı ile Zetas Karteli arasındaki hesaplaşma, Meksika'nın Veracruz kentindeki Minatiltlan'da düzenlenen bir partide (Paskalya tatillerinden yararlanarak) 14 kişinin ölümüne neden oldu. Uyuşturucu satıcısını aramak için minibüslere binen ve ayırım gözetmeksizin ateş açan tetikçiler, kadın, erkek ve 1 yaşında bir çocuğu acımasızca katletti.

-21 Nisan: Şiddetli bombalamalar Sri Lanka'yı sarstı, üç Hristiyan kilisesi ve iki lüks otel, Yahudi-Hristiyan kutlamalarının ardından kalabalık binaların içinde kendilerini havaya uçuran intihar bombacıları tarafından hedef alındı. Ülkenin hafızalardaki en kanlı terör saldırısıyla ilgili olarak 300'den fazla ölü ve birkaç yüz yaralı, korku dolu bir toplum, sokağa çıkma yasağı ve 40'tan fazla tutuklu vardı.

Yetkililer Ulusal Towheed Jamaar grubunu suçlasa da, İslam Devleti günler sonra saldırıların sorumluluğunu üstlendi.

Hükümet kaynakları, terörist saldırıların Yeni Zelanda'daki Müslüman camilerine beyaz bir üstünlükçü tarafından yapılan saldırılara yanıt olarak yapıldığını belirtiyor.

- Maldicion Eco-Extremista

24 nisan 2019

YOK OLMA ÜZERİNE NOTLAR

Yok olma, tekno-endüstriyel uygarlığın grameridir. Bu, neyse o oldu ve onu ayakta tutan şey neslinin tükenmesidir. Sanki hayatı yok etmek için yaratmış gibi. Bu, tarımsal ticaret alanlarından, iptal edilen fetüslere ve "ilerleme" adına yok edilen tüm kasabalara kadar uzanmaktadır. Pasif nihilist, doğanın doğurduğu yaratıklara karşı kayıtsız olduğu suçlamasını bir kenara atabiliyorsa, daha da kesin olan şey şudur ki, Avrupa Hristiyan uygarlığı (özellikle) bu önermeyi ciddiye almış ve onu daha az işlemiştir. .hızlı ve abartılı tempo. Doğanın yaratması, formüle etmesi ve geliştirmesi milyonlarca yıl süren şeyden, medeniyet bir öğleden sonra kurtulabilir. Tüm yaşam biçimimiz, bir insan atasının ilk gölgesi yeryüzünü süslemeden milyonlarca yıl önce ölü hayvanların leşleriyle besleniyor.

Eko-aşırıılıkta, insan neslinin tükenmesinin gerekliliği/mülkiyeti/simetrisi, ayırım gözetmeyen saldırının temelidir. Eko-aşırıılıkçı saldırının mutlak anlamda "ayırım gözetmeksizin" olup olmadığı tartışmalıdır. Gerçekten ayırım gözetmemek için, belki de birinin yataktan kalkıp pencereden bitişik sokağa bir mermi atmasına bile gerek kalmayacaktı. Bu nitelikte olmayan tüm saldırılar planlama, düşünme, hazırlık vb. Şimdi, eko-aşırıılıkçı saldırının ayırım gözetmeksizin savunulduğu yer, kurbanın seçimidir. Çünkü çoğu zaman, yakınlarda veya "ateş hattında" kim olursa olsun, bu amaçlanmadığında zarar gören kişi olduğu ortaya çıkabilir. Yine, kimin suçlu veya masum olduğuna karar vermiş olsak bile, etik bataklıktan henüz kurtulmuş değiliz. Aslında, insanların ve hatta mülklerinin kapsamlı kanaatleri, neredeyse medeniyetin kendisi kadar eskidir. Haydi, güvenilir İncil'imize gidelim. Jericho'nun düşüşüyle ilgili iyi bilinen hikayede şöyle yazıyor:

"Boru çaldığında ordu haykırdı ve borunun sesiyle adamlar yüksek sesle bağırınca duvar yıkıldı; bu yüzden hepsi doğrudan hücumla geçtiler ve şehri ele geçirdiler. Kenti Rab'be adadılar ve içindeki her canlıyı kılıçla yok ettiler; erkek ve kadın, genç ve yaşlı, sığır, koyun ve eşek."

Bu, Kutsal Yazılarda benzersiz bir olay değildir: Tanrı'nın Seçilmiş Halkı, sanki doğal bir şeymiş gibi harap olmuş şehirleri terk etti ve hatta sığırlara merhamet ettikleri için Tanrı tarafından cezalandırıldı.

Tabii ki, insanlar antik tarihten bahsederek özellikle ikna olmayacaklar, bu yüzden kovalamayı keseceğiz. Medeniyet konusu bir ahlak meselesi değil, sayılar meselesidir. Bu felsefi bir problem değil, matematiksel ve fiziksel bir problemdir. Düşmanınızı sayıca geçebilirsiniz, sonunda yenik düşmeleri gerekir. Pek çok savaş, taktiksel olarak üstün olan tarafın üzerine atılan düşman dalgaları tarafından dalga dalga mağlup edildiği tükenme savaşları olmuştur. Bu, Amerikan iç savaşında, Amerikan Kızılderili savaşlarında, Vietnam'daki ulusal kurtuluş savaşında vs. oldu. vb. Bu genellikle kazanabilmek meselesi değil, düşman daha fazla savaşamayacak duruma gelene kadar yenilgi üstüne yenilgiye dayanabilmek meselesidir. Bu paradigmada suçluluk ya da masumiyet konu dışıdır: bedenlerin (erkek, kadın, çocuk ve hatta bir yük hayvanı)

mevcudiyeti, onların vicdansız şekilde yok edilmesini garanti altına almak için yeterli bir saldırdır.

Bu, geçmişin eğitimsiz zamanları için sorun değil, ama şimdiki zaman hümanist dersini aldı, değil mi? Tam olarak değil. Antiseptik olarak yaratılan "ilkel sermaye birikimi" sürecinde ölmek zorunda kalan Stalin'e veya Mao'ya ve milyonlara başvurmak zorunda kalmadan bile, en anti-otoriter solcuyu bile geçersiz kılar ve bunun sorun olmadığını düşünen birini bulur. ,isyancı bir grup çocuklarla dolu bir dondurmacıyı önce sömürgecinin yaptığı sürece "ulusal kurtuluş" adına havaya uçurur:

Sonuç olarak, birkaç milyonun ölmesi, çocukların paramparça olması veya birkaç rahibenin devrimciler tarafından tecavüze uğraması önemli değil. Haklı bir dava, birçok günahı kapsar... haklı davanın kurbanları hariç. İnsan hayatlarıyla uğraşmakla ilgili olan şey, bunun bir sayı oyunu olmaması, en azından aşırı medeni olanlar için. Birçoğu geçmişin vahşetlerine veda edebilirken, hiç kimse geleceğin vahşetleri için gönüllü değil, tam olarak daha iyi bir yarın için gerekli olacak vahşet. Herkes kral olmak ister, kimse kralı desteklemek için vergi ödeyen köylü olmak istemez. Herkes oynamak istiyor ama kimse oyuna yatırım yapmak istemiyor.

Oyun sabit olduğu için istemeleri de gerekmez. Bu, hayalperestleri, devrimcileri, muhafazakarları vb. durdurmaz. "gönüllü" gelecek nesiller ve tanımadıkları insanlardan, az ya da çok zarar görmeden çıktıkları daha iyi bir yarın yaratmanın zorlu görevine kadar. Daha iyi bir gelecek vizyonu, diğer insanların sizin için vizyonunuzu gerçekleştirme çabalarına güvenebildiğiniz sürece memnuniyetle karşılanır. Tabii ki, insanların bunu yapmasını beklemek aptalca ama bu devrimci hayalperesti durdurmaz.

Bu gözlemlerden "bu nedenle tüm insanların neslinin tükenmesi gerektiği" sonucuna atlamak, haklı olarak bir reductio ad absurdum olarak gösterilebilir. Sırf kimsenin suçlanmaması, herkesin suçlu olduğu veya suçluluğun var olduğu anlamına gelmez.

Bu nedenle, hiçbir disiplin cezası veya hatta disiplin dili garanti edilmez. Belki bunun bir amacı vardır, ama başka bir şekilde ifade edelim: insan ideali (form), kendini gerçekleştirmek için hiçbir zaman uygun fiziksel konağa (maddeye) sahip olamaz. Biçim her zaman bir hayalettir, kaynayan ham insan malzemesi kütesinin üzerinde gezinir. İnsanlık asla bir ideal tarafından motive edilemez, daha iyi bir geleceğe yönelik kolektif eylemlerini şekillendirebilecek organik bir etik plana asla bağlanamaz. Başka bir deyişle, insanlık bir bütün olarak kolektif bir zombidir, hayatın veçhesiyle çarpışan ama gerçekte herhangi bir kesin kolektif zeka veya irade eksikliğinden dolayı sürekli olarak parçalanmanın eşliğinde olan bir şeydir. Küresel kolektif eylemden bahsedebiliriz, ancak bu çoğunlukla boş bir söylemdir. Sorun ilahi bir ölçekte ama onunla başa çıkmanın yolları fazlasıyla insani.

Dolayısıyla, parçaları hakkında düşünülebilecek her şeye rağmen, evrensel bir kategori olarak insan, çürük ve geçici bir olgudur. Ama yine de yukarıdaki bölüme dönelim:

insanlarla ilgili gerçek sorun, yeterince zeki olmamaları değil, küresel iletişim ve ulaşımın birbirine karmaşık bir şekilde bağlı çok fazla insan olmasıdır. Sorun bir CEO ya da bin politikacı ya da bir milyon polis memuru değil. Sorun, hayalleri, özlemleri ve çocukları için yüksek beklentileri olan yedi milyar insan... ki bu ancak gezegendeki diğer varlıkların pahasına olabilir. Sorun, insanlığın iyiliği için insanlığın değerleri, kapalı bir sistem olarak insanlık, kategorik zorunluluk olarak insanlık. Yedi milyar anarko-primitivist türe hain, yalnızca on Monsanto yöneticisinden oluşan bir insanlıktan daha aşağı olurdu. Duygularınız, düşünceleriniz, inançlarınız ve eylemlerinizi sayılmaz. Temel olarak, önemli olan sizin hayvani varlığınızdır, çünkü asalaktır ve haksızdır. Özel varlığınız, yedi milyar insanı toplu intihar etmeye ikna edemezse, belki de Dünya'da yaşayan bir avuç homo sapiens'i diğerleri arasında bir hayvan olarak bırakmazsa, başkalarından farkınız yoktur.

Elbette bunun yalnızca aşırı uygar Avrupa (post-) Hristiyan uygarlığı için geçerli olduğunu söyleyebilirsiniz, ancak gerçekten bu kadar emin miyiz? Amerika ve Avustralya'da insanın megafaunayı silip süpürmediği konusundaki bitmek bilmeyen tartışmaların yanı sıra, insanların 150 yıldan daha kısa bir süre sonra soyu tükenen Yeni Zelanda'ya özgü uçamayan büyük bir kuş olan moa'yı insanın silip süpürdüğü gerçeğini biliyoruz. adalar (Avrupalılar gelmeden çok önce). Olan şeylerle ilgili sorun, her zaman olma potansiyeline sahip olmalarıdır, ceteris paribus. Bazı (çoğu?) insanlar hiçbir zaman bir türün neslinin tükenmesine yol açmamış olsalar bile, bunu yapma potansiyeline sahiptirler ve her zaman buna sahiptirler. Bu bir suçluluk beyanı değil, bir gerçek beyanıdır. Bir köpeğin bir çocuğa saldırabileceğini söylemenin köpek hakkında ahlaki bir yargı olmadığı gibi, bu, durumun gerçekliğinin bir ifadesidir.

Belki de ayırım gözetmeyen saldırının arkasındaki gerçek etik sorun, suçlama değil, bu bağlamda masumiyetin var olup olmadığını ayırt etme sorunudur. Yedi milyar insan, hayatlarını masum veya herhangi bir şeyden suçlu olarak yaşamıyor. Varsayılan modu "kendi işine bakmaktır". Onlar harcanabilir, ne yaptıklarını bilmiyorlar. Bu düzeyde, yaşamları çoğunlukla fark edilebilir etik içerikten yoksundur. Ve insanların "umursadığı" durumlarda bile, Paul'e ödeme yapmak için genellikle Peter'dan çalarlar: Hayatlarının başka bir bölümünde etik bir cepheyi desteklemek için hayatlarının bir kısmını etik olmayan bir şekilde yaşarlar. Sonuç olarak şudur: Eğer o ormanın temizlenmesini, okyanus tabanının açılmasını ya da o kirlenmiş nehri istemiyorsanız, kimin suçlu olduğunu görmek için uzağa bakmanıza gerek yok. Sen, arkadaşların, sevdiklerin öyle. Yoksa siz ve onlar sadece hava yiyip yerli ağaçların dallarından yapılmış kulübelerde mi yaşıyorsunuz? Yoksa hasta olduğunuzda kendinizi yerel bitkilerle mi tedavi ediyorsunuz yoksa sadece tahta bir yay kullanarak e-postanızı mı kontrol ediyorsunuz? Eğer (sözlerinizle değil, davranışlarınızla) Vahşi Doğayı umursamıyorsanız, o neden ilgilensin? Neden kimse umursamalı?

İnsan hayatı, kahramanca, etik, asil veya olmayı amaçladığından başka bir şey değildir ve asla olamaz. Ondan çok az şey bekleyebilirsiniz ve o sonsuz değildir. Hümanizmi savunmaya devam edenler, yalnızca safları yakınlaştırmak ve insan gücünü gerekli her şekilde kendi amaçları olarak savunmak isterler, ancak o türün üstünlüğünü koruyan

maddi araçları savunuyorlar. Eko-aşırılıkçı, insan üstünlüğüne saldırmanın tek yolunun, yetenekleri ne olursa olsun insanlara saldırmak olduğu sonucuna varmıştır. Bunu tersine çevrilmiş bir ahlak anlayışından değil, ahlakın imkansız olduğunu ya da daha doğrusu söylediği şeyi yapamayacağını anladıkları için yaparlar: buğdayı samandan, koyunları keçilerden ve masumları ayırın. masumdan. suçludan. Saldırısı, insan idealinin evrensel bir etik düzeyde yaşamı yönetebileceği önermesinin reddidir. İnsan başarısından çok az beklenti ile Bilinmeyen Adına İnsanlık Dışı'na başlıyor.

- Abe Cabrera
2017

YOĞUN SİS GECELERİNDE FISILDAYAN ANİMİST

Bir suç ortaklığından...

Aysız geceye ıslak ve heybetli bir pelerin düşer. Kararlılıkla kendini gösterir, soğuk bir karanlık getirir. Nefret ettiğim şehrin sokaklarında yürüyorum; Arabalar, her şeyi kaplayan baştan çıkarıcı çalılklardan önce gülünç ışıklarını yakarlar, restoranlar aptal tabelalarını parlatır, sokak lambaları cılız bir şekilde yükselir ve ara sıra hiper-uygar insan, köpeğini boynundan bağılı olarak yürür. Yavaş yavaş şehirden uzaklaşıyorum ve karanlığa giriyorum...

Bu bulutlarla bezenmiş gece güzelliğini ilkel bir şaşkınlıkla seyrederken ruhum heyecanlanıyor. En derin saygılarımla, bu inanılmaz gece için Bilinmeyen'in ruhlarına teşekkür ediyorum ve dağın, tilkinin, büyük kayaların, rüzgarın, Ay'ın veya böceklerin olduğu gibi kalın sisin benimle nasıl konuştuğunu hissediyorum. Ve ilahi kahkahasını duyuyorum. İnsanlığa gururla güler; kolayca işe yaramaz hale getirdiği yapay ışıklarla dolu şehirlerinden, vahşi doğa karşısında çok zayıf ve güçsüz insanın kırılğan durumundan. Bütün bir şehri kör etmek ne kadar az zaman alır. Mesajını, kahkahasını, gücünü hissedebiliyorum. Tanımlamasını pek de iyi bilemeyeceğim yoğun bir his, birkaç dakikalığına içimi kaplıyor ve bir gülümseme ve biraz kahkahayla bedenimde kendini gösteriyor.

Modern insan bir şakadan başka bir şey değildir. Vahşi Doğa, sis ve rüzgarlardan sel ve depremlere kadar insanı ne kadar kolay bozar. Hiçbirşeyiz. Modern bilimsel ateist bana ne kadar gülünç geliyor... Ne kadar savunmasız! Ve onun Tanrı-Adam efsanesi ne kadar da kolay parçalanıyor.

Ve tüm bu kaotik fikirler kafamda dolaşırken adımımı durduruyorum: Yolda keskin dikenlerinin altına gizlenmiş bir kirpi beliriyor...

— zor

2018

ROTHKO ŞAPELİ

Son birkaç aydır, içimdeki titremeyi durdurmuş ve içimdeki karanlıkta oturmuş gibiyim. Bu noktada polemikler bile bir yere kadar uzak görünüyor. Evet, fırsat buldukça blogu kullanmaya ve tercüme etmeye devam ettim. Ama gördüğün gibi başka bir yerdeydim ve değilsem de meşgulüm. Entelektüel arayışım, ortaçağ metafiziği bile düşüncemi biraz tecrit edici hale getirdi.

Bunun bir sebebi var. Aylarca süren çalışmalar ve tartışmalar, kendimin dışına çıkıp gücümün izin verdiği kadar çok durumda ve tartışmada zihnimi dağıtmaya çalışmakla geçen birkaç aydan sonra ima ettiğim gibi (belki de kendimi tekrar ediyorum), kendimi biraz bunalmış hissettim. Bu projenin konusu çok geniş, yandaşları çok çeşitli ve retoriği beni kısa bir süreden daha fazla tutamayacak kadar kaba. Bu konuyla ilgilenmek veya bu anlaşmazlığa yanıt vermek... sonunda her şey çok yüzeysel hale geliyor.

Nihilizmin tehlikesi bu sanırım: ucuz nihilizm, kolay nihilizm. O basitçe, gerçeğin olmadığı, yalnızca duyguların olduğu sonucuna varır; madde yok, sadece yüzey. Ama en "ilkel" insanlar bile buna inanmıyorlardı, ruhlara da inanıyorlardı, gündelik olayların ötesindeki şeylere: değişen maddenin dokunmadığı bir sonsuzlukta. Belki çok iyi algılamadılar, ama algıladılar. Ruhların, hayaletlerin, iblislerin, kendilerinden önce var olan ve gelecekte onlardan sonra gelecek şeylerin olduğunu biliyorlardı... Bir sohbette bana "Chicomoztoc", yani Yedi Mağaralar Yeri'nin bizzat insan olduğunu söylemiştim. Yedi boşluklu kafa: Skolastiklerin "sensus communis" dediği şeye çekilen duyular, göbeklerin bir tekerleğin parmaklarını birbirine bağlaması gibi tüm algılarımızı birbirine bağlayan sağduyu.

En çıplak "vahşiler" bile, duyuların ötesinde, olağanın ötesinde bir şey olduğunu biliyordu. Birçoğu hayatlarını bu gerçekmiş gibi yaşadı. Bazıları bu duruma duyuların ötesinde doğadan gelen bitki ve diğer malzemeleri kullanarak, bazıları ise trans yoluyla vb. Bizim durumumuzda, ideolojik alanın sendelediği çürümüş maddi dünyamızda, "daimi bir felsefe", tüm canlı ve ölü dünyaları bir araya getiren veya en azından onları azaltan bir gerçeklik vizyonuna ulaşmak mümkün müdür? ortak? Cevap elbette hayır, ama denemeden gerçekten bilemezsiniz. Ve ben de bunu yapıyorum. Ancak önce, tümelleri elde etmek, bir noktada tikellere dönmek için tüm tikelleri kapatıyorum. Bundan kesinlik beklemiyorum, sadece sorunun kapsamı ve derinliği konusunda netlik bekliyorum. Kör bir hayvan gibi mezarıma gideceğimi biliyorum, sadece karanlık medeni hislerimden değil, asla kurtulamayacağım hiper-medeni oluşumdan da körleşeceğim.

Ama tabii otoyol, bu sefer Houston. Daha önce Houston'a gittim ve büyüklüğü ve tavizsiz modernliği beni çok etkiledi. Kilometrelerce çimento ve asfalt, acımasız ufuk, aşırı doldurulmuş yolların akıl almaz genişliği, kaldırım tarafından ağırlaştırıldı. Hatırlatıldım çünkü artık şehirleri çekici bulmuyorum (biraz eksik kalıyor), ama yine de, her şeyi (sözde) elde etmenin her şeyi kapsayan dikkat dağınıklığında, içinde nasıl kaybolabileceğini görebiliyorum.

Orada bulunduğum kısa süre içinde yorum yapacak çok az şey gördüm. İlgimi çeken ilk şey, ancak son birkaç yılda tamamlanan Buffalo Bataklık Parkı oldu. Bu, yılda 50 inç yağmur alan bir bölgede drenaj için gereken büyük bir rezervuarın ardından şehrin kilometrelerce yukarısına uzanan bir şehir parkıdır. Elbette burada yine medeniyet, doğayı onunla "sinerji içinde" çalışma kisvesi altında alır. Parkta, modern vizyonun doğaya karşı değil, doğayla nasıl çalışmak olduğuna dair faydalı ve bilgilendirici posterler vardı. Houston majör, parlak web sitesinde alıntılanmıştır:

Houston, varlığını Buffalo Bataklığına borçludur. Bugün, Bufalo Bataklığı Derneği, terk edilmiş bir kapıyı alıp kasaba ve ötesine çekici bir girişe dönüştürüyor.

Uygarlığın doğaya yaklaşımı genellikle 'ya/ya da' değil, bu yaklaşım yanlış olsa bile 'hem/ve' şeklindedir. Onu kim suçlayabilir? Eko-modernistler, doğanın nasıl değiştiği, geçmişin medeni olmayan insanların çevrelerini nasıl "sofistike" şekillerde manipüle ettikleri vb. Dürüst olmak gerekirse, onlarla tartışmaktan bıktım. Daha önce de belirttiğim gibi, ampirik kanıtlar o kadar belirsiz ve argümanlar epistemolojik önyargıya o kadar batmış ki, bu konuyu şu ya da bu yönde zorlamanın bir anlamı görmüyorum. Ayrıca, tüm bunlar "cevabı bilseydim çözümü uygulayabilirdim" anlamına geliyor. Neredeyse kırk yıllık aptal bir adamım, hiçbir şeyin cevabını bilmiyorum. Kendi hayatımı zar zor ayakta tutabiliyorum, "daha iyi bir dünya" inşa etmek gerçekçi olmayan bir görev olarak görülüyor.

Ailem için belirlediğim diğer tek görev, Rothko Şapeli'ni ziyaret etmektir. Uzun zamandır Mark Rothko'nun hayranıyım ve Rothko'nun tarzının bir baskısı evimde kalıcı olarak asılı duruyor. Görsel sanatlara ilgi duymadığım için bu görsel sanatçının benimle neden konuştuğunu bilmiyorum ("eğitilmiş bir insan" olarak onlar hakkında çoğundan daha çok şey biliyorum). Ailemle birlikte kiliseye girdim ve havanın ne kadar karanlık olduğuna şaşırdım. Alan, bir sıra çemberi çevreleyen on dört siyah resimden oluşuyor. Mekana girdiğimde hava bulutluydu, bu da resimleri çok daha sessiz ve uğursuz yapıyordu. Güneş doğduğunda, ışık tablolara çarptı ve detayları gördüm, bir Rothko tablosu olan yüce bulutlu pencere. Odanın ortasındaki bir mindere oturdum ve gözlerimin ucuyla ailemi izledim, böylece kızlarım çıldırmassın. Bu bir tür Zen-boşluğu, kutsalla ilişkilendirdiğim bir şey değildi ve ille de rahat olduğum bir şey değildi. Ama bu entelektüel gelişim düzeyiyle bir yakınlık duygusuydu: Zihnimin gözünü kapadım ve içeriye baktım. Gittiğime sevindim.

Elektronik dikkat dağınıklığı ve iletişimden oluşan çıldırtıcı bir döngüde birbirine düğümlenmiş tikelliklerden başka hiçbir şeyin olmadığı bir zamanda ve yerde, duyuların ötesine, tikelliğimizin ötesine geçmeye çalışmak, kuşkusuz sonuç olarak bu boşluğu verecektir. Ama hiçbir yere varamasak bile, eve sadece bir zamanlar ne olduğuna dair boş bir krater görmek için dönsek bile, gökdelenlerin arasından akan o küçük kirli nehir gibi, en azından orada ne olduğunu bileceğiz ve belki de lütufkâr davranacağız. Bir zamanlar sonsuz isimleri olan ama şimdi neredeyse bir tane olan Bilinmeyen'e bir bakış. Eğilim'e "aktif yaşam" açısından çok az şey önerebilirim, ancak en azından harabelerin

ortasında saygıya geri dönmek için küçük bir tavsiyede bulunabilirim. Bu saygıyı en beklenmedik yerlerde bulacaksın ama sesleri susturmalı ve ne kadar küçük olduğunu anlamalısın. Çağları yankısıyla dolduran şarkıyı bulmak, ancak küçüklüğün kabul edilmesiyle mümkündür (orada olsa bile, garantisi yoktur).

- Abe Cabrera
2017

EKO-EKSTREMİST LANET`TEN SON SANAL DAVA ÜZERİNE

"(...) Konuşan sussun, söyleyen konuşsun (...)"

I.

Eko-ekstremizm eğilimi etrafındaki son olaylar göz önüne alındığında, geniş anarşist yelpazeden yayılan eleştiriler, karalamalar, DELATIONS, "öfke ve üzüntü" başladı. Tüm bunlar için Curse Eco-aşırılıkçı (ME) blogu olarak bizim söyleyeceklerimiz var. Olan her şey için biraz özeleştirin gerekli olduğuna inanıyoruz.

Bu noktada, ME'nin zararsız karşı bilgi sitesi olmadığı zaten bir gerçektir, çünkü Eko-aşırılık Savaşı, Terörist Nihilizm ve ilgili uygulamaların araçlarından biri olduğumuzu gururla söylemek kaçınılmazdır.

Dünyanın farklı yerlerinden ve devasa bir görevdeki suç ortaklarımız, günlük güncellemesinden sorumludur. En uzman bilgisayar korsanlarının IP'lerimizi bulmaya çalışmasını umursamıyoruz, farklı hükümet istihbarat aygıtlarının faaliyetlerimizi izlemesi umurumuzda değil. Aşırılıkçı bir sanal medya kuruluşunu yayında tutarak, engeller karşısında gururla ilerlemeye karar verdik. Bize karşı olan bazı niteleyiciler ve savunduklarımız; iğrenç, mide bulandırıcı, çılgın, aşağılık, iğrenç, iğrenç, iğrenç, ayıplanacak, iğrenç, iğrenç, pis ve deforme olmuş. Eh, gerçek şu ki kesinlikle haklılar, biz bu kadar ve daha fazlasıyız, kötünün en kötüsüyüz...

Tüm bunları bilerek, açıklığa kavuşturuyor ve vurguluyoruz: kendi payımıza terör iddialarını, keskin metinleri, ateşli çağrılar ve alaycı notları yayınlamaya devam edeceğiz. İnsanlığın ilerlemesine, medeniyetine ve sakinlerine karşı eski savaşı kışkırtan kelimeler.

II.

Hem ITS bireycilerinin hem de bazı benzerlerinin tüm bu tür eleştirilere geniş ve güçlü bir şekilde yanıt verdikleri fazlasıyla açıktır, o kadar ki, genellikle birçok durumda yanıtı çok önemli EYLEM eşlik etmiştir.

Bu grupların birçoğunun ünlü eleştirmenlere söylediklerini tekrar etmenin gereksiz olacağına inanıyoruz. Her zaman aynı şeyi söyleyip durmak istemiyoruz ki sonunda tekrar etmek zorunda kalalım. Ve biliyor musun Son zamanlarda tüm bu "sanal dava"nın ne hale geldiğine gösteriyi beslemeye devam etmek istemiyoruz. Bu "kontrolden çıkma"dan (iddialar dahil) hem eleştirenlerin hem de yanıt verenlerin sorumlu olduğunu düşünüyoruz.Önemli olan, evet, bu tepkilerin çoğunun şiddet ve terör eylemleriyle artması. farklı bencil ruhlar.

Yalnızca derinden dikkatimizi çeken bir yansımayı ortaya çıkarmak için ayarlayacağız. Herkes, bu son incelemelerin büyük çoğunluğunun, eylemde bulunan farklı gruplar veya kişiler tarafından yazıldığını biliyor. İşte bu, özellikle vurgulamak istediğimiz ve endişe

verici bulduğumuz bir gerçektir. GEÇMİŞTE hedeflerine şiddetle saldıran ve eylemlerinin çoğu gerçekten güçlü olan tüm bu kişiler, sesini yükselten kişilerdir. "Vardı" ve "geçmiş" kelimelerini vurguluyoruz çünkü bu iki kelimenin her şeyi anlattığına inanıyoruz. İyi bir dinleyici birkaç kelime...

Ve işte, işte şimdi buradayız, her şeyi YAPANLAR, bugün her şeyi YAPANlara karşı hızla ilerliyoruz. Uyuşukluklarından sadece konuşmak ve saldırmamak için çıkmaları, kendileri ve hareketleri hakkında çok "kötü" konuşuyor. Bu efsanevi isyancı grupların bu hale gelmesi üzücü ve bu Meksika, Birleşik Krallık, Amerika Birleşik Devletleri ve Endonezya'dakiler tarafından iyi biliniyor.

Bu bizi uzun zamandır endişelendiren ve bilinmesi gerektiğine inandığımız, cevap vermekten ve cevaplamaktan şimdiden sıkıldığımız yansımadır.

III.

Bazılarımızın (hepimizin değil) isyancı ortamlardan geldiği doğru, uzun zamandır sadece bireycinin toplam zevkini durduran bu tür geçici eğilimlerden kurtulmak istedik, ancak buradaki mesele şu ki, biz bu tür bir akımdan geliyor, çoğu zaman alıştığımız kusurları yeniden üretmemek zor, bu kusurlardan biri birden fazla anarşistin yeniden ürettiği ve beslemeye devam etmememiz gereken dürtüselliktir, bu elbette bir tavsiye, tüzük işaretlemek istemiyoruz, suç ortağı bireyciler çok iyi bileceklerdir. Dürtüsellik anarko-modernistleri herkesten daha fazla karakterize eden bir özellik olduğundan ve bizler o değiliz. Uygarlığa ve insanlığın ilerlemesine karşı kişisel yüzleşmemize odaklanarak, uzaylıya karşı düşmanlığımızı ihmal etmeden, ama nerede olduğunu aklımızda tutarak, vahşi gücün sabrını ve bilgeliğini ve Bilinmeyen'in gücünü gözlemlemeli ve öğrenmeliyiz. Bu boğucu ortamın yol boyunca bizim için hazırladığı herhangi bir tuzağa kapılmamak, çünkü "olgun" olmak ve modern anarşistlerin oyunlarına düşmemek önemlidir, çünkü onların yollarının çoğu aynı hedefe, PRISON ve bu, tüm projeleri ve "gayri resmi" organizasyon ağları tarafından fazlasıyla kanıtlanmıştır, ancak elbette akıllı, kurnaz ve ihtiyatlı olalım, her zaman her şeyin bir SINIRI olduğunu akılda tutalım.

Her halükarda çığlık atanlar bağırmaya devam edecek, 325'in ibneleri acı yazılarından sonra aldıkları tekmelerden kışkırları şişmiş olarak devam edecek, konuşmaya devam edin, bağırmaya devam edin, şikayet etmeye devam edin, önemli olan eylemlerle karşılık vermek.. .

Güneyden eski bir anarşist eylem grubunun eylemden telaffuz ettiği cümlelerle veda ediyoruz:

"(...) Ama saldırısız savaş, darbesiz savaş, savaşız savaş olur mu? Cevap bir, hayır. (...) yoldaslar saldırmıyorsa, buna karar verdikleri içindir. Bizi ilgilendiren de bu. Vurmamayı seçtikleri (...)
(...) Bu sendrom onların söylediklerini ciddiye almamalarına neden olur. Sadece dillerinin kaslarında var olan bir savaş ilan etmek (...)

(...) Bildirilerin savaş ilan edildiğini söyleyebiliriz, doğrudur. (...)

Söylemenin ya da düşünmenin eylem olduğu o ateşe, vurmadıkları, defalarca vuruldukları o sembolik ve sanal savaşa bir son verelim. Fikirler, arayanlar için gerçek bir tehlike bir yana, bir baş belası değildir.

(...) Ama biraz daha az havlasalar iyi olur. Aksi takdirde, anarşistler siyasi faunada ideolojik veya kültürel bir alternatiften başka bir şey olmayacaklar, asla iktidarın tehlikeli bir düşmanı (...)

(...) Böyle devam ederse, fikir anarşistleri sokaklarda “tüm mermiler geri dönecek” diye bağırان hippilerden daha dürüst olmayacaklar (...)

(...) Sözden eyleme çağırان konuşmalar yeter, çok ağız harekete davet, gereken ellerinizi kirletmek olduğunda, susup, anonimlikten talepte bulunmak (...)

— Maldición Eco-extremista blogu

7 ağustos 2017

KAMU GÜVENLİĞİ HAKKINDA

Ortak yazarım Ramón Elani, ABD bağlamında anti-faşist eylem ("antifa") hakkında okumaya değer ilginç bir makale yazdı. Burada düşüncelerimi kişisel bir bakış açısıyla sunacağım.

Korkarım Ramón'un söylediklerinden biraz daha ileri gitmem ve sadece antifa'yı umursamadığımı değil, insanların ırkçı, hoşgörüsüz olmaları veya Nazi selamı vermeleri umurumda bile olmadığını belirtmem gerekiyor. Duygusal radarıma zar zor kayıt oluyor. Bunun basit bir nedeni var: İnsanlardan pek bir şey beklemiyorum. Doğrudan veya dolaylı etkileşimde bulunduğum kişilerden bir şekilde bir şeyler bekliyorum çünkü kişisel etkileşimler insanları sorumluluk almaya itiyor. Ama tanımadığım insanlar mı? Sosyal gruplar mı? Kendi "etnik grubum" mu? Bu kontrolden çıkıyor ve açıkçası havayı kontrol edebileceğimden daha fazla kontrol edemiyorum.

Trump'ın Amerika'sında "hedef" benim: ailem Meksikalı, ben gözle görülür şekilde beyaz değilim ve ailem de gözle görülür şekilde beyaz değil. Ben de güneyde yaşıyorum. Yine de (çoğunlukla beyaz) anarşist ve solcu Hipster gruplarının sokaklarda sözde Naziler ve beyaz milliyetçilerle savaştığını gördüğümde, ilk kamp tarafından temsil edildiğimi hissetmiyorum. Neden? Bu insanlar benim için kim? Onlara manevi destek mi borçluyum yoksa bir tür etik itaat mi? Bu ülkede insanlar her zaman "benim türüm"e karşı olmuştur: Başka herhangi bir "militan"ın sokaktaki zaferlerinden herhangi bir şekilde yararlandım mı, yoksa sadece sevmediğim ama bana vermeyi amaçlayan bir sistemi mi yayıyorlar? Yoksa her zaman "beyaz olmayanlar", "erkek olmayanlar", "hetero olmayanlar", "cis olmayanlar", vb. gibi belirli bir ayrıcalıklı sektör olmaktan çıkmaz mı? , tüm faydaları alan ve geri kalanlar sistemi korkudan ya da daha kötüsüyle destekliyorlar mı? Herhangi bir bireyci gibi, sonuçları ne olursa olsun kendi başıma olmayı tercih ederim.

Ayrıca, bu bağlamda "Şeytan" olsam bile, ırkçılığı "rasyonel" ve çok daha materyalist bir şey olarak görüyorum. Tırnak içine "mantıklı" yazdığımı dikkat edin. Bir kişinin, ırk, geçmiş, kültür vb. ne olursa olsun tüm insanları birleştiren bazı manevi niteliklere inanmaktansa, yüzeysel fenotip veya kültüre dayalı dayanışmaya inanması daha makuldür. Tüm insanlığın birliğine aydınlanmış inanç, bir inanç sığramasıdır ve özellikle garanti edilen bir inanç değildir. Genetik, hepimizin aynı olduğunu söylese bile, insanlar sadece DNA'larının bir ürünü değildir. Dayanışmayı geleceğin görünmeyen insan potansiyelinden ziyade görünen şeylere dayandırmak çok daha mantıklı. Dolayısıyla, ilericilerin, anarşistlerin veya Marksistlerin bir an için "materyalist" olduklarını düşünmüyorum: onlar seçici idealistler. Maddi gerçekliğin belirli yönlerine sarılırlar, ancak özgürlük, eşitlik ve kardeşlik ideallerinin lekelenmesini önlemek için hevesle diğerlerinden kaçınırlar. Bunlar idealist düşünceye dayalı inanç maddeleridir.

Hükümete, devlete veya topluma inansaydım, bu beni basit ve basit bir "faşist" yapardı. Yapmam. Sağcı sistemin daha rasyonel olması onu uygulanabilir kılmaz. Sadece değil.

Milyonlarca veya milyarlarca insanı ne kadar birleştirmeye çalışırsanız çalışın: ırk, milliyet, inanç vb. ile, zorlama aynıdır, yabancılaşma aynıdır ve çoğunlukla benim amaçlarım için, Dünya'nın ve dünyanın yok edilmesi. Dünyanın tanrılaştırılması, insanlığın tanrılaştırılması aynı süreçtir. Bu laik Hristiyanlıktır, tek hile, kişinin bunu ne kadar tutarlı bir şekilde yapmak istediğidir. Birey İnsan idolüne ne kadar fedakarlık yapmalıdır ve hangi İnsan idolüne: Ulus, Kan ve Toprak, Komünizm, Anarşi vb., hangi seçeneği seçtiğinizin ne önemi var? Ben hiçbirini seçmiyorum.

Varlığımın her zaman bir amaca vesile olacağı bir topluluğa, ulusa, ırka, dine, vb. tabi olmaya kendimi tâbi tutmanın bir anlamı görmüyorum. Bunun nedeni, sadece yem olmaktan fazlasını hak ettiğimi düşünmem değil: Herkes gibi ölüyorum ve çürüyorum. Hayır, sadece tabi olmanın seçim kısmının aptalca olduğunu düşünüyorum. Annemin rahminden çıktığımda tabi olan şeye kendimi tabi kılayım: Vahşi Doğa, Bilinmeyen, Kaos ve gerisi harabeye dönsün. Ve başka bir düzene bağlı olanlar, Zamanın zalim hayaletleri tarafından silinsinler; Bu benim için ne, İnsan Düzeni bana ne anlam veriyor, neden umursayayım? Benim için gerçekten önemli olanları dikkate alsam bile, sonunda bu onları savunur mu? Tabii ki hayır, diğer her şey gibi onlar da yem, insanların üzerinde anlaşılamayacağı Daha Büyük İnsan İyiliği için fedakarlıklar. Dayanışmaya yapılan tüm çağrılar koruma sağlar ama aynı zamanda itaat gerektirir. Beni bir kez kandır, senin hatan, beni iki kez kandır, benimdir. Zaten bir kereden fazla aldatıldım.

Eğer seçim benden tamamen nefret edenler ve sahte arkadaşlar arasındaysa, sonuçta bu bir seçim değil

—Abe Cabrera
2017

BAŞLIK YOK

Gün geçtikçe içimde bir boşluk özlemi büyüyor. Soğuk ve hesapçı bir nihilist mantığın pürüzlü ucu, her iki yolu da kesen bir neşter gibidir ve sadece aynı neşteri kendilerine çeviren ve içindeki boşluğa derinlemesine girenler beni anlayabilir ve onlar bile anlamasa ne umursardım. ? Her ölü ideal ve yanlış ilişkinin kalan zincirlerinin yükünü üzerimden attım ve şimdi bir kayıtsızlık uçurumunda özgürce yürüyorum, bilinmeyene hevesli bir beklentiyle bakıyorum.

Bu uygar ahlaksızlık bataklığında, varoluşun bu yapay alaycılığında, katıksız duyumların ve vahşi, kaotik içgüdülerin olumsuz anlarını arıyorum. Öfkenin ve umutsuzluğun derinliklerinden zevkin bilinmeyen sınırlarına kadar, burada ve şimdiki ham deneyimi özlüyorum. Hayvani yaşama arzumun bencilce olumlanması, beni sapkın varoluşumun yüce ve coşkulu doruklarına yükseltiyor ve ateş manyağı dürtülerinin şehvetli patlamalarından ve kanın ve ateşin yollarına saldırmamanın sapkın heyecanından zevk alıyorum. Toplumsal ve kişisel değerlerin yok edilmesinde kışkırtıcı deneyler yaparak, yalnızca sonunda kendimi ifşa ederim. Gerisi artık umurumda değil. Yalnızım, küllerin arasında bir ikonoklastım

Savaşta hiçbir kanun geçerli değildir, önemli olan tek şey düşmana saldırmaktır. Ayrım gözetmeksizin yürümeyi seçmiş olan kan akrabalarım bunu çok iyi bilirler. Bu arada, İnsanlığın çılgılık atan havarileri çirkin başlarını kaldırıp etrafımda yumruklarını sallıyorlar, ama bana dokunamıyorlar, çünkü - etik ve ideolojik tapınaklarının rahatlığında hapsedilmiş - o korkaklar şimdi aramızdaki uçurumu geçmeye cesaret edemezler.

—A.

Antisocial Evolution

2017

KAOSTAN BİR YIL; CEZASIZ

GoblinRefuge video kanallarının aynı fikirde olan video editörleri yeni bir video yayınladı. Bu, güney ülkesinin modern tarihinin en büyük saldırılarından birinin "yıldönümünü" kutluyor. Dünya'nın yıkımının en büyük temsilcilerinden birini mutlu bir şekilde yaralayan bir paket bomba ile isabetli vuruş. Fiziksel olarak önemsiz, psikolojik olarak çok küçük yaralanmalar.

Baskı, 14 Ocak 2017 Cumartesi ve 16 Ocak 2017 Pazartesi sabah ve öğleden sonra haber bültenlerini yeniden üreten, vahşi saldırının ne olduğunu anlatan bir radyo programının kapsamını hatırlatıyor. Yayına, farklı gazete ve Şili bölgesi boyunca gazeteler.

Bu, tarihi ve benzeri görülmemiş bir saldırı olan ve olan şeyin Gregoryen yılını işaret ediyor. Her zaman güneyde gizlenen ITS savaşçıların tehdidiyle, cezasızlık ciğerlerini doldurarak, vahşi niyetleri hala bozulmadan, güneyli kardeşler savaşta ısrar ediyorlar.

ME'den güneyin savaşçılarına volkanların ve depremlerin enerjisiyle dolu sıcak ve sevgi dolu bir kucaklama gönderiyoruz. Güney için Kaos günleri öngören uzaktan bir kucaklama. Çünkü Bilinmeyen, kulaklarımıza fısıldadı, bize rüzgarların dilini konuştu ve bize kardeşlerin utançlarını tekrar düşürmeye hazır olduklarını söyledi. Kime karşı, kime veya ne zaman? Sadece bireyciler bilir.

Sabır ve temkinli olduğunuzu biliyoruz, gölgelerden gece ve gündüz komplolarının bir noktada uygarlığa ve modern insanlığa karşı şiddetle gerçekleştirileceğini, ikisinin de...

Ormanın Mistik Ordası'nın, Vahşi Takımyıldızların, Medeniyetsiz Güneylilerin, Limanın Yağmacı Changolarının, Vahşi Gizli Cemiyetin ve Vengeful Engizisyoncu Sürü'nün bireyci savaşçıları cesaretlensin, ruhları Vahşi ve Kaotik'in intikam taşıyıcılarıdır.

Maceralarınızda ve gelecekteki adımlarınızda güç ve cesaret!

Yeryüzünde unutulmuş ve kadim olan her şeyin gücü sizinle olsun kardeşlerim!

Guanaco'nun mantosu ve kloketenlerin ruhları adımlarını izlesin ve izlerini silsin!

— Maldición Eco-extremista blogu
13 ocak 2018

CEHENNEM ÜZERİNE KISA MEDİTASYON

Daha önce de yazdığım gibi, cehennem, Hristiyanlar arasında bile çok az anlaşılan veya kabul edilen bir öğretilerdir. Ancak, hiper-uygarların bugün dünyayı nasıl gördüğünü anlamada son derece etkili olduğunu iddia ediyorum. Bu sadece okulda İncil, Dante veya Milton okumaya zorlanan insanlar arasında değil, aynı zamanda ne kadar seküler olursa olsun herhangi bir eskatolojik dünya görüşüne sahip insanlar arasında da var. Basitçe söylemek gerekirse, daha iyi bir dünya, bir cennet hayal edenler, bunu her zaman bir cehennem bağlamında, o daha iyi dünyayı elde edememe bağlamında yaparlar. Ve ayrıca, daha önce tartıştığım gibi, büyük insan kitlelerini gütmek isteyenler, kalabalığı harekete geçmeye ikna etmek için cehenneme ihtiyaç duyarlar, tıpkı yüce papazın sadıkları minberlerinden erdeme teşvik etmek için cehennemin alevlerine ihtiyacı olduğu gibi. Her iki durumda da, insan iradesini ve gücünü arttırmaya ihtiyaç vardır: insanlar kendilerini tamamen kurtarabilir veya tamamen lanetleyebilir, dünyayı tamamen yok edebilir veya yeni bir tane inşa edebilir.

Seçim her zaman bizde, zihnimizde kalır, ancak seçimin kendisi aslında kınamadır. İnsan yaşamının gerçekte olduğundan daha fazla değerlendirilmesidir; insan merkezli ve idealisttir. İnsan dünyasını yok eden bir put olarak insana duyulan saygıdır (çünkü doğa her durumda, öyle ya da böyle devam edecektir). İnsan dünyası insan değil, İnsanlığın İdeası, insan varlığı değil, İnsan Gücüdür (bu noktada bunlar birbirinden ayrılamaz). Kendini "kurtarmanın" tek yolu, kurtuluş veya lanetlenme fikrini reddetmek ve rastgelelik ve kaosu en derin "Ben"imizin bileşenleri olarak kabul etmektir, eğer bu terimlerle konuşabilirsek

İlk olarak, biraz ilahiyat. Biz yine Katolik modelini kullanıyoruz, çünkü buna alışmışız. Babalara ve Doktorlara göre, insanların "arınma" için gittikleri ara yerler konusunda bazı anlaşmazlıklar olmasına rağmen, nihayetinde insanlar öldüklerinde ya Cennete ya da Cehenneme giderler. Cennette ölümlerin diriltilmesinden sonra, insan kendi bedenini geri aldığı anda, sadece ölümlü bedeniyle yükselmekle kalmaz, aynı zamanda yüceltilir. "İzzet ışığı" (lumen glorie) insanların ilahi olmasına izin verir: Latince eski litürjik metinlerden birinde belirtildiği gibi: ejus divinitatis esse consórtes, qui humanitatis nostræ fferi dignátus est párticeps ("... bizi tanrısallığa ortak et insanlığımızın bir parçası olmaya tenezzül edenin adı"). Böylece insan, yeryüzünde Tanrıyı ve başkalaşmış yaratılışı tefekkür ederken sahip olduğu sevinci sadece yaşamakla kalmaz, aynı zamanda duyuları ve zihni de tüm yaratılışı Tanrının ışığında görececek şekilde yükselir. Aziz Benedict, vizyonunda tüm dünyayı Tanrı'nın görkeminin ışık ışınlarından biriyle sardığını gördü. İnsan sadece zevk almakla kalmaz, sonsuz derecede daha iyisine de sahip olur; O sadece mutlu değil, ilahi olarak mutlu.

Benzer şekilde, cehenneme mahkûm edilen bir adam da insanüstü, doğaüstü bir acı yaşar. Sadece Cehennem sonsuza kadar değil, aynı zamanda kişi, tıpkı Kutsanmışlar gibi "yüceltilmiş" bir bedende dirilitir ve yalnızca kişinin yüksek duyuları ve zihni tarafından eziyet edilir. Katolik Ansiklopedisi'nin özetlediği gibi: "Cennetteki kutsanmışlar nasıl tüm

acılardan kurtulmuşsa, öte yandan lanetliler asla en ufak bir gerçek zevk bile alamazlar." İlahiyatçılara göre cehennem acısı, poena dampi ve poena sensus, kayıp acısı ve duyuların acısı olmak üzere iki kategoriye ayrılır. Kaybetmenin acısı ruhsal ve psikolojik acıdır, tüm mutlulukların kaynağı olan Tanrı'yı kaybetmenin acısı: Umutsuzluğun ve mutlak nefretin acısıdır. Bununla karşılaştırıldığında, duyuların acısı, yalnızca ateş değil, aynı zamanda diğer acıların da taşıyıcısı (Dante'nin Cehennemi'nin titizlikle tanımladığı gibi) ikincil ama gerçek bir acıdır. Bu inanç sistemindeki kınama mutlaktır, geri döndürülemez ve telafisi mümkün değildir. Hiçbir zaman azalmaz ve Tanrı'nın adaletinin ve insan iradesinin mutlak özgürlüğünün bir tezahürü olmaktan asla vazgeçmez.

Burada araya girmeli ve bu yüzden Katolik inanç sistemini asla kabul edemediğimi belirtmeliyim, aksine kabul ettim ama bana hiç mantıklı gelmedi. Çünkü insan, bu hayatta gerçekten sonsuza kadar sürecektir kesin bir karar verecek kadar yetkin mi? İnsan varoluşunun, mutluluk ve üzüntünün, neşe ve kaybın, trajedi ve zaferin, bu hayatta mutlaka yakın olan doğası, bir sonrakinde olacakların gölgesi mi olacak? Sonunda, Kalvinistler veya Jansenistler (yani mutlakiyetçi Augustinist) teoloji okulunda olduğu gibi, Tanrı'nın mutlak gücü, insan eyleminin istikrarsız ve geçici doğasını gölgede bırakır. Sanki insan erdemini, insani sevgiyi, insani dayanışmayı, insan kusuruna, insan nefretine, insan bencilliğine ek olarak, ilahi orantılara şişirmek zorundaymış gibi, gerçekten ne olduklarının üzerine: son derece zeki olabilecekleri ama öyle olacakları geçici hayvan ruh halleri. eninde sonunda çürür. Bu şeylere inanıyorsanız, elbette, lütuf ve ilahi yardım fikirlerini burada tanıtın. Eski şarap tulumlarına yeni şarap dökmeye benzer (İncil'deki meselden yararlanırsak): hiçbir zaman plana göre gitmez.

Modern insan, Kutsal Ana Kilisesi'nin (hem sapkın hem de Katolik biçimlerinde) tatlı boyunduruğundan kurtulsa da, Cehennemin dumanı hala düşüncelerine nüfuz eder. Seküler anarşist karşı çıkabilse ve solcu yukarıda tartışılan "batıl inanç" karşısında başını sallasa da, hâlâ Yahweh'in hayaleti ve İsa'nın diriltilmemiş cesedinin damgası ona musallattır. Onlar da İnsan gücünü artırmak zorunda oldukları için, kutsanmış proletarya için Yeryüzü Cenneti ve gerici güçler için ebedi laneti gerçekleştirmek için, ona aydınlanmanın, saf aklın ve kusursuz iradenin görkeminin ışığını vermek zorundadırlar. . İyiler, ezilenler her zaman çok iyidir ve Kötü, polis, politikacı ve bankacı her zaman çok, çok kötüdür. Egemenliğe karşı mücadelede tüm insan eylemleri mutlak ve koşulsuzdur, çünkü sınıf mücadelesinde veya tahakküme karşı mücadelede nüanslara yer yoktur. Kutsanmış veya lanetlenmiş gibi, eylemlerinin ahlaki ağırlığı ve cezaları nihaidir

nancın Aydınlanması altında bir kişi kınamayı veya kurtuluşu nasıl hak eder? Erdemi teşvik etmek ve kötülükten kaçınmak ya da laik Hristiyanların dedikleri gibi, ilerleme için, tahakküme karşı, kapitalizme karşı vb. Bu nedenle, herkese yeteneklerine göre şeylerin verildiği ve herkese ihtiyaçlarına göre dağıtıldığı yeni dünyayı baskı olmadan NASIL inşa edebileceklerini söylemeyi reddediyorlar. Mücadele sıradan ezilen günahkarı militan bir azize dönüştürecek, yabancılaşma tahakküme karşı yeni alanlar inşa ederek yok olacak ve yeni devrimci kişi eski toplumun küllerinden çıkacak. Dante'nin

Cehennemdeki rehberinin, Virgil'in yüzyıllar önce yazdığı gibi, tüm bu çetin şeylere rağmen:

...facilis descensus Averno; noctes atque dies patet atri ianua Ditis; sed revocare gradum superasque evadere ad auras, hoc opus, hic labor est.

(Cehennem'in kapıları gece gündüz açıktır;

Yokuş yumuşaktır, yol kolaydır:

Ama geri dönüp şen semayı görmek,

İşte iş ve zahmet buradadır.)

Ama elbette, yeryüzündeki cennetin asla proleter cennetinden inmemesinin nedeni, yukarıda tartışılan hayali teoloji gibi, bu fikirlerin gerçekte çok az temele sahip olmasıdır. Tüm insanlar eşittir, hepsinin yaptıkları şeyi yapma nedenleri vardır, hepsi kendi gözlerinde ve büyük İnsanlık kilisesinin gözünde (algıladıkları gibi) haklıdır. Hepsi "masum". Ancak rakamlara göre hareket etmek istersek, kolluk kuvvetlerinin, polisin, bankacının, politikacının haklı olması çok daha olasıdır çünkü insanların büyük çoğunluğu korudukları düzenin aşağı yukarı kabul edilebilir olduğunu düşünüyor. Burada ve orada ayarlamalar gerektirse bile. Ama dürüst olmak gerekirse, çoğu insan "toplum" veya "gelecek" gibi şeyleri fark edemeyecek veya önemsemeyecek kadar seks, para, uyuşturucu veya cep telefonlarıyla dikkati dağılmış durumda. Yani, daha iyi bir gelecek yaratmak için empati ve zekaya sahip olacak "diriliş" veya "yüceltilmiş" bir devrimciler topluluğu olmayacak. "John Brown'ın bedeni mezarda çürüyor" ama ruhu yürümeye devam etmeyecek (*1).

O halde ne Cennet ne de Cehennem vardır, daha doğrusu Cennet ve Cehennem burada onlardan ne anladığımızdır. Diyelim ki bir grup insan birini öldürmeye ve cesedini bir telefon kulübesine asmaya karar veriyor, ne fark eder? Zaten insan hayatı nedir ki, onun ölümünü kim fark edecek ya da yasını tutacak? Kim onu mezardan geri getirecek veya onu bir şehit tacıyla diriltecek? Hiç kimse, çünkü ölümlülerin yaşamı ottan başka bir şey değildir, tarladaki çiçek gibi açarlar ve sonra kurur ve ölürler. Hristiyan uygarlığının öncülü, insan yaşamının gerçekte olduğundan daha fazla anlam ifade ettiğidir, ancak şu anda Güney Florida'da bulunan Calusa'nın inandığı gibi:

Bunun ortasında, inatla, insan ruhlarının bedenlerinde hayatta kalmadıklarını, hayvanlardan daha iyi olmamalarının saçmalığını yuttuklarını, en güçlü argümanlara gülerek ve kafaları karıştığında [bize] sırtlarını döndüklerini iddia ediyorlar. kendi hatalı uygulamalarının kendilerine atılması.

Dolayısıyla bireyci eylemde bulunduğu anda, Cennetin Zaferi ya da Cehennem'in Yenilgisi gibi eylemlerinin ardından gelecek bir "toplum" ya da "gelecek"e inanmaz. Eylemleri, insan (hayvan) düzeyinde hem cennet hem de cehennem, zevk ve acı, zafer ve yenilgidir ve hepsi bu kadar. Kötülüğün Güçlerine (ya da tahakküme ya da neye sahip olduğunuza) karşı zafer kazanmak için Sol Kilisesi'ne veya Anarşi Kilisesi'ne ve hatta İnsanlık Kilisesi'ne bile inanmıyor. Sadece hedefe vurmanın egosal zevklerine, Düzene karşı

nefretlerine ve Kaos sevgisine sahiptirler. Lanetleme ve kurtuluş burada anlamını yitirir, sadece eylem vardır, onların chthonic koruyucu ruhları *2 adına dökülen kan, güzel ve insanlık dışı olan her şeye saldıranlara karşı İntikam Sevinci vardır. Ve herhangi bir hayvan gibi çürüyüp gidecekler. Bu ne keder için bir sebep ne de özellikle trajik. Sadece olan budur.

Elbette, laik Hristiyan, İnsanlık Kilisesi'ne inanmaya devam edebilir, ancak bunun için hiçbir temeli yoktur. Ajajema, Cachiripa, Anhangá veya diğer ruhlara olan inanç gibi, bu mantıksız bir inançtır. Ancak bir bireyci, kendi sınırlarını bilen ruhları yalnızca hayvani bir zeka olarak kabul edebilirken, laik Hristiyan (muhafazakar, liberal, ilerici, Marksist, anarşist, egoist, vb.) kendi tanrı eksikliği konusunda mutlak kesinliğe sahip olmaya devam eder, Bu, sadece İnsanlığın Mistik Bedeninin bir üyesi olarak kendisine ibadet etmektir. Ama tüm uygar putlar gibi, Bilinmeyen bunu da devirecek, bu sadece bir zaman meselesi. Bilinmeyenlerin Cenneti, Uygarlık ve İnsanlığın kendisi için Cehennem olacaktır, onu “değerlendirdiği” için değil, daha iyisini “hak ettiğine” inandığı için. Ne yazık ki yanılıyor.

- Abe Cabrera
2017

Notlar:

1 : Referans, ölmesine rağmen John Brown'un (o zamanların ünlü bir kölelik karşıtı) ruhunun Tanrı'nın ordusunda savaşmak için yürüyeceğinden bahsedildiği, iç savaş zamanından tipik bir Amerikan şarkısına atıfta bulunuyor. .

2: Mitolojide ve dinde ve özellikle Yunanca'da chthonic terimi, göksel tanrıların aksine, yeraltı dünyasının tanrılarını veya ruhlarını belirtir veya bunlara atıfta bulunur.

DÜNYANIN YİYİCİLERİNE SAYGIYLA

"Tanrı öldü. Tanrı öldü. Ve onu öldürdük. Katiller arasında katiller, kendimizi nasıl avutabiliriz? Dünyanın sahip olduğu en kutsal ve en güçlü kimdi bıçaklarımızın altında kanayan: bu kanı bizden kim temizleyecek? Kendimizi temizlememiz için hangi su var? Hangi kefarete festivallerini, hangi kutsal oyunları icat etmemiz gerekecek? Bu gerçeğin büyüklüğü bizim için çok büyük değil mi? Sırf buna layık görünmek için bizim de tanrı olmamız gerekmez mi?

– Friedrich Nietzsche

İnsan dünyanın yıkıntıları üzerinde duruyor, Nietzsche'nin insanın kendisinin bir tanrı haline geleceği kehaneti görünüşte tamamlanmış görünüyor. Modern insan nereye bakarsa baksın sadece kendini görür. Sadece rüya büyüünün gücüyle yaşayan, ölü yaratıklarının canlandırılmış cesetlerinde her yere yansıdı. Tanrıların artık mekanik canavarlıkların büyük panoları (*1) içinde yaşayacak uygun bir yeri yok. Çevrede, tanrılar geri çekilmiş gibi görünüyor ve bilinmeyenin çoklu maskeleri, tanrıların kafataslarından yırtılmış, çıplak bedenleri parçalanmış ve çözülmüştür. Her yerde büyük kan havuzlarında insan sadece yansımalarını görür ve mutludur. Uçsuz bucaksız panteon, dünyanın milyonlarca yüzü kibirli bir maymunun yükselişinde çürümek üzere yalan söylüyor. Doğru, insanların tanrıları yenmeyi ve yaratılışın çarkını kendi kendilerine almayı başardıklarına inanmak belki affedilebilir.

Ama tanrılar ölü değildir ve tembel tembel dinlenmezler. Karanlık yerlerde ısrar ederler. Dünyanın gölgelerinden askere alınır, sinsi sinsi gezer, avlanır ve sığınır. Artık dünyada yaşamıyorlar ve bir zamanlar yaptığınız gibi tanrılardan söz edemezsiniz. Bir zamanlar hükmettikleri büyük ve asil topraklar terk edilmiş, harabeye dönmüş, tanrıların meskenleri kendi kendine hizmet eden maymun tarafından yerle bir edilmişti. Bu nedenle, tanrıları eski yaşam verenler olarak düşünemeyiz, onların tek görevi şimdi çok daha korkunç. Gökyüzünün altına yayılan büyük bir kaosun intikam dolu yıkımı. Tanrıların büyük panteonu, dünya yiyicilerin panteonu haline geldi. Asil ve canavarca. Muhteşem ve korkunç. Karanlıkta hazırlanırlar, dünyanın gölgelerinden etkilenirler. İnsan yığınları, kendi yarattıkları kararsız, zavallı, putlarının önünde körü körüne diz çökmeye devam ederken. Tanrılar hazırlanmaya ve bitmeyen savaşlarını sürdürmeye devam ediyor. Yumuşak toprağı boğan gri çimentoyu parçalayan her deprem, yükselen denizlerin yuttuğu her kıyı kenti, insana suların gücünü hatırlatıyor, kibirli maymunun çürüyen meskenini havanın hiddetiyle paramparça eden her hortum, her biri... İnsanların dünyasını yutmak için dünyanın ağzını açan krater, dünyanın her zaman vahşi tanrıları için bir zaferdir.

Uygar insanın varlığı bile onu tanrılara karşı kıskırtmıştır. Putları, projeleri, yeryüzü tanrılarına karşı açık savaş eylemleri. Medeniyetin kendisi, yeryüzüne karşı sonsuz bir savaş halidir. Bu bir pirus savaşıdır (*2), şüphesiz. Tanrılar, insanın doğuşundan çok önce var olmuştur ve insanın kibirinden dolayı tanrılar tarafından silinmesinden çok sonra da devam edecektir. İnsan tanrıların üzerinde duramaz ve durmayacaktır, bu nedenle

tanrıların yolları, çağlar boyunca kan, taş, ateş, hava ve su ile şekillenen insanın yollarından daha eskidir. Dünyanın yıkıntıları üzerindeki konumunu algılamasına rağmen, tanrıların büyük ve kozmik güçlerine karşı bir oyuncak olmaya devam ediyor. Geçmişin adamları, tanrıların önündeki konumlarını anladılar. Varlıklarının tanrıların lütfuyla garanti edildiğini biliyorlardı. Varlıkları, ölümlüler ve tanrılar arasındaki ve dünya ile cennet arasındaki ilişkiler tarafından verilen bir denge oluşturuyordu.

Tanrıların bizi tekrar ele geçirdiğinden şüphelenmiyorum. Biz çok fazla yaptık. Dünyaya çok fazla çılgınlık getirdi. Bana öyle geliyor ki, aptallığımız nedeniyle getirdiğimiz tanrıların gazabı kimseyi bağışlamayacak. İnsanın başına gelecek en büyük şiddet, tanrılara karşı binlerce yıllık suçları kabul etmesi olacaktır. Büyük felaketler, kaos, vahşi tanrıların şiddetli melekleri kanlı arınmamızdır. Üzülme. üzülme. Buradan canlı çıkamazsınız, ancak modern solipsizmimizin küstahlığından kurtulmamıza ve bizden öncekilerin yapabildiği gibi, dünyanın muhteşem güzelliğine adım atmamıza yardımcı olabilirler. Kadim gözlerle görmek ve binlerce şey arasındaki yerimizi tanımak. Bu bir umut ya da rahatlık vizyonu değildir. Amabalar aptallar içindir. Ama şeylerin büyük teolojisinde kendi yerimizi kabul etmekte belki bir kurtuluş vardır. Belki de tek kurtuluşumuz.

NOTLAR:

1. Panoply, bir cephaneliğe veya çok çeşitli belirli bir şeye atıfta bulunur
2. Bu durumda bir savaşa atıfta bulunan pyrrhic kelimesi, zorluğun ve maliyetin bu kadar olduğunu, kazanılsa bile buna değmeyeceğini ima eder.

BİLİNMEYENİN BÜYÜKLÜĞÜ

Bilinmeyen bize hayal edilemez şekillerde görünür, bazen onu açıkça görürüz, bazen varlığını algılarız ve diğer zamanlarda daha az gözlemci hiper-uygar tarafından fark edilmez.

Bilinmeyen, kendilerini büyük açıklamalar olmadan yorumlayan benzersiz durumlarda kendini gösterir, öyledir.

Bilinmeyen'in büyüklüğü muazzamdır ve modern insan akıl yürütmesinden kaçır, ne büyük bilim adamları ne de muazzam araştırma kurumları, bazılarının onları çözmek için hayatlarını bile verdiği devasa bilinmeyenlere cevap veremez.

Hem bu Dünyanın dışında tezahür eden şeyler hem de onun içinde olan şeyler birden fazla profesörü meşgul etti. 2013'te uluslararası uzay istasyonundaki bir İtalyan astronotun kaskını dolduran ani sudan neredeyse öldüğü o garip olay nasıl unutulur? Evet, bu adamın kaskında uzay yürüyüşü yaparken birdenbire ortaya çıkan uzaydaki su. Modern insan, bu durumların "burada hoş karşılanmıyorsunuz!" diyen Vahşi'nin işaretleri olduğunu anlamamıştır. Ne NASA ne de en yetenekli mühendisler bunu açıklayamadı.

Yeryüzünde, Vahşi milyonlarca şekilde kendini gösterir, ancak odaklandığımız şey, nesli tükendiği düşünülen hayvanların "keşfi", doğru olsa da, bu vahşi hayvanların insanlar tarafından hiç görülmemesini tercih ediyoruz. Onları istedikleri yerde serbest bırakmak ve onları bir ekrandan görmektense kendi gözlerimizle görmeyi tercih ediyoruz, ancak kesin olan şu ki, bu hayvanları gördüğümüzde, bize bir şey gösterdiği için Bilinmeyen'e minnettarlık duyamayız. Özünden biraz.

Bilinmeyen, küfürlerde, ağlama, ıstırap, keder, yara ve hüsrana bırakan korkunç lanetlerde de sunulur, bunun bir örneği, son zamanlarda Endonezya, İspanya ve Yunanistan'da Vahşi Doğayı ve Temsilcilerini karalayan hümanistlerin yaşadığıdır. kazalara, terörizme ve doğrudan saldırılara maruz kaldılar, elbette eko-ekstremistler tarafından değil, DAHA BÜYÜK bir şeyden kaynaklanan nedenlerle işlendi.

Vay o Bilinmeyen'e iftira atmaya devam edene, onlara ve sevdiklerine korkunç bir lanet yağacak, sefalet onları sarsacaktır.

Bilinmeyen HER ZAMAN bizim tarafımızda!

— Maldición Eco-extremista blogu
18 AĞUSTOS 2017

GILLES DE RAIS ÜZERİNE NOTLAR

[alıntılar, aksi belirtilmedikçe, Georges Bataille'ın The Trial of Gilles de Rais adlı kitabından yapılmıştır]

Geçen aylarda aklımdan geçen ve beni her zamankinden daha fazla dalgın yapan fikir, kötülük fikridir. Bunu daha önce de geçtim ama tekrar etmekte fayda var. Ben bir Hristiyanken, seçimle Tanrı'nın ışığından dışlanacak, Tanrı'dan ve sonsuz mutluluktan nefret edecek ve onları sonsuza dek terk edecek bazılarının veya belki de insanlığın çoğunluğunun olacağı fikri, kakofonik bir sforzando boyaması gibi görünüyordu. kurtuluş tarihi Burada, her şeyin yalnızca ona geri dönmek için Tanrı'dan çıktığı fikrinden, Tanrı'nın "her şeyde olacağı" zaman için Hristiyan umudunun şablonu olarak hizmet edecek olan Neoplatonistlerin çıkış-reditus diyagramından bahsediyorum. " Ama o olmayacaktı. Günahkarların lanetinin ebedi olduğunu savunanlar, şeytanların ve Cehennemde ebediyen acı çekenlerin Allah'ın adaletinin bir vasiyeti olduğunu söylüyorlar: Allah'tan özgürce feragat edenler bu seçimde her zaman inatçı kalacaklardır. Sonunda, bana kötülüğün asla ortadan kaldırılmayacakmış gibi geldi: bir anlamda o kötülük kazanıyor. Modern zihin kötülük hakkında düşünmekten hoşlanmaz. Ya da var, çünkü var (bir anlamda), ama her zaman orada bir şey. Kötülük başkalarının yaptığıdır, benim yaptığım değil. Özellikle solcu veya ilerici zihin, şeyleri ahlaki, iyi veya kötü açısından düşünmeyi sevmez, daha ziyade patolojik anlamda düşünmeyi sever. Kötü eylemler her zaman kişideki veya toplumdaki kusurların sonucudur ve eğitim veya daha adil bir sosyal düzen aracılığıyla bir kişiden yeniden tasarlanabilir. Birçoğu, bazı insanların deli, hasta, psikopat veya sadece "pislik" olduğu fikrine tutunarak, bir şekilde bilimsel içgörü yoluyla ahlaktan kurtulduklarını düşünüyor. "Bu ahlaki bir başarısızlık sorunu değil", yani mantık şöyle devam ediyor, "bu belirli kişinin şu ya da bu nedenle kusurlu olması" (boşluğu doldurun: kötü yetiştirme, yoksulluk, baskı, ataerkillik, kadın düşmanlığı, vb.) .vs.) Tanrı, insanların rastgele bir kaos ve şiddet şehvetinden bir şeyler yapmasını yasaklar: en iyi koşullar bile, tıpkı bir yağmurun çimenlerde yoktan mantarlar üretmesi gibi, acımasızlık ve kargaşanın kara kuğularını filizlendirecektir. İster patolojiden, ister ahlaktan, ister akıl sağlığından, ister iradenin kötülüğünden söz edilsin, sonuç aynıdır: evcilleştirilmiş, öngörülebilir, akılcı bir hayvan, o anda kendisine dayatılabilecek herhangi bir gündeme kolayca uyabilir. Seküler radikal, ahlaktan feragat ederek özgürleştirici kaosa kapı açtığını düşünürken, gerçekte sadece tüm ahlakçıların yaptığını yapıyorlar, sadece etiketi değiştiriyorlar. Kişi gerçekten tahakküme karşıysa, bunun her bağlamda ne anlama geldiğini, özellikle de siz olmayan insanlar için ne anlama geldiğini belirleyemez. Öngörülebilir bir gelecek, akıl için özgürlük ve adalet açısından ne kadar zevkli olursa olsun, en azından bizim bağlamımızda, özgür, evcilleştirilmemiş varlıklar tarafından asla gerçekleştirilemez. Kontrolü bırakmak, "diğer dünyaların" nasıl görüneceğini belirleyememeniz anlamına gelir. Gerçekten de gelecek bizim düşmanımızdır. "Başka bir dünya" yarattıysanız, muhtemelen onu da yakmak isterdik.

Hükümrânlık tanrısına erginleme ayinleriyle bağlanan genç savaşçılar, özellikle vahşi bir vahşilikle kendilerini isteyerek ayırt ettiler; ne kurallar ne de sınırlar biliyorlardı. Kendinden geçmiş öfkeleriyle vahşi hayvanlara, öfkeli ayılara, kurtlara benzetildiler. Tacitus'lu Harii, kara kalkanlar kullanarak ve düşmanlarını şaşırtmak, korkutmak için vücutlarını kurumla ovarak hezeyanlarının kışkırttığı korkuyu arttırdı. Bu "cenaze ordusu" terörü artırmak için "zifiri karanlık geceler"i seçti. Onlara genellikle Berserkir ("ayı postlu savaşçılar") adı verildi. Yunanistan'ın Centaurları, Hindistan'ın Gandharva'sı veya Roma'nın Luperci'leri gibi, hezeyanlarında hayvanlara dönüştüler. Tacitus'un da tanımladığı Chetti, scelera improbissima'ya daldı: vurdular, infaz ettiler ve derileri yüzdüler. Katillerdi ve "ne demir ne de çelik onlara karşı bir şey yapamazdı." Berserkir'in öfkesi onları canavara dönüştürdü. Taifali'den bahseden Ammien Marcellin, pederastic uygulamalarını tarif ederken öfkeli... Onlar, sonunda sahip oldukları her türlü insanlığı almayı başaran içki nöbetlerine kendilerini bıraktılar. Almanların dininde bu zulmü ve bu çocukça sefahatleri dengeleyebilecek hiçbir şey yoktu. Galyalılarda ya da Romalılarda olduğu gibi, sarhoşluk, gaddarlık ve şiddete öğrenme ve ılımlılığı karşı koyan bir rahiplik yoktu.

İlkelci dünya görüşünün neden "kapalı" bir dünya görüşü olduğunu sık sık merak etmişimdir ve kapalı derken, (ihmarkar) cehalet yoluyla bile olsa, derinden insanmerkezciliği kastediyorum. Ya da (Leon Portilla'nın tabirini kullanırsak) "fethedilenlerin vizyonu" aracılığıyla önceki yerli gerçekliği yorumlarlar. Yani, Yerden, bağlamdan, diğer canlılarla etkileşimden vb. bağımsız, bağımsız bir varlık olarak İnsan'ın tarihinden ne tür bir "insan doğası"nın ayırt edilebileceğini tasavvur ederler. tehdit altında olmadığında işbirliği vb. Ama vahşi bir hayvanı köşeye sıkıştırın, ona itaat etmekten ya da savaşmaktan başka bir seçenek vermeyin ve nasıl davrandığını görün. İnsan birey, zaman ve mekanın dışında, İnsanlık olarak bilinen bu efsanevi varlığa otomatik olarak bağlı değildir: sonsuz bir mecazın enkarnasyonu.

İnsan grupları çevrelerinden öğrenmişler, kendilerini çevrelerindeki hayvanların soyundan veya en azından onlarla yakın akraba olarak görmüşlerdir. Bu bazen eşitlikçi bir toplumsal düzen sağlar, bazen de olmaz. Bazen hayvanlar arasında bir hiyerarşi vardır, belki de belirli bir yerde şifalı bitkilerin kullanımını öğrendikleri gibi toplumsal düzenlerini öğrenmişlerdir: insan iradesi veya deneme yanılma sonucu değil, İnsanlık Dışı'ndan "vahiy" yoluyla. Biz insanların hayatımızı, hatta dünyamızı seçtiğimizi düşünmek gülünç bir aptallıktır. Kimse o kadar uzun yaşamaz ve kimse o kadar akıllı değildir. Bunu inkar etmek, bir İnsan İdeali (Anarşi veya her neyse) lehine bir yer duygusunu inkar etmektir: kendi yerinizde yaşamıyorsunuz, bir İnsan İdealinde yaşıyorsunuz. Ve o, neymiş gibi davransan da evcilleştirilmiş bir Cehennemden başka bir şey değil.

Avdaydık ve dün gece kurda dönüştük. Atalarımızın şeytanları zihinlerimizi ve bedenlerimizi ele geçirirken, kana olan susuzluğumuz bir anlığına tatmin oldu.
- ITS, 10. Bildiri

Gilles de Rais'in zamanında savaş her zaman lordların oyunudur. Bu oyun halkları mahvederse, ayrıcalıklı sınıfı yüceltir. Ayrıcalıklı sınıf için çalışmanın yoksul halk için asla sahip olamayacağı nihai anlamı vardır. İşin çıkarı, sonuçlarına tabidir; savaşın çıkarı savaştan başka bir şey değildir. Büyüleyen ve korkutan savaşın kendisidir. Gilles de Rais gibi olanlar, ardında ölüm, korku çılgınlıkları ve acı bırakan bu korkunç savaşların beklentisiyle yaşayanlar, onlara bu şiddetli heyecanı veren başka bir şey bilmiyorlar. Şimdiki nesiller, temeli ölüm olsa da, eskiden savaşın en az gülünç anlamı olan yüceltme hakkında pratikte hiçbir şey bilmiyorlar, bu gerçek, muhtemelen bizi dünyadaki güçsüzlüğümüz duygusuna terk edecek. Başka bir zamanın çılgın gerçeğinin bizden saklandığı anda kör değil miyiz ? Boş bir soruyla karşı karşıya kalsak, saklanmazsak ne yapabiliriz?

Trajedi, Akılın güçsüzlüğüdür.

Bu, Trajedi yasalarının akla aykırı olduğu anlamına gelmez. Bir yasa gerçekten Akıl'a aykırı olana ait olamaz. Bir yasa Akıl'a karşı olabilir mi? Ama Akılla ters düşme gücüne sahip insan şiddeti trajiktir ve mümkünse bastırılması gerekir; en azından göz ardı edilemez veya göz ardı edilemez....

Bu, yayınlanmış çalışmamla uğraşan herkesin görmeyi reddettiği bir tema, çünkü bununla yüzleşirlerse, raketlerini mahveder. Bombardıman çıkacaktı, İmparator'un elbisesi olmayacaktı, vs. Bizim kendimizden başka hiçbir aracımızın olmadığını, insanların “tarihten ders almadıklarını”, bizim çok az anladığımız güçlere karşı güçlü bir şekilde mücadele ettiğimizi kabul edemezler. Modernin nihai sapkınlığı, farkında olmadan her şeyin önceden belirlenmiş olduğu bir Gizem Oyunu, bir efsane oynadığımızı kabul etmektir (tüm niyetler ve amaçlar için). Daha doğrusu işlerin nasıl gelişeceği konusunda hiçbir fikrimiz yok ve gerçeği değiştirme girişimleri sadece rastgele ve kasıtsız sonuçlar doğuracak; şu anki gerçekliğimizin, ilk etapta asla yapılmaması gereken bir “hata” olduğu. Ya da daha doğrusu, belki de yok olmamız, dayanışma ve işbirliği kisvesi altında, tam da insanmerkezcilik ve hümanizm aracıyla gerçekleştiriliyor.

Bunu kimse kabul edemez, çünkü İnsan yanılsaması ortaya çıkacaktır: kendilerini bir binadan atmayacak kadar hayatta anlam buldukları oyun. Ama bazılarımız bu acı gerçeğe rağmen yaşamaya devam edecek. Gerçekten de bunun için minnettarız: bize günün sonunda ne kadar küçük ve aptal olduğumuzu hatırlatıyor. Daha büyük olan, İnsan veya İnsanın üretebileceği herhangi bir Fikir değildir. Bizim mutluluğumuz başka bir yerde.

- Abe Cabrera

GECE GECE ALIŞVERİŞ

İnsanlardan gerçekten nefret etmediğim için kötü bir insan düşmanıyım. Aslında şunu da söylemeliyim ki rastgele bir insanı sevmem, beni düşmanı olarak gören insanlara (görünüşe göre bu insanlar var) kötü niyet dilemem. Onlara iyi dileklerle. İnternette veya gerçek hayatta insanlarla karşılaştığımda, konuyu herhangi bir konuda zorlamaktan veya farklılıkları alevlendirmekten gerçekten çekiniyorum. Birinin dikkatini çekersem, benim tarafımda bundan en iyi şekilde yararlanabileceğimi düşünüyorum. Bu, “açık fikirli” olmak meselesi değil, her zaman karar veririm. İnsanları gerçekten dinlemek için dilimi ısırمام gerekiyor çünkü sadece “konuşmak için beklemek” gibi bir cazibeye sahip biriyim. Pek çok sosyal durumda sessiz kalmam, fikirlerimi gönüllü olarak almamam veya kasıtlı olarak kavga çıkarmamam muhtemelen en iyisi. İnsanlar benimle aynı fikirde olmayacaklarsa, en azından düşünce okulları için toplayabilecekleri en iyi argümanı sunduklarını umuyorum, böylece inançlarım katılımı daha güçlü çıkacaktır. Bu projede insanlara saldırmak zorunda kaldım ve sanırım bunda biraz iyiyim. Kutsal saçmalıklara karşı sıfır tolerans politikam var, bu benim için zor oldu, çünkü kutsal saçmalıklar düşmanın tercih ettiği silah olma eğiliminde.

Ama hayır, gergin değilim. black metalden nefret ederim. Öfkeli, bombastik söylemlerden nefret ediyorum. Öfke için öfkeyi sevmiyorum. Belki o kadar evcilim ya da duygusal olarak tembelim. Belki de bunun ilkelerle bir ilgisi vardır. Klasik felsefede olduğu gibi, kötülüğü bir şey olarak değil, iyiden mahrum bırakma veya daha az iyinin daha büyük bir iyiye göre düzensiz bir şekilde önceliklendirilmesi veya bütünün pahasına özele sarılmak olarak görüyorum. Görüyorsun ya, ben aslında insanlığı seviyorum. Evet, doğru okudunuz. İnsanlığı severim: şapşal, beceriksiz adamlar ve çekici genç kadınlar, cıvılayan bebekler ve gülen çocuklar. Yaşlıların deneyimlerini, gençlerin naif hayallerini dinlemeyi seviyorum. Ortalama bir insandan farklı olduğum nokta, insanlığı en yüksek iyilik olarak görmememdir. Ve şu anki haliyle insanlığın varlığının, kozmosun ortak iyiliğine bir hakaret olduğuna inanıyorum.

Bunu size şu şekilde söyleyeceğim: Bana komik baktığı için birinin dişlerini kırmanın iyiliğini seçmeye cazip gelebilirim, ancak muhtemelen bunun yerine çekip gitme iyiliğini seçeceğim çünkü bu kişinin peşinden koşacak bir ekibi olabilir. Saldırının intikamını alırım, yoksa dürtülerimi yerine getirdiğim için hapse atılabilirim. Çekici bir genç kadının cazibesi beni cezbedebilir, ama çekip gitmeyi ve onun kıskanç çılgın erkek arkadaşıyla uğraşmak zorunda kalmamayı daha iyi seçebilirim. Ya da gerçekten güzel bir araba istiyor olabilirim, ama bunun yerine, bir tıknaz araba sürmeyi ve onu kimsenin çalmamasını ya da bozulursa tamir etmek için para ödemek zorunda kalmamayı vb. seçebilirim. Başka bir deyişle, , homo sapiens kötü değildir. Akıllı olabiliriz, harika şeyler yapabiliriz ve zaman zaman düpedüz sevimli olabiliriz. Ama biz bunu, varlığımızın narsisizme, yıkıma ve kendi iyiliğimiz için doyumsuz bir açgözlülüğe bağlı olmasını sağladık. Dünya bize güç yetiremez. Bazıları değişebileceğimizi, kendi gücümüze ve şanımıza olan bağımlılığımızın azalacağı ve “daha sürdürülebilir” olacağı bir noktaya geleceğimizi protesto edebilir. Bu güzel, ama buna inanmıyorum. Bu her keşin çizgisidir

ve her keş sadece bir şeyler söyler, böylece başka bir gün yaşayabilir ve ateş edip sarhoş olabilir. Onların yalanlarına bir kereden fazla kanarsan aptalsın.

İnsan ve genel olarak insan olmakla ilgili gerçekten sevdiğim şeyler sistemleştirilemez veya ideolojiye kodlanamaz. Zor bir iş gününden sonra beni kapıda karşılamaya gelen çocuklarım, ailemle güzel bir yemek, güzel bir kadının gülümsemesi, gölde gün batımı, bunların hepsi insanların arzuladığı şeyler ama bunlar bir sistemi haklı çıkarmak için kullanılıyor. yasa ve ahlak, böylece herkes onlardan zevk alma şansına sahip olur. Keşke işler bu kadar basit olsaydı, ama değil. Hümanist ethos'un görevi, insanlara nahoş olanı yaptırmak için hoş olanı kullanarak şeylerin gizemini bir davranış koduna dönüştürmektir . Ludwig Wittgenstein, Tractatus Logico-Philosophicus'ta şunu söylediğinde söylediklerime yaklaştı:

Mistik olan dünyanın nasıl olduğu değil, öyle olduğudur.

Medeniyetimiz dünyanın nasıl olması gerektiğine kafayı takmış durumda. Sonuçta, dünyayı istediğimiz şekle sokarak türümüzü yedi milyar güçlü bir kütle haline getirdik. Gerçekten de, nasıl olması gerektiğini söylemezsek dünyanın olamayacağını düşünen çok aptal insanlar var! Ne kadar aptalca olduğunu biliyorum, ama görünüşe göre insanlık bunu kendi işleyiş tarzı haline getirmiş. Bu anlamda dağları, nehirleri, vaşakları, berrak gökyüzünü ve ayaklarımın altındaki pisliği seviyorsam, bir insan olarak bile bir seçeneğim var: ya o şeyler ya da kendim (ve diğer insanlar). Ya insanlığı olduğu düzeyde bile sevebilir kılan bütünü seviyorum ya da insan projesinin dönüştüğü narsistik güç iradesini seviyorum. Bunu takdir etmek için ağaç kucaklayıcı olmaya bile gerek yok: İnsanın evcilleştirilmesi, insanın içsel psikolojik manzarasını yırtıp atıyor. Burada orta yol yok maalesef. Yine, bugün çaresi olduğu sürece yarın her zaman bırakacak olan eroin bağımlısını düşünün. Hiper-uygar için “bağımlı” olmaktan daha iyi hangi sıfat bulunabilir?

Kötü bir insan düşmanı olarak, insanlara saldıracak kararlılığa, sinire, kurnazlığa ve beceriye sahip olmadığımı belirtmeliyim. Yani muhtemelen yapmayacağım. Ama bunu bir onur nişanı olarak takmıyorum, sanki “ellerimi temiz tutmak” beni ahlaki veya duygusal olarak üstün kılıyor. Aşırı uygarlığa saldırı “ahlaki” bir zorunluluk değildir: böyle bir konuşma aptalca olurdu. Bununla birlikte, etik olarak simetriktir ve benim için sorun teşkil etmez. Dünya olduğu gibiyse ve kişi bu şekilde sevmiyorsa, bir sonraki mantıklı adım saldırdır. Ve sorun çok karmaşık olduğundan ve insanlar iyiyi kötünden ayırt edemeyecek kadar iç içe olduğundan, bu saldırılar rastgele görünebilir. Ancak hümanist ahlak, her yaşamın kutsal olduğunu, her bireyin kapitalist üretim değeri ve tüketici seçiminin gücü ile silahlanmış küçük bir tanrı gibi olduğunu dikte etmiştir. Bu nedenle, herhangi bir hiper-uygara yapılan saldırı, Kuran'ın dediği gibi herkese yapılmış bir saldırdır: *sanki tüm insanlığı öldürmüş gibi olacaktır...*

Yine de, geçip gittiklerini ve genel bir tatsızlık pahasına geldiğini çok iyi bilerek, beni hayata bağlayan o küçük şeylere tutunacağım. Çifte yaşamın mantığı şudur: İnsan, nefret ettiği şeylerden, ne olduklarını takdir ettiği sürece zevk alır. Onları sevebilirsin, ama onlara fazla bağlanamazsın, çünkü bir gün sana sırt çevirebilirler, özellikle de biri senin gerçekten ne düşündüğüne dair bir fikir edinirse. İnsan dünyasının beni sadece

onun için yapabildiklerim için sevdiğini biliyorum ve bir kez “işe yaramaz” olduğumda, bataklıkta ölsem de umrumda olmaz. Gerçekten önemli olanın özü hâlâ derinlerde bir yerde, en azından orada olduğunu biliyorum. Ebediyetlerin sonsuzluğuna dayanan Bilinmeyen'in çekirdeği, ben uzun süre çürüdüğümde hala burada olacak: şeylerin nasıl olduğu konusunda endişelenmeden mutlu olan mistik bir yanım. Her gün en olası olmayan yerlerde bulmaya çalışıyorum. Bazen şanslıyım ve onu bir yerde bulurum ama günün sonunda, zor ama gerekli düşünceden vazgeçmeliyim: bu o değil.

- Abe Cabrera

KORKU KATALOĞU

"İklim değışikliği uzmanı, insan neslinin 10 yıl içinde yok olacağını tahmin ediyor"

"Benzeri görölmemiş" deniz neslinin tükenmesine yol açan insanlık"

"Arktik buz erimesi küresel düzeyde kontrol edilemeyen iklim değışikliğini tetikleyebilir"

Vb.

İnsanlar uyuşmuş. Ekonomik, sosyal, politik ve çevresel olarak o kadar çok kötü haber alıyorlar ki, bu haber artık onlardan geliyor. İnsanlar eskiden pek çok kişisel krizle başa çıkmak için donanımlıydı: yaralanmalar, hayvanlara eziyet, yiyecek eksikliği, kabile/grup savaşı... Modern insanın (şimdi yedi milyardan fazla insanımız) artık karşı karşıya olmadığı en şiddetli kriz, acı veren krizdir. yüksek bebek/çocuk ölüm oranı. Bazı kültürlerde, hayatta kalma şanslarının uygun olduğu yaşa gelene kadar çocuklara isim bile verilmezdi. Donanımımız bu tür bir trajedi için donatıldı: acıtıyor ama üstesinden gelebiliriz. Ama bir gezegenin, tüm türlerin, Dünya'nın bölgelerinin ve potansiyel olarak milyarlarca insanın ölümü? Bu doğaüstü, Kantçı yüce budur. Bu, bizim maaş derecemizin üzerinde, çünkü insanlığın ücreti eninde sonunda kişisel ölümdür.

Birinci yüzyıl Filistin'i'nin sorunlu ilkelcisi İsa'ya, "hiçbir peygamber kendi ülkesinde kabul edilmez" sözü atfedilir. Eski peygamberler, çağdaş peygamberler gibi, genellikle sadece kötü haberlere sahipti. Ve sadece kötü haberler değil: bir ültimatoma ulaşan kötü haberler: değışim ya da başka. İbranice İncil'in peygamberleri (İşaya, İlyas, Yeremya, Hoşea, vb.), Tanrı'nın halkını adaletsizlikten uzaklaşmaları ve Rab'bin yollarını benimsemeleri gerektiği konusunda uyardı. ya da Rab onlar için savaşmaktan vazgeçecek ve uzak bir ülkede tutsak kalacaklardı. Şehirleri yerle bir edilecek, karıları dul, çocukları yetim, vb. yapılacaktı. Tıpkı bugün olduğu gibi, insanlar peygamberleri sevmiyorlardı: kimisi taşlanarak öldürölüyor, kimisi ikiye bölünölüyor, kimisi de ıssız yerlerde kaçarken büyük zorluklarla karşılaşıyordu.

Hristiyan İncil'inde Allah'ın o büyük elçisi İsa da insanlara yollarından dönmeyi öğretmiş ve aynı ültimatomu vermiştir. Bu durumda İsa, Romalıların gelip Tanrı'nın mabedini yıkmaları, Yeruslaim'i yağmalamaları ve Tanrı'nın halkını bir kez daha esen rüzgara karşı kullanmaları konusunda uyardı. İsa'nın çarmıha gerilmesinden sonraki ilk takipçileri, ikinci gelişinin hemen köşede olduğunu düşündölüler. Pavlus'un Romalılara Mektubu'nda ilan ettiği gibi, bunun ekolojik sonuçları bile vardı:

"Çünkü yaratığın içten beklentisi, Tanrı'nın oğullarının tezahürünü bekler. Yaratılan, isteyerek değil, aynı şeyi umutla boyun eğdiren kişi yüzünden boşluğa boyun eğdirildi, Çünkü yaratılanın kendisi de yozlaşmanın esaretinden Tanrı'nın çocuklarının şanlı özgürlüğüne kurtarılacaktır. Çünkü biliyoruz ki, tüm yaratılış şimdiye kadar birlikte inliyor ve acı çekiyor."

Mukaddes Kitabın ünlü son kitabı The Apocalypse, Nasıralı uysal adamın kötü dünyayı ateşle yargılamak için geri döndüğünü gösterir.

Ancak, İsa'nın eskatolojik mesajı, emperyal amaçlara uygun hale getirmek için hızla seçildi. Birkaç yüzyıl içinde, ünlü kiliseler ve savaş kalkanlarına kazınmış "İsa Mesih Fetheder" ile zengin ve güçlülerin resmi ideolojisini yaratmak için yeniden alet edildi ve silahlandırıldı. İsa'nın ilan ettiği son zamanların gelişi, yalnızca dünyanın geri kalanını fethetmek için bir koçbaşı olarak hizmet etti. Bu kitap ve Haç ile yapılabilirse, çok daha iyi. Bu işe yaramazsa, her zaman kılıç ve meşale vardı. Aynı tutum (haç eksi), yedinci yüzyılda Arap yarımadasındaki bazı mütevekkiller tarafından da benimsendi; bunlar aynı zamanda Tanrı'nın hüküm ve merhamet sözünü (tövbe edenler için) silah haline getirdiler ve fetihleri kutsal bir görev haline getirdiler.

Yüzyıllar boyunca hızla ilerleyin ve Hristiyanlığın dönüştüğü şeyin dünyeviliğine sövüp sayanların adlarından oluşan bir ayın görürüz: Gnostikler, Maniheiztler, Bogomiller, Albigenliler, Spiritüel Fransiskanlar, Jansenistler, Diggers, Püritenler, Çalkalayıcılar vs. vb. Orijinal peygamberlerin ruhuyla bu gruplar dünyanın kötü ve lanetli olduğuna inanarak mesajlarını çatılardan haykırdılar. Ve peygamberler gibi zulme uğradılar çünkü insanlar hala kötü haber duymaktan hoşlanmadılar.

Bu kozmik öfke, önce Thomas Malthus ve nüfus teorisiyle, sonra popüler tasavvurda Karl Marx ve devrim teorisiyle, inançtan inançsızlığa dönüştü. Marksizm içinde tartışmalı bir doktrin, proletaryanın yoksullaşmasıdır, yani kapitalizmdeki üretici güçler geliştikçe, işçi sınıfının koşullarının daha da kötüleşmesi gerekir. Bununla birlikte, kaçınılmaz olarak sosyal çatışmaya ve savaşa yol açan ekonomik kriz teorisi var. Zamanlarının en parlak beyinlerinden bazıları, 20. yüzyılın başında dünyanın en büyük Marksist partisi olan Alman Sosyal Demokrat Partisi içinde ve çevresindeydi. En ünlü peygamberlerinden biri olan Rosa Luxemburg, eskinin ultimatolumun modern bir varyasyonunu yayınladı: "Ya sosyalizm ya barbarlık!" Ancak bu parti, kendisinden önceki yeni doğmakta olan Hristiyan kilisesi gibi, kriz mesajını reddetti ve yeniden şekillendirdi ve kendi peygamberlerini (Luxemburg dahil) öldürdü. Bu arada, daha doğuda, Rusya Marksizm bayrağını alacak, onu savunmak için kanlı bir iç savaş verecek ve kendi kanlı köktenci rejimini yaratmak için toplumsal çöküşü dayalı bir ideoloji kullanacak. Bütün bunlar, modern makinelerin yararına (Lenin'in deyişiyle, vahşet artı elektrik).

Ve devam edebiliriz: İtalya'da faşizm, Almanya'da Nasyonal Sosyalizm, İspanya'da anarşizm, çevre hareketine ve modern bilim camiasının Cassandras'ına kadar. Tüm bunları gündeme getirmenin amacı, bu makalenin başında belirttiğim şeydir: insanlar, sosyal ve çevresel krizlerle başa çıkmak için yetersiz donanıma sahiptir. Bu nedenle çöküş meydana gelir. Ve tüm tarihsel örneklerin alıntılanması, sorunun anlaşılmasıyla birlikte sorunun yeni olmadığını gösteriyor. İnsanlar, bu soruna bakmak için bir tür aracı anlatıya ya da mite ihtiyaç duyarlar: Tanrı, günah, yargı, bilim, insan doğası. Sadece

birkaç isim. Bu anlatılar, sorunu bir bardaktan, karanlık bir şekilde kavramalarına izin verir. Problemleri insan boyutuna indirgerler ki sindirebilsinler ve hatta onlar hakkında "bir şeyler yapsınlar", ama bu süreçte aynı zamanda onları çarpıtırlar. En iyi ihtimalle, asi ve keşfedilmemiş bir bölge için iyi çizilmiş haritalardır.

Buradaki temel yanlış anlama epistemolojiktir. Burada açık bir şekilde hecelelemeliyim ki insanlar bu noktayı anlamasın:

Anlamak, kontrol yanılması verir.

Modern zihnin temel doktrini şudur: Eğer kişi bir şey hakkında bilinmesi gereken tüm bilgilere sahipse, onun üzerinde tam kontrole sahip olabilir. Tersine, kişi anlayışla hareket ederse, her zaman doğru sonuç ortaya çıkar. Kontrolü sağlamayan, en iyi sonucu elde etmek için kişinin araçlarını nasıl kullanacağını göstermeyen her bilgi, ismine layık bilgi değildir.

Bu durumda kategorik zorunluluk basittir: insanlara bilgiyi, tüm bilgiyi verin ve onlar buna göre hareket etsinler. Anarşist olsun ya da olmasın Yeşil Hareketi doğuran da budur. İnsanlara çevrenin ne kadar zarar verdiğini, medeniyetin insanları ne kadar incittiğini, medeni hayatın ne kadar berbat olduğunu gösterin, uyanıp karşı çıkacaklardır. İdeologlar, artan geri dönüşüm, emisyon düzenlemeleri, elektrikli arabalar ve benzerleri gibi eğilimleri bu yaklaşımın işe yaradığına dair örnekler olarak gösteriyor. Aydınlatmak ve bilgilendirmek için sadece birkaç kampanya daha ve belki, sadece belki, Dünya'yı kurtaracağız ve medeniyeti yok edeceğiz. Dehşet Kataloğu'nun sadece bir sayısı daha sonunda insanları ayağa kaldıracak, bu taktiğin medeniyetin doğuşundan kalma görüldüğünü bir yana bırakın.

Dünya giderek daha derin bir çevresel krize girerken, ortalama bir insanı gününü geçirdiği için tamamen suçlamıyorum. Ama ben de onları serbest bırakmam. Solcu her şeye iki şekilde sahip olmak ister: tüm gücü "Halka" vermek ister, ancak tüm kötülükleri Halkın kolayca yenebileceği küçük bir azınlığın üzerine atmak ister. O zaman hangisi? İnsanlar, modern aktivizmin onlardan olmalarını beklediği bilgi makineleri değil mi, sadece günü geçirmek istiyorlar ve maaşlarının üzerindeki sorularla canını sıkıyorlar mı? Herkes Gelecek için endişe böceği ile ısırılmaz mı, böyle bir meşguliyet hiçbir şekilde evrensel değildir? Çocukları için daha iyi bir Gelecek yaratmaya yönelmiş olanlar bile bunun neye benzeyebileceğine dair sadece belirsiz ve kısmi bir kavrayışa sahip olabilir mi?

Toplumun kenarlarında dolaşan adalet için hayvan postu giyen vahşi susamış kehanet dürtüsüne sahip olanları suçlamıyorum. Bu dürtüyü paylaşıyorum, ancak insanlara tövbe etmeleri ve kötü yollarından dönmeleri için vaaz vermekten çoktan vazgeçtim. Peygamberin çölde haykıran sesi sadece kendi kendine ağlıyorsa, yine de ses ağılsın. İntikam için de olsa peygamberler kalsın, yazıldığı gibi:

"Baal'ın peygamberlerini alın; onlardan biri kaçmasın. Ve onları aldılar; ve İlyas onları Kışon çayına indirdi ve orada öldürdü."

- Abe Cabrera
2017

DEMON - PËTR STEPANOVIČ VERCHOVENSKIJ

Pëtr Stepanovič Verchovenskiy, "Şeytanlar"daki şeytani halk figürü ve politik devrimci faaliyetin ana kışkırtıcısıdır. Bu karakterde Dostoyevski tüm nefretini yeni nesil radikal nihilistlere yoğunlaştırıyor. Sergei Nechaev figürü üzerinde modellenen Pëtr Verchovsky, genellikle "kirli insan biti", "sürünge", "haydut" olarak etiketlenir. Bununla birlikte, ona uygulanması gereken başka bir etiket daha vardır ve bu, Demon'larda oynadığı rolü doğru bir şekilde tanımlar – bir terörist.

Verchovsky, temel amacı sistematik şiddet kullanarak devletin bir bölümünü yok etmek veya en azından parçalamak olan gizli bir örgütün ("beş" romanında denir) başıdır. Bu grubun ana teröristi olarak Verchovsky, kendisini tamamen devrimci davaya adanmış ve çoğu zaman başka herhangi bir bağlı kuruluşun ideallerinin ötesine geçti. Sonuç olarak, kendisine sık sık diğer devrimciler ve siyasi komplocular tarafından korku ve şüpheyle bakılıyor. Verchovsky, ideolojinin yıkıcı kullanımında Yer Altındaki Adam'ı ve Raskolnikov'u geride bırakan bir rol olan "Şeytanlar" da önde gelen devrimci terörist rolünü oynuyor. Akıl yürütmesi, radikal idealleri tatmin etme arzusunun ötesine geçer, çünkü öldürmenin ahlaki açıdan doğru mu yanlış mı olduğu konusunda bilinçli bir tartışmaya asla dönüşmez. Pëtr Verchovsky istediği zaman manipüle eder, ilerler ve sonunda öldürür. O, evrensel yıkım kavramına tamamen âşık bir adamdır ve hiçbir şeyin ve hiç kimsenin devrimci davanın önünde durmasına izin vermez. Sonuç olarak, Dostoyevski'nin edebiyatında gerçek terörist haline gelen tamamen radikalleşmiş bireyin sembolü olarak bulunur.

Pëtr Verchovenskiy'in olmazsa olmazı, insan ilişkilerini aldatma ve yalanlarla sürdürme yeteneğidir. Roman boyunca, Avrupa'da yerleşik bir dünya devrimci örgütünün temsilcisi olduğunu iddia ederek, takipçileri arasında güçlü bir konuma sahiptir. Yol arkadaşı ve idolü, bu yabancı örgütün kurucu üyesi olduğu iddia edilen gizemli Nikolai Stavrogin ile birlikte kendi gizli cemiyetinin toplantılarına katılarak konumunu güçlendiriyor. Bunların hiçbirisi doğru değil, yabancı bir merkez komitesi yok ve Rusya genelinde sizinki gibi yüzlerce aktif grubun olduğu iddiası şüpheli. Verchovsky'nin yalanları, Dostoyevski'nin Nechaev'in diğerleri üzerinde otorite kazanmak için kullandığı bazı aldatıcı devrimci taktikleri tekrarlama girişimidir; Verchovsky'nin yaratılışı için sadece bir model olarak kullanılmasına rağmen, Nechaev'in kişilik özelliklerinin çoğu bu karakterden alınmıştır. Aslında, Nechaev temsilci olduğunu iddia etti - Hayır. Dünya Devrimci İttifakı'nın Rusya bölümünün 2771 'i: bu belgeler, akıl hocası ve suç ortağı Michael Bakunin tarafından imzalandı ve Avrupa Devrimci İttifakı Merkez Komitesi'nin mührü ile damgalandı. Komite hiçbir zaman var olmadı ve sadece Nechaev tarafından kendi önemini ve otoritesini artırmak için kullanıldı. Verchovsky, Rusya genelinde gizli derneklerin organizatörü olduğunu iddia ediyor, bildiriler yayıyor, ayaklanma ekiyor ve hükümete karşı "her şeyi çökertecek: devlet ve ahlaki normlar" olan bir isyan hazırlıyor. Ancak bunu yapmak için takipçilerinin yardımına, güvenine ve sadık bağlılığına ihtiyacı var; gerekirse zorla elde edeceği bir şey.

Irving Howe, Verchovensky'nin "Şeytanlar"da, "Dostoyevski: Kurtuluş Politikası" adlı eleştirel makalesinde, bir sahtekar olarak rolü hakkındaki tartışmayı derinleştiriyor ve bu karakterin yıkıma bağlılığını maskeleyerek için sosyalizm adına konuşuyormuş gibi davrandığını gösteriyor. ve kaos. Howe, Dostoyevski'nin yeni nihilist kuşağa yönelttiği bir başka suçlamaya ışık tutan önemli bir noktaya değiniyor: onların idealizmi arkasında gerçek siyasi niyetlerin gizlendiği bir bayrak olarak kullanma eğilimleri. Verchovensky, kıyamet ve terörist ideallerini, dava için kabul edilebilir bir tür ilerici amaçla gizlemenin gerekli olduğunun çok iyi farkındadır. Bunu, gizli terör örgütünün teorisini Şigalyev'in sosyalist ideolojisi aracılığıyla yapıyor. Aldatıcı bir kişiliği ortaya koyan bir sahnede, Verchovensky başlangıçta Shigalov'u idealleri için yüceltir, ancak neredeyse hemen sonra insanlığı onda biri tam kişilik ve haklara sahip olacak iki eşit olmayan parçaya bölmenin çözümü hakkında onunla alay eder. zorlama yoluyla itaatkar bir sürüye dönüştürülecek onda dokuzu. - "Shigalov düzenini istemiyoruz, çünkü bu çok iyi bir şey. Bu bir idealdir." "Bu ancak gelecekte olabilir." Shigalyov bir estetik veya bir deli. Verchovensky, Stavrogin'i yakında daha yakından inceleyeceğimiz hararetli bir sohbete dahil ediyor. Verchovensky, bir gün bireylerin eşit haklara sahip olabileceği işleyen bir toplumun kurulabileceği umuduyla geleceğe bakan Shigalyov'ların 1860'larda ve 1870'lerde tasarladıkları gibi başkalarının devrimci planlarını tanımayı reddediyor. Bununla birlikte, fikirleri her türlü gelecek planlamasını yasaklıyor. Verchovensky'nin Rusya'nın sosyopolitik sorunlarına verdiği yanıt, çelişkili ve mantıksız görünen bir yaklaşımla toplumun tamamen yok edilmesinde yatmaktadır. Bu nedenle Verchovensky, kendisini bir sosyalist olarak sunmaya çalışsa bile, sosyalist ideolojiyi, kendi topyekûn yıkım ilkesine aykırı bir engel olarak kuşkuyla görmektedir. Bunda, Verchovensky'nin Dostoyevski tarafından, radikalizmin zirvesine ulaştığı bir birey olarak yaratılışını kabul ediyoruz. Herzen'den Bakunin'e, Chernyshevsky ve Pisarev gibi entelektüellere kadar Rus radikal entelijansiyasının tüm yeniden işlenmiş ve yeniden şekillendirilmiş idealleri, onun gözünü kör etmiş gibi görüldüğü topyekûn yıkım için boyun eğmez arzusunda doruğa ulaşıyor.

Dostoyevski'nin "Şeytanlar"da terör ve siyasi şiddet üzerine yaptığı tartışmayı doğru anlamak için Shigalev gibi karakterlerin devrimci düşüncelerine daha detaylı bakmak gerekiyor. Leatherbarrow'un işaret ettiği gibi, Shigalyov yıkım takıntılı bir kötü adam değil, paradoksal eşitlik görüşünün onu öyle olduğuna inandırabileceği aptal da değil. Shigalov tipik bir hayalperesti, Verchovensky'nin tanımladığı şekliyle bir "Fourier"i temsil ediyor, sosyalist teorinin nihayetinde kusurlu olduğunu anlamış. Bunu, o zamanın sosyal hayalperestlerinin çoğu zaman gözden kaçırdığı şeyi gözlemleyerek keşfeder: insanın kontrol edilemez egoist doğası. Shigalyov'un devrimci teorisini ifade ettiği, romanın ikinci bölümünde Da Virginsky alt başlığında yer almaktadır. Bu bölümde Dostoyevski okuyucunun, Verchovensky'nin kendi gizli cemiyetiyle yaptığı ve seçilen beş kişiden oluşan Liputin, Virginsky, Lyamshin, Shigalyov ve Tolkachenko ile yaptığı gizli toplantıya erişmesine izin veriyor. Üç öğretmen, bir öğrenci, bir binbaşı, bir öğrenci ve romanın iki ana karakteri: Alexei Kirilov ve öldürülen öğrenci Ivanov'un eşadlısı Ivan Shatov gibi radikal emelleri olan başka kişiler de var. Verchovensky ile görüşmeye resmi olarak gizli cemiyetin bir üyesi olmayan, ancak yine de bir otorite sembolü olan

Stavrogin katıldı. Toplantıya katılanlar, Rusya'daki kabul edilemez sosyo-politik duruma bir çözüm bulmak için toplandılar. Her biri toplumun nasıl değişmesi gerektiğine dair kendi ideallerini getirdi; Ancak herkesin konuşma fırsatı yoktur. Shigalev, tartışmada kendi teorisiyle açıkça öne çıkıyor. İnsanlığın özgür insanlara ve itaatkar takipçilere bölünmesiyle elde edilen dünyevi bir cennet vizyonu, Raskolnikov'un "Suç ve Ceza" kitabında ve Chernyshevsky'nin Kristal Saray idealinde sunulan idealleri hatırlatıyor. Gerçekten de bu ideallerin bir devamı olarak görülebilir. Her ikisinde de insan mutluluğu ancak özgürlüğün kısıtlanmasıyla elde edebilir ve "Yeraltından gelen adam" da da açıkça vurgulandığı gibi sonunda bundan mahrum kalacaktır. Shigalov, özgürlük, eşitlik ve kardeşlik gibi devrimci ilkeler üzerine kurulmuş bir toplum hayal eder. Bununla birlikte, şunu da kabul ediyor: "Korkarım öğelerimde oldukça kafam karıştı ve sonuç, başladığım orijinal fikirle doğrudan çelişiyor. Sınırsız özgürlükten yola çıkarak sınırsız despotizme ulaştım". Görünen o ki Shigalov, eşitlik ve özgürlüğün despotizm yönetimi altında imkansız olduğunu anlayacak kadar insanın doğasını yeterince derinden kazmış, çünkü insanın doğuştan gelen bencilliği eninde sonunda kendisini onun elinden kurtarmanın bir yolunu arayacaktır. Yeryüzündeki cennetin sonunda insanın köle olacağı bir yer olacağını anlar. Burada Dostoyevski'nin Batı Avrupa düşüncesinin ilkeleriyle ilgili sorusu çelişkili ifadelerde parlıyor. Sosyalizmin Rusya'da ne tür bir etkiye sahip olacağı konusundaki korkular, Shigalov'un kendi teorisindeki ciddi bir sorunu kabul etmesinde açıkça yansıtılıyor

Ancak Shigalov, Petr Verhovensky'nin gizli cemiyetinin üyelerinden biri olmaya devam ediyor. Bu, "Şeytanlar" da ne tür bir rol oynadığıyla ilgili soruları gündeme getirebilir: Shigalov bir sosyal teorisyen mi? Devrimci bir terörist mi? Nihilist mi? Aynı soru romanın diğer ana karakterleri için de sorulabilir, bu da kitabın esrarengiz doğasına ışık tutar. Dostoyevski, bir bütün olarak Rus radikal hareketini yanlış anladığı ve 19. yüzyıl sonlarında devrimcilerin niyetlerini temsil etmek için Nechaev figürünü kullandığı için sık sık eleştirildi. Ernest Simmons, Dostoyevski'nin "Şeytanlar"daki hatasını, nihilistlerin ve devrimci teröristlerin ayırım gözetmeyen karışımından kaynaklandığını tespit ediyor.

Ancak bu görüş tam olarak doğru değildir. Dostoyevski'nin Nechaev hikayesini "Şeytanlar"ın üzerine inşa edileceği köşe taşı olarak kullandığı doğru olsa da, Rusya'da büyüyen devrimci hareketi bir devrimci tarafından işlenen bir şiddet eylemine indirgemedi. Simmons'ın gözden kaçırdığı ve Dostoyevski'nin romanda ortaya çıkarmak istediği şey şudur: Rus devrimci hareketi içinde bir nihilizm felsefesinin yaratılmasının, ondan etkilenenleri farklı yönlere yönlendirmek için patlayıcı güce sahip olduğudur. Devrimci terör Verhovensky'nin, kendi gizli cemiyetinin başkanı olmasına rağmen, diğer üyeler tarafından sıklıkla karşı çıkıldığını ve güvenilmediğini not ediyoruz. Şüpheli hain Shatov'u öldürme gereğini tartışan "beş" in ikinci toplantısında hiç kimse Verhovensky ile gerçekten aynı fikirde değil ve Shatov suikaste uğradığında, Shigalev erkenden suikastta yer almayı reddediyor. Ayrıca, "Şeytanlar"ın sonunda Verhovensky'nin elimizdeki son görüntüsü, yanlarında takipçilerinin cesetleriyle dolu bir sahne bırakan yalnız bir bireyin görüntüsüdür. Dostoyevski'nin devrimci hareketi tek bir etiket altında sınıflandırmak yerine, "Şeytanlar"ın karakterlerine kasıtlı olarak nasıl

farklı kişilikler kazandırdığını ve genellikle Rusya'nın sorunlarına siyasi çözümlerle çeliştiğini görmeye başlıyoruz. Okuyuculara verilen mesaj, radikal komplocuların geri ve otokratik Rus devletine bir çözüm olarak siyasi şiddeti kullanırken karşılaşacakları kaçınılmaz kendi kendini yok edecek son hakkındaydı.

Virginsky'nin "Şeytanlar"ın II. Kısımındaki karşılaşması Shigalov'un sosyalist teoriyi açıklamasıyla bitmiyor. Pëtr Verchovenskij, tartışmayı teoriden uzaklaştırarak ve acil devrimci eylem ihtiyacına doğru yönlendirirken, hazır bulunanlar arasındaki anlaşmazlık devam ediyor:

Hangisini tercih ettiğinizi sorayım: Despotizm kendi ağızlarına uçuşacak kızarmış et lokmalarını yiyip bitirirken, toplumsal romanlar yazmanın yavaş yolu ve bundan bin yıl sonra insanlığın kaderini kuru, hayal gücünden yoksun planlama, ama sonunda ellerinizi gevşetecek ve insanlığa sosyal işlerini kağıt üzerinde değil de pratik bir şekilde düzenlemesi için bolca alan verecek olan her ne ise, toplamayı başaramadınız mı yoksa hızlı bir çözümden mi yanasınız? Bağırıyorlar: yüz milyon kafa; Pekala, bu sadece bir metafor olabilir, ama yüz yıl içinde kağıt hayallerin ağır despotizmiyle yüz değil, beş yüz milyon kafa yutacaksa, bundan neden korkalım?

Verchovensky'nin etrafındakileri manipüle etme ve kamuoyunu kendi hedefleri doğrultusunda etkileme konusundaki büyük yeteneği şimdi kendini gösteriyor. Dostoyevski, sosyalizm çağında bir yol bulmuş gibi görünen ve toplumsal gelişmeyi sağlayacaksa bir milyon insanı öldürme fikrinden rahatsız olmayan bir adam olarak Verkhovensky'nin gerçek niyetlerini bu sayfalarda ortaya çıkarmaya başlıyor. -ülkenin politik. Ancak bu noktaya kadar eksik olan, Şigalov'un kinin yerini alacak makul bir teoridir. Verchovensky'nin görüşleri, Shigalov'un teorisine cevaben görüşünü ifade eden başka bir üye olan Lyamshin tarafından desteklenmektedir: "Benim açımdan, onları cennete koymak yerine, insanlığın bu onda dokuzunu alırdım ve onlarla ne yapacağımı bilemezdim. , Ben havaya uçurur, geriye mutlu yaşayacak az sayıda eğitilmiş insan bıraktım." Lyamshin'in barbarca önerisi, soruna daha hızlı ve daha etkili bir çözüm önermektedir. Açıklaması tartışmayı yoğunlaştırıyor ve okuyucuya Verchovensky'nin devrimci grubu içinde ortaya çıkan kavram ve ideallerin yıkıcı kapasitesini tanıtıyor. Ancak Verchovensky'nin diğer üyelerden uzun süredir sakladığı planını açıklaması çok uzun sürmeyecektir. Böyle şeytani bir yapıya sahip olan model, yalnızca başka bir karaktere, Stavrogin'e ifşa edilir, çünkü şimdi göreceğimiz gibi, Verchovensky'nin kıyamet fikirlerini harekete geçirmesi onun sayesinde olacaktır.

Virginsky ile görüşmesinden sonra, Pëtr Verchovensky, Yoldaş Stavrogin ile özel olarak buluşmak için acele ediyor. Stavrogin, Verchovensky tarafından planının gerçekleştirileceği taş olarak tanımlandığını bilmiyor: Bunu keşfettiğinde, "Şeytanlar"ın "Veliaht Prens İvan" başlıklı bölümündeki okuyucu kadar şaşırıyor. Bu bölümde, onun gizli bir örgütün özerk lideri olmaktan, vahşi bir çılgınlık halinin üstesinden gelen bir yıkım komplocusuna dönüştüğünü görüyoruz. Verchovensky, Stavrogin'de Rusya genelinde beş katmanlı ağı genişletme hedefi üzerine bir konuşma yapıyor.

Açıklama şöyle: "Siyasi huzursuzluk yaratacağız... Siyasi huzursuzluk yaratacağımızı düşünmüyor musunuz? Öyle bir ayaklanma yaratacağız ki devletin temelleri yerle bir olacak ». Verhovensky, Rus sosyo-politik sisteminin değişmesi için "daha acil, daha heyecan verici bir şeyin" gerçekleşmesi gerektiğini vurguluyor. Bununla birlikte, bunu belirli bir şekilde yapar, paradoksal olarak evrensel yıkım planına dahil etmeye çalıştığı bir kavram için bir aşk ilanına döner: güzellik. Verhovensky'nin Stavrogin'i siyasi kargaşayı yaymada kendisine katılmaya ikna etmeye yönelik ilk girişimi, arkadaşının görkemini yüceltilmesi olur. "Şeytanlar"ın tarihçisi sahneyi şöyle anlatıyor:

Stavrogin sen muhteşemsin! Verhovensky neredeyse coşkuyla bağırды. - Muhteşem olduğunu biliyor musun? Seninle ilgili güzel olan şey, bazen bilmiyor olman... Güzelliği seviyorum. Ben bir nihilistim ama güzelliği seviyorum. Nihilistler güzelliği sevmezler mi? Sevmedikleri tek şey idoller ama ben bir idole tapıyorum. Sen benim idolümsün! ... Özellikle senin gibi birine ihtiyacım var. Senden başka kimseyi tanımıyorum. Sen benim patronumsun, sen benim güneş ışığımsın ve ben senin solucanım.

Verhovensky, romanda romantik liberalizmin simgesi olan babası Stepan Trofimoviç Verhovensky gibi erkeklerin geleneksel kültürünün desteklediği güzellik kavramına farklı bir yorum getiriyor. Verhovensky'nin Stavrogin'de gördüğü, nihilistler tarafından yeniden tanımlanan ihtişam kavramıdır. Dostoyevski'nin mektuplarından birinde yazdığı gibi: - Komün'ün son günlerinde Paris'i saran alevler içinde Komünarlar gördüler, yıkımın, isyanın, güzelliğin görkemidir. Verhovensky'nin tetiklemek istediği ve idolü Stavrogin tarafından yönetilmeyi umduğu apokaliptik bir devrim olan bir devrimde görülen bir güzelliştir bu.

Murry'nin de belirttiği gibi, Verhovensky'nin Stavrogin'de gördüğü güzellik, bu dünyaya ait olmayan bir "mutlak güzellik"tir. Dolayısıyla dostu, sahip olduğu "Tanrısal" özelliklerden dolayı insanların saygı duyacağı ve takip edeceği mükemmel bir devrimci lider olarak görmektedir. Nihilistler tarafından yeniden tanımlanan güzellik kavramına göre Dostoyevski, Verhovensky aracılığıyla romandaki otantik dini güzellik imgelerini Tanrı'nın, onun yaratılışının ve oğlu İsa Mesih'in, yani Mesih'inkinden Stavrogin'inkine, yani , şeytanın. . Stavrogin'in ihtişamının eleştirmenler tarafından neden şeytani olarak etiketlendiği yakında tartışılacak. Şu anda acil bir cevaba ihtiyaç duyan soru şu: Petr Verhovensky'yi harekete geçiren nedir? Stavrogin'de gördüğü ihtişam imajıyla siyasi şiddete olan bağlılığını birleştirmeye iten neydi? Stavrogin'i yücelten konuşma bir terör ilanına dönerken, Verhovensky'nin gerçek nedenleri:

Zaten çok güçlü olduğumuzun farkında mısınız? Partimiz sadece öldüren, yakan, üstlerini vuran veya yaralayanlardan oluşmuyor. Bu insanlar bizim yolumuz. Disiplin olmadan benim için hiçbir şeyin anlamı yok. Bakın, ben bir hırsızım ve sosyalist değilim, ha ha ha! Dinleyin, hepsini özetledim: Beşik zaten bizimken çocuklarla birlikte onların Tanrılarına gülen öğretmen. Eğitimli bir katili, kurbanlarından zihinsel olarak daha gelişmiş olduğu için para için cinayet işlemekten başka bir şey yapamayacağını savunarak savunan avukat; o zaten bizden biri. Heyecan için bir çiftçiyi öldüren

öğrencilerin; onlar zaten bizim. Yeterince ilerici olmadığı için mahkemede titreyen savcı bizimdir, bizimdir... Rus tanrısı ucuz votkaya çoktan teslim oldu

Gomperts tarafından belirtildiği gibi, Verchovensky'nin sözleri, 1860'ların sonlarında Nechaev-Bakunin propagandasında gündeme getirilen noktaların çoğunu çağrıştırıyor, özellikle de devrimin tüm yasalardan, kodlardan tam bir kopuşu gerektirdiğini belirten "Devrimcinin İlmihali" elyazmasında. ve sivil dünyanın ahlaki emirleri. Kışkırtıcı ve manipülatör rolüne sadık olan Verchovensky, İlmihal'e uygun olarak konuşur ve toplumun kötülüklerinin büyütülmesi gerektiğini, huzursuzluk ekilmesi gerektiğini ve mevcut düzenin çöküşün eşiğinde olduğu duygusunun yaygınlaştırılması gerektiğini doğrular. Bütün bunlar, elbette, köylüler de dahil olmak üzere, devrimci dava için savaşmak üzere mümkün olduğu kadar çok insanı toplamak amacıyla yapılmalıdır. Rus devrimci hareketi içinde, otokrasiye karşı kitlelerin devrimci ruhunu teşvik etme fikri çok Bakunist bir kavramdı. Verchovensky, Rusya'da tüm anlamını yitirmiş güçsüz bir Tanrı'ya iki kez atıfta bulunur. Tanrı'nın öldüğüne inanarak, hem devrimcilerin kitlesel katılımına hem de devrimin lideri olarak kullanmayı planladığı yeni bir tanrı olan Stavrogin'in ifşasına hazırlanır. Bunda Dostoyevski, nihilizm ve ateizm kavramları arasında, Rusya'nın devrimci azınlığını yozlaştırdığına inandığı ilkelerin bir bileşimini oluşturur.

Pëtr Verchovensky, şimdi neredeyse bir coşku çılgınlığı içinde olan terör ilanıyla devam ediyor ve evrensel yıkım planını mesihsel bir umutla birleştirirken, Stavrogin'in bakışı bir hayran bakışından bir tapan bakışına dönüşüyor:

Şimdi, bir veya iki nesil mengene kesinlikle gereklidir. İnsanı bahtsız, korkak, zalim ve bencil birine dönüştüren korkunç, iğrenç bir ahlaksızlık - bizim istediğimiz bu. Üstelik biraz da "taze kan"... Yıkımı ilan edeceğiz - neden? Çünkü? - iyi, çünkü fikir çok büyüleyici! Ama - biraz egzersiz yapmalıyız. Bazı yangınlarımız olacak - bazı efsaneler yayacağız. Her zalim küçük grup faydalı olacaktır... Dünyanın hiç görmediği kadar yapılacak işler olacaktır; Rusya sisle kaplanacak, dünya eski tanrıları için ağlayacak. Ve o zaman gitmesine izin vereceğiz - kim?

Kim?

- Veliaht Prens İvan.

-Kim?

- Veliaht Prens İvan. Sen! Sen!

Stavrogin bir an düşündü ..

- "Talip mi?" diye sordu aniden, deliye şaşkınlıkla bakarak. - Demek planın bu?

Verkhovensky, sanki gerçekten sarhoşmuş gibi, bir tür iyiliksever fısıltıyla, ihtiyatla, "Saklandığını söyleyeceğiz," dedi.

"Gizlemek" ifadesinin ne anlama geldiğini biliyor musunuz? Ama görünecek. Görünecek.

Verchovensky, yıkım, Rus halk efsanesi ve mesih umudunun bir karışımıyla, fantastik terörist planını gerçekleştirmeyi hedefliyor. Bu aşamadan (Stavrogin'in kendisi bunu defalarca vurgular) Verchovensky'nin delilik tarafından ele geçirildiği açık gibi görünse

de, bu karanlık fikirler karışımında saklı olan kurtarıcı öğeye dikkat etmek önemlidir. “Şeytanlar”da sıklıkla kullanılan kurgu ve gerçekliği birbirine bağlayan bir teknikte Dostoyevski, bir kez daha hayal gücünün kurgularını gerçeklerle karıştırıyor; Ancak bu sefer, köylü geleneğine dayanan efsanevi bir unsur ekliyor. On yedinci ve on sekizinci yüzyılların şiddetli köylü isyanlarının (Kazak lideri Pugachev tarafından yönetilenler gibi) arkasında, bir gün dünyayı adaletsizlikten kurtarabilecek saklanan bir çar fikri vardı. Hüküm süren çarın devrilmesi, onun taht için sahte bir iddia sahibi olduğu inancıyla haklı çıkarıldı. Aslında Pugachev, siyasi bir komploda öldürülen Çar III. Bu köylü efsanesine benzer şekilde Petr Verchovensky, Stavrogin'i planının merkezine koymayı ve onu Rusya'nın sarılacağı sisten çıkacak efsanevi Prens Ivan olarak tanımlamayı planlıyor. Stavrogin, Pytr Verchovensky için, Rusya'nın umutlarını somutlaştırıyor, onun aracılığıyla Rusya kurtarılacak ve yeni nesiller ilahi bir görüntüde rehberlik arayacak. Verchovensky, bu mesihvari umudun ancak Rusya maddi ve manevi bir ölüme maruz kaldığında gerçekleşeceğine inanıyor. Bu nedenle kaosa ve yıkıma kesin bir taahhütte bulunmuştur; ayrıca bu nedenle, romanın sonunda meydana gelen olaylarla takipçilerini kan ve suçluluk içinde bağlamaya, kendi devrimci planlarına bağlılığı garanti etmeye çalışır.

Bugünün insanını sahte ve yanıltıcı bir değere feda eden bir birey olan Pëtr Verchovenskij'in büyümesi: gelecekte mutlak adalet vaadi. Bu gözlem karşısında Verchovensky'nin "Ben bir hırsızım, sosyalist değilim, ha ha!" ifadesini hatırlıyoruz. Shigalov'un teorisinin yıkıcı hedeflerini maskelemek için kullanılmasıdır. Verchovensky, Shigalyov'un sosyalist teorisindeki çatlaklardan, insan özgürlüğünden ve adaletten yoksun bırakmanın ötesine geçen ve daha büyük ve daha şeytani bir ideale doğru bir ideal yaratmak için bir şekilde ortaya çıktı: dünyanın tamamen yok edilmesi. Bununla birlikte, gelecekteki mutlak adalet vaadinin özü olarak Verchovensky, “The Demons” da gerçek nihilist terörist olduğunu ortaya koyuyor.

"ANARŞİST YEMEK KİTABI" VE "KENDİN YAP" TERÖRİZMİNİN YÜKSELİŞİ (AŞIRI AKTİF MİZANTROPİ)

Giriş notu: "Anarşist Yemek Kitabı" (The Anarchist Cookbook) el kitabı kısmen - diğer yandan "Terörist El Kitabı" (The Terrorist Handbook) gibi - bir "paket", bomba yapmak için hiçbir zaman hiçbir etkisi olmayacak, hiçbir şeyin yapamayacağı malzemelerin tarif kitabı olarak kabul edildi. başarmak, çünkü sadece şaka yapmak için ezik bir şey olarak kabul edildi. O zaman bile, herhangi bir kişi internette gezintiye çıkacak olsa, İslami aşırılık yanlılarının bile yukarıda bahsedilen kılavuzdan nasıl bir ipucu aldığını görecekti. Aşağıda sunduğumuz -gazetecilik eğilimi olan ama sosyolojik olmayan bir metin- bunun yerine, şu ya da bu şekilde aksiyomatik doğruluğun mutlak geçerliliği olarak kabul edilen gerçekleri tamamen tersine çeviren bazı entrikalar sunar. Bu, Biz Aşırı Aktif Misanthropes için yokuş yukarı yolun zor olduğunu gösteriyor, çünkü bazı hümanistlerin "gerçeğin kurucuları"nın insancılıktan bıkmış bir dünyada ortaya koydukları boku yutmamız gerekiyor. Kitabın asıl yazarı Powell, yıllar içinde yanılsamalar ve kesinlikler yoluna devam etmek için geri çekilse de (önemli değil), bu derinlemesine metni, bir kitabın ne kadarını okuduğumuz yere yerleştiriyoruz. " Anarşist Yemek Kitabı " gibi, çeşitli Saldırganlara ve Teröristlere * ilham verdi, ancak aynı zamanda toplumda korku ve güvensizlik yarattı. Kitabın patlayıcı formüllerini takip eden "Her şeye izin verilir" – Bencil ve Aşırı Ahlsız övgü, dünyanın her yerinde, her toplumda sayısız birey ve klanın uyguladığı idealist olmayan zirvedir. Ahlaki toplumun yıkımının, etiğin çöküşünün, bir yıkım ve ölüm Cehennemine batmanın zirvesindeyiz. Resmi olarak devam eden bir savaş olmaması önemli değil (neredeyse tüm Avrupa ülkelerinde), terör yaratan ve yaşamların ve yerlerin ayrılmasına neden olan, bu belirsizliği yaratan, nerede dışında, işaretler ve olaylar hayal ediyorum. ideal ve barışçıl akrabaların katil bir canavara dönüştüğü ve diğer hayatları altüst ettiği, kesinliğin şüpheye dönüştüğü, komşunun bir başkasına saldırdığı ve sebepsiz yere onu öldürdüğü yerde, arkadaşımın düşmanı olan kin, arkadaşım olur... üzerinde. Bu, bildiğimiz Avrupa'nın bir parçası, bireylere karşı bireyler, barış içinde bir arada yaşama saçma sayılan nedenlerle, çarpışır ve birbirini öldürür, sanki yeniden hayvan olmuş gibi bir ormanda, bir bakışta çok fazla, kıskançlık, misilleme veya güvenlik paranoyası, önceden uysal olan canavarları, varlıklarını normal şekilde sona erdirmek için iyi yapar. Zengin Avrupa'da var olan ve binlerce yönü karıştıran bu pasif paranoya sayesinde, nefret eden, zevk almak isteyen bireyin Aktif Misantropisi ortaya çıkar, başka bir yaşamı yok ederek, diğerini fetheder ve tüketir. sakatlanmış bir bedenin dehşetini sevinçle yeniden yaşıyor, etkilerini kanında hissediyor ve tepeden tırnağa insanlığın geri kalanına bakarak mağrur yükseliyor. Aşırılıkçı Misanthropes olarak - başkalarının küçük işaretler olarak gördüğü şeylere dikkat ederek, bir gerçeğin barışçıl vatandaşlık hayatını altüst ettiği her zaman zevk alırız, ancak biliyoruz ki pasif paranoya ne kadar ilerlerse, huzurun kesinliği o kadar fazla yok edilir, bizim için hepsi bu. . temel bir giriş: Terörist ve İnsanlık Dışı Kaos, sözde sivil toplumu yok edecek, siyasi veya idealist sonuçları olmayan bir savaş başlatmasını sağlayacak, herkesin herkese karşı bir Savaşı!

* Ayrıca, hem kağıt üzerinde hem de elektronik kitaplar üzerinde daha derinlemesine araştırma yapmaya özen gösterdik; burada, örneğin metnin sunduğundan çok daha fazla kişinin egoist hedefini vururken Anarşist Yemek Kitabı'ndan ipucu aldığını gördük!

14 Eylül 2010'da Kanada'nın Toronto kentinde bir çamaşırhanede şüpheli bir şey bulundu. Bir müşteri tarafından bırakılan bir çantada bulunur, muhtemelen bir pantolonun ceplerinden birine bırakılmış bir USB anahtarı. Meraklı yönetici, küçük cihazı bir bilgisayara bağlar ve içeriği okur. İki gün sonra polis çağrılır.

Nisan ayında, Kanadalı kolluk kuvvetleri, USB çubuğunun sahibi Mohamed Hassan Hersi'yi Toronto Pearson Uluslararası Havalimanı'nda Kahire'ye giden bir uçağa binerken tutukladı. Kanada Kraliyet Atlı Polisi ve Toronto Polis Departmanından oluşan ortak bir güç, Hersi'yi aylardır araştırıyordu.

Danışman olarak, gizli bir polis Hersi'yi güvenlik görevlisi olarak çalıştığı iş yerinde ziyaret etti. İkisi hızla arkadaş olurlar. Kimliği mahkemede gizli tutulan yetkiliye göre Hersi, liseden bir arkadaşını n El Şebab'ın Cidahist terörist grubuna katılmak için Somali'ye gittiğinden bahsediyor. Polis, Hersi'nin de aynı şeyi yapmayı planladığını belirtiyor.

Hersi'nin avukatı, bunu bir "düşünce suçu" olarak nitelendirerek tuzağa düşmek olarak adlandırıyor. Gizli ajanın aslında Al Shabaab'dan bahseden kişi olduğu ve Hersi'nin Arapça öğrenmek amacıyla Orta Doğu'ya seyahat ettiği konusunda ısrar ediyor. Avukat Toronto Star'a mahkeme önünde düzenlediği basın toplantısında, "Her şeyi taradılar ve hiçbir şeyi taradılar" dedi. "Örneğin, polis bir parkın ortasına bir cüzdan koyup kimsenin gelip almadığını ve parayı alıp almadığına bakamaz... Polisin nasıl ve ne zaman araştırabileceği konusunda sınırlamalar olmalı."

Jüri avukatı dinlemiyor. Geçen yıl, iki günlük tartışmanın ardından Hersi mahkum edildi. Yargıç, terörist bir gruba katılmaya çalışmaktan ona 10 yıl hapis cezası verir. Kanada'da 11 Eylül sonrası terörle mücadele yasasına göre hüküm giyen ilk kişi.

Hersi'nin davasını bu kadar önemli kılan şey, sadece cümlenin orijinalliği ya da görünüşte dengeli bir Kanadalı güvenlik görevlisinin kana susamış bir terör örgütü militanına yardım etmek için dünyanın bir yerinden diğerine gitmeyi amaçladığı gerçeği değil. Asıl büyülenen şey, Hersi'nin şüphelenmesine neden olan USB çubuğunun içeriğiydi.

Kalemde, yaklaşık yarım yüzyıl önce yazılmış, genç erkekler için bir yıkım özeti olan "Anarşist Yemek Kitabı"nın bir kopyası vardı. Yayınlandıktan sonra, daha sonra yaratıcısı tarafından terk edilen ve internetin belirsiz orduları tarafından alınıp yaygınlaştırılan bir

kitaptır. Basit bir önermeye sahip bir kitaptır: Kendinizi biraz bilgi ve bazı günlük malzemelerle donatırsanız, herhangi bir kişi tehlikeli olabilir.

Teknoloji öncüsü Stewart Brand, Apple'ın kurucu ortağı Steve Wozniak'a "bilgi özgür olmak istiyor" dedi. "Anarşist Yemek Kitabı" çevrimiçi yayınlandığında, bu İnternet çağı sloganı yeni bir tehdit marjı kazandı.

"En çirkin ve sevilmeyen şeyler"

"Anarşist Yemek Kitabı", muhtemelen Amazon'daki herhangi bir kitabın en tuhaf yazar notuna sahiptir. Yazar William Powell, okuyuculara destekleri için veya çalışmanın anlamı hakkında bir fikir verdikleri için teşekkür etmek yerine çok farklı bir şey yapıyor.

"Anarşist Yemek Kitabı'nın içeriğine katılmadığımı ve yayının durdurulduğunu görmekten çok memnun olacağımı (ve rahatlayacağımı) kategorik olarak belirtmek istiyorum" diye yazıyor. "Kitabın ana fikri, şiddetin siyasi değişim getirmenin kabul edilebilir bir yolu olduğuydu. Buna artık katılmıyorum... Silinmesi gereken yanlış ve potansiyel olarak tehlikeli bir yayın olduğuna inanıyorum. "

1968'de kitap üzerinde çalışmaya başladığında, Powell New York'ta başıboş bir başka öfkeli genç adamdı. Bir yıl önce yakınlardaki White Plains banliyösünden şehre, Manhattan'daki bir kitapçıda çalışmak için 17 yaşında okulu bıraktıktan sonra taşınmıştı.

Harper yazarı Gabriel Thompson ile uzun bir röportajda Powell, her ikisi de Vietnam Savaşı tarafından tetiklenen çifte baskıyla radikalleştiğini hatırladı. İlk olarak, polisin gençlik kültürüne karşı giderek daha düşmanca bir rol üstlendiğini gördü. Thompson'a şehrin "Genel Ahlak Bölümünden" polislerin kitapçıya nasıl girip karşı kültür dergilerini ve çizgi romanları aradıklarını ve onlar onları bulamadan akıllıca gizlediğini anlatıyor. Savaş karşıtı gösterilere katılın ve polislerin şiddet içermeyen protestocuları kanlı bir şekilde dövdüğünü görün.

Powell, okulu bıraktıktan sonra askere alma hakkına sahiptir. Sonunda askerlik hizmeti için uygun değil olarak etiketlense de, Vietnam'a gönderilebileceği ve aktif olarak küçümsediği bir neden için ölebileceği fikri yok oluyordu. Etrafında gördüğü adaletsizlikle mücadele etmek için bir şeyler yapması gerektiğini hissetti. Böylece işini bırakır, bir daktilo alır ve öfkeyle yazmaya başlar.

Anarşist Yemek Kitabı büyük ölçüde bir yemek kitabıdır: Uyuşturucular, patlayıcılar üzerine, ki bunlar değişken bir sorun kaynağı içerir. LSD'nin nasıl yapılacağı hakkında bilgiler ve sihirli mantar yetiştirmek için çeşitli ipuçları içerir. Gübre bombası nasıl yapılır, posta kutularına bomba nasıl konulur ve "Cehenneme nasıl araba gönderilir" bölümleri var.

"Okuldan nefret ediyor musun?" başlıklı bir bölümde Powell şöyle yazıyor:

Favorilerimden biri, sınıfınızdan uzaklaşmak ve ardından bir bomba alarmı oluşturmak. Bombanın bir dolapta olduğunu söyle. Tüm dolapların kontrol edilmesi gerekirken, biri bir iki saatliğine kaçıp gidebilir. Hatta sahte bir bomba bile yerleştirebilirsin (SENİNKİ hariç herhangi bir dolaba!). Araştırırken okulu bir haftalığına kapatabilirler (tabii ki, muhtemelen yaz aylarında düzeltmeniz gerekecek).

"Anarşist Yemek Kitabı", Powell'ın o yıllarda bildiği ve karşı kültürde yaygın olduğu bazı öğretilerden doğdu; ama aynı zamanda hoşnutsuz bir genç olarak, bazı arkadaşlarla araba çalmaktan, ta Kuzey Carolina'ya kadar araba kullanmaktan. New York Halk Kütüphanesi'ni araştırırken bulduğu askeri kılavuzlardan diğer bölümleri alır.

Tamamlandığında, Powell makaleyi birkaç yayıncıya gönderir. Dikkate değer bir istisna dışında derhal tamamen reddedilir

Lyle Stuart'ın adını taşıyan yayınevi skandala alıştı. Stuart, beklenmedik bir şekilde çok sayıda okuyucuya yayılan tartışmalı ve cüretkar kitapları toplama becerisine sahiptir. Küba Devlet Başkanı Fidel Castro'nun "Tarih Beni Aklayacak" başlıklı dört saatlik konuşmasının bir versiyonunu yayınlıyor. 1 969'da, ciddi bir kurgu kılığında halkın düşük kaliteli müstehcenlik eğilimini hicvetmek isteyen bir grup alaycı gazeteci tarafından gizlice yazılmış, Long Island'daki evlilikte sadakatsizliğin müstehcen bir hikayesi olan "Çıplak Came the Stranger" adlı romanı yayınladı.

Tek bir bölümü ele alan bir yazar gibi, kasten korkunç şekilde yazılmış bir kısa hikaye, harap seks sahneleriyle birleştirilir. Hemen en çok satan olur. Kitabın yazarlığının gerçeği ortaya çıkınca satışlar daha da artıyor.

Stuart, Powell'ın kitabını okur okumaz, elinde özel bir şey olduğunu anlar. "Beğendim, ama başka kimse beğenmedi ve açıkçası başka hiçbir yayıncı onu düzenleyemezdi. Biliyorsunuz, size Molotof kokteylleri yapmayı ve polis karakollarını havaya uçurmayı anlatıyor, "diye daha sonra Washington Post'a 1 978'de anlattı. On sekiz yıl sonra:" Her zaman Birinci Değişikliğin sınırlarını test ettim. Herhangi birinin oradaki en çirkin ve popüler olmayan şeyleri yayınlamasına izin verilmesine büyük bir inancım var."

2006 yılında hayatını kaybeden Stuart, Powell'a 2.000 dolar avans vererek tek kelime değiştirmeden kitabı basar.

"Anarşist Yemek Kitabı" neredeyse yayınlandığı anda bir kargaşaya neden olur. Kitabın 1 71 sayfasının içeriği FBI dosyasında yer alıyor. Ayrıca, 1 971 'den Teksas Kongre Üyesi George Mason'dan J. Edgar Hoover'a, seçmenlerinin kitabın yarattığı tehditlerle ilgili endişelerini gidermeye yardım etmesi için mektuplar var.

Kitap siyasi güdümlü değil, ", "FBI dosyasında yer alan kitabın dahili bir açıklamasına dikkat çekiyor. "Hippiler ve yippiler zaten içeriğin farkındalar, bu yüzden kitap devrimin ve uyuşturucu kültürünün ne olduğunu bilmek isteyen sokak, kurulu düzen için yazıldı. ... Kitabın yazarı bireyci terör eylemleri için pek umutlu değil, ama ... gerçek devrimin Amerikan halkını gerektireceğini vurguluyor ve onlara inanıyor ".

Usenet çağında viral.

İnsanların "Anarşistin Yemek Kitabı"nı tahmin edilebileceği gibi yıkıcı bir şekilde kullanmaya başlaması uzun sürmüyor.

1 976'da bir grup Hırvat milliyetçisi New York'un "La Guardia" havaalanı üzerinde uçan bir uçağı kaçırdı ve Merkez Terminal'e bomba yerleştirdi. Polis bombayı bulur, ancak cihaz onu etkisiz hale getirmeye çalışırken patlar, bir memuru öldürür ve üçünü de yaralar. Hücre başkanı Zvonko Busic, uçak Paris'e indikten sonra tutuklandı. Müfettişler Busic'e bombayı sorduğunda, bombanın nasıl yapıldığını "Anarşist Yemek Kitabı"nı okuyarak öğrendiğini söylüyor.

Aynı yıl, Phoenix, Arizona polisi, bölgedeki organize suçları araştıran bir muhabiri öldürmek için bir araba bombası kullanan John Adamson'ın dairesinde kitabın bir kopyasını keşfetti.

Kitap aynı zamanda, yaklaşık bir düzine kürtaj kliniğini havaya uçurmaktan 15 yıl hapis cezasına çarptırılan radikal yaşam yanlısı (kürtaj karşıtı) eylemci Thomas Spinks tarafından kullanılan bir dolapta da bulunuyor

"Anarşistin Yemek Kitabı" kitabının yaygınlaşması, başlangıçta yalnızca gerçekten istekli ve onu satabilecek durumda olan insanlar aracılığıyla yayılır ve tirajı esas olarak bağımsız kitapçılar ve ikinci el kitap satıcılarıyla sınırlandırır. Kitap Amerika'da yayılırken, 1 970'lerin sonlarında birkaç Duke Üniversitesi lisansüstü öğrencisi bilgisayarlarını yeni bir tür ağa bağlamaya çalışıyor.

Tom Truscott ve Jim Ellis, ev yapımı modemleri kullanarak, Amerika Birleşik Devletleri'ndeki bir avuç üniversiteyi birbirine bağlayan modern İnternet'in öncüsü olan ARPANET'e bağlı Usenet adında merkezi olmayan bir sistem oluşturur. Usenet, kullanıcıların birbirlerine mesaj gönderebilecekleri bir elektronik bülten tahtası hizmeti olarak çalışır. Başlangıçta Duke'u yakındaki Kuzey Carolina Üniversitesi, Chapel Hill ile bağlar, ancak hızla katlanarak büyür.

Truscott ve Ellis buna "yoksulların ARPANET'i" diyor. Bu ağa bağlı bir bilgisayara sahip olmak için 1 00.000 dolarlık bir artış ve büyük bir araştırma enstitüsünün açık desteği gerekiyor. Usenet ise yalnızca Unix işletim sistemini çalıştırabilen bir bilgisayara, çevrimiçi bağlanmak için bir modeme ve çevrimiçi olarak geçirilen sürenin telefon şirketine ödenmesine mal olur. Öte yandan, yeni ağdaki diğer bilgisayar meraklıları

tarafından gönderilen içeriğin yayınlanması ve diğerlerinin okunması tamamen ücretsizdi

"Anarşist Yemek Kitabı"nın veya en azından ondan bazı alıntılarının ilk kez ne zaman çevrimiçi yayınlandığını tam olarak söylemek zor, ancak Usenet neredeyse kesinlikle bu kılavuzun mürekkepten bir birler ve sıfırlar koleksiyonuna sığmasını sağlayan mekanizmaydı. Bu geçişi abartmak zordur. Usenet'ten modern İnternet'e yayılıyor.

İnternette önce, el kitabında / yemek kitabında yer alan bilgiler yalnızca tek bir bağımsız yayınevinin ulaşabileceği kişiler tarafından kullanılabilirdi. Daha sonra her yere yayılır.

Powell'ın eserinin ilk parçaları bir bilgisayardan diğerine yayılmaya başlarken, yazar da kendi köklü değişikliğini yapıyor. 1970'lerin sonlarında Dar es Salaam, Tanzanya ve Jakarta, Endonezya gibi yerler için Amerika Birleşik Devletleri'nden ayrıldı. Geçmişte bomba alarmı vermek için sınıftan nasıl çıkılacağını yazan ve tavsiyelerde bulunan adam, gelişmekte olan ülkelerdeki çocuklar için özel eğitim programlarının geliştirilmesinde uzmanlaşmış bir öğretmen olur.

Özel eğitim hizmetlerine erişimi artırmayı amaçlayan iki organizasyon kurdu - Education Across Frontiers ve Next Frontier: Inclusion - ve hatta eşinin konuyla ilgili bir kitap üzerinde işbirliği yapmasını sağlayarak duygusal olarak zeki bir öğretmen haline geldi.

Powell, 2013 yılında Guardian için yazdığı bir makalesinde, yayıncıdan kitabı yayından kaldırmasını talep ederek, "Yıllar geçtikçe, Yemek Kitabı kitabının temel önermesinin derinden kusurlu olduğunu anlamaya başladım." "Yemek Kitabı kitabını motive eden öfke, şiddetin şiddeti önlemek için kullanılabileceğine dair mantıksız fikre karşı beni kör etti. ABD'nin hem Vietnam'a hem de Irak'a askeri müdahalesine yol açan aynı mantıksız düşünce modeline düşmüştüm. Ancak ironiyi kaybetmedim.

"Aristoteles'ten başka bir deyişle: kızmak kolaydır," diye devam etti. "Ama doğru kişiye, doğru zamanda ve doğru ölçüde kızmak zordur - bu medeni bir insanın ayırt edici özelliğidir."

Ancak Powell, Stuart ile anlaşmasını ilk imzaladığında, sonunda satılacak olan eserin münhasır telif hakkını yayıncıya verdi. Kitabın fikri mülkiyetine sahip olmadan, Powell'ın gelecekte yayınlanmasını kontrol etme yeteneği yoktur. Birden fazla durumda, kitap Powell'ın elinden çıkar çıkmaz kendi başına bir hayat kazandı.

Kitap geri çekilse bile, bunun bir önemi yok. Powell'ın "Anarşist Yemek Kitabı"nın yayınlanmasıyla ortaya çıkardığı şey, çok geçmeden durdurulamaz hale gelecekti. Zamanımızın dilini kullanmak için, viral olmak üzereydi.

sanal yemek kitabı

www.anarchist-cookbook.com sitesi uzun zaman önce ortadan kaybolmuş olabilir, ancak hayaleti internette dolaşmaya devam ediyor, en azından nereye bakacağınızı biliyorsanız. Bu kitabın bir dosyası, eski Web sitelerinin içeriğini gelecek nesiller için saklayan İnternet Arşivi'nin Wayback Machine sanal kasasında saklanır.

2007'de bir gün sitede şöyle bir mesaj vardı:

"Anarşist Yemek Kitabı'nı ifade özgürlüğü ve bilginin baskılanmaması adına sağlıyoruz. Bu yayını durdurmaya çalışanlar, bilginin neler yapabileceğinden korktukları için İkinci Dünya Savaşı Nazilerinin yakılan kitapları kadar suçludur. Birinin düşüncelerini veya duygularını teşvik etmek için şiddet kullanılmasını veya suç faaliyetini veya suçunu savunmuyoruz. Anarşist Yemek Kitabı'nda açıklanan eylemler, kullanıldığında tehlikeli ve yasa dışı olabilir ve bu yayını okuduktan sonra başkalarına saygı göstermenizi rica ediyoruz. "

Site 2001 yılında Portsmouth, İngiltere'de işadımı Terrance Brown tarafından oluşturuldu. Brown, "Anarşist Yemek Kitabı"nı alternatif olarak çevrimiçi indirme veya CD-ROM koleksiyonu olarak satıyor. Ya da en azından "Anarchist Cookbook 2000" adlı yemek kitabının bir türevini satıyordu.

Powell'ın yemek kitabından ayrılmasından bu yana, onun genç zihniyetini paylaşan insanlar onu değişen zamana uyarlayarak ona eklediler. Brown'un sattığı sürüm, bilgisayar virüslerinin nasıl kullanılacağı, "hazır virüsler", AOL veya MSN gibi popüler sohbet uygulamalarının nasıl ele geçirileceği hakkında bilgiler, Windows için parola kırmayla ilgili ipuçları ve "bonging sanatı" denen bir şey hakkında kılavuzlar içeriyordu. "

Site, "Birleşik Krallık baskınında Manchester polisi tarafından bir bilgisayarda bulunacak... [ve] kanıt olarak kullanılmak üzere İngilizce'ye çevrilecek" bir El Kaide eğitim kılavuzu olduğunu iddia ettiği şeyi sattı.

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, İngiliz hükümeti, El Kaide kılavuzunun kopyalarını internet bağlantısı olan birine satan birine çok nazik davranmadı. Polis, işini kalıcı olarak kapatmak amacıyla Brown'ın evine baskın yaptığında, ülkede şimdiye kadar keşfedilen en büyük terörist bilgi deposunu ortadan kaldırarak kanıtları ortaya koyuyor. Brown ise teröre sempati duymadığı konusunda ısrar etti. Bunu sadece para için yaptı. Savunmasında, alıcıların kimliğini doğrulamak için herhangi bir adım atmamasına rağmen, web sitesinde teröristlere kitabı sipariş etmemelerini açıklayan bir uyarı olduğunu iddia ediyor.

2010 yılında Brown, terörizm için kullanılabilecek bilgileri toplamaktan aynı bilgileri yaymaya kadar 10 ayrı suçtan mahkum edildi.

Tabii ki Brown'ın evini aramak kitabın tirajını büyük ölçüde genişletti. Birleşmiş Milletler Uyuşturucu ve Suç Ofisi'nden bir rapor şunları kaydetti: "Dava sırasında Bay Brown

tarafından öne sürülen mazeret, faaliyetlerinin, internette serbestçe mevcut olan materyallerle ilgili olarak ifade özgürlüğü hakkının meşru kullanımından başka bir şey olmadığıdır. İnternet ve diğer çevrimiçi perakendeciler tarafından satılanlara hacim değilse de tür olarak benzer. "

Raporun sonucu inkar edilemez bir şekilde doğrudur. Anarşist Yemek Kitabı'na çevrimiçi olarak kolayca erişilebilirdi. 1990'ların sonlarında genç bir gençken, bir AOL sohbet odasında birinin onun hakkında konuştuğunu gördükten sonra kitabın bir kopyasını ailemin bilgisayarına indirebildim. Aileme bomba yapmak için rezil bir kullanım kılavuzunu neden indirdiğimi açıklamak zorunda kalmamak için dosyayı bir klasörler labirentinde bir yere sakladım.

Ailem metin dosyasını hiçbir zaman bulamadı ya da buldularsa da (muhtemelen hiçbir zaman herhangi bir patlayıcı cihazı doğaçlama yapmadığım için) asla söylemediler, ancak bilgilere kesinlikle en az bilgisayar becerisine sahip herkes erişebiliyordu. İnternette yolunu bulan yalnızca "The Anarchist Cookbook"un sürekli güncellenen versiyonları değildi. Eski ABD Nazi partisi hayatta kalma uzmanı Kurt Saxon tarafından yazılan çok ciltli "Zavallı Adamın James Bond'u" gibi benzer internet kılavuzları dijital alanda da mevcuttu.

1990'ların ortalarında, medya, "Anarşist Yemek Kitabı" ve İnternet'in tehlikeli birleşimine dair uyarılarda bulunan bir kasırga hikâyesi yayınladı. St. Louis Post-Dispatch'teki bir hikaye, bir çocuğun patlayıcılara olan hayranlığının, onu bir bomba tüpünün nasıl yapılacağına dair talimatlar için İnternet'e nasıl götürdüğünü ve daha sonra elinde bir bomba patladığında ona birkaç parmağa mal olduğunu hatırlıyor. " . USA Today, bir bomba yapmak için yön aramak için İnternet'i kullanmayı "gençler için yeni bir moda" olarak tanımladı.

1996 tarihli bir Washington Post makalesinde, 1986 ile 1994 yılları arasında Amerika Birleşik Devletleri'ndeki suç saldırılarının sayısındaki üç kat artışın büyük ölçüde internete atfedilebileceği iddia edildi. Alkol, Tütün ve Ateşli Silahlar Dairesi başkanı Bill Albright'a verdiği demeçte, "İnternetteki bilgiler ile bu [patlama] olaylarından bazıları arasında bir tür korelasyon var" dedi

Kitabın çevrimiçi dolaşımının yarattığı korku, İnternet'in kendisi kadar küreseldi. Aynı yıl, Hong Kong merkezli South China Morning Post gazetesinde çıkan bir haber tehditkar bir şekilde uyardı:

Bu sahneyi hayal edin. Yakın gelecekte popüler bir internet kafede oturuyorsunuz.

Bilgisayarın yanında genç bir adam oturuyor. Bir kapuçino yudumluyor ve bir kruvasan yiyor. Herhangi bir genç adama benziyor.

Ama öyle değil. Aslında toplumdaki nefret eder ve insanları öldürmek ister. Atlanta Olimpiyatları'nda iki kişiyi öldüren ve 100'den fazla kişiyi yaralayan aynı tür ev yapımı patlayıcı olan "boru bombası"nın tarifini almak için interneti kullanıyor. Ve tarifi aldıktan sonra dışarı çıkacak ve ihtiyacı olan tüm malzemeleri herhangi bir hırdavatçıdan alacak.

Yanınızda oturan adam, yeni ve korkutucu bir suçlu türüdür. Kendisi bir terörist ve modern terörizmin çehresini değiştiriyor. Ve Batılı güvenlik uzmanlarının endişeleri gerçekleşirse, ev yapımı patlayıcılar sadece bir başlangıç olacak.

Bir bakıma, bombaların ve diğer yasa dışı materyallerin çevrimiçi olarak nasıl yapıldığını bulmanın mümkün olması, tüm interneti kirletti. Richard Jewell'in 1996 Atlanta Olimpiyatları'nda bomba yerleştirmesiyle ilgili bir soruşturma sırasında, araştırmacılar Jewell'in "güvenlik görevlisi olarak çalıştığı bir kolejde internete bağlanıp bağlanmadığını" belirlemeye çalıştılar. (Jewell daha sonra masum bulundu).

Ne de olsa "Anarşist Yemek Kitabı" bir toplama çalışmasıydı, hüsrana uğramış bir radikalın tek bir yerde toplanmış bulabileceği en tehlikeli fikirlerin bir derlemesiydi. Powell, LSD veya mektup bombası yapma tekniklerini icat etmedi; onları tek bir yere yerleştirdi.

Şimdi aynı daha tehlikeli fikirleri aramak için aynı yetenek cebinizdeki akıllı telefonda var - Kaliforniya'daki ebeveynlerinin bodrum katındaki hoşnutsuz gençlerin yanı sıra Irak'ta IŞİD için savaşan hoşnutsuz gençler için de erişilebilir. Kitap, zamanın ilerisinde olduğu için böyle bir kargaşaya neden oldu.

Guardian için yazdığı makalede Powell, kitabının genç erkekler üzerindeki etkisinden en çok parçalanmış görünüyordu, bu da hayatının çoğunu hayatı iyileştirmek için çalışarak geçirmiş bir adamdan geldiği düşünülürse, bu pek şaşırtıcı değil.

"Yemek Kitabı, sınıf arkadaşlarına ve öğretmenlere saldıran yabancılaşmış ve rahatsız genç insanlarda bulundu. Bu saldırıların faillerinin çok fazla aidiyet hissetmediğinden şüpheleniyorum ve bu onların tecritlerine anlam katmış olabilir." "Kitabın bu saldırıların faillerinin düşünceleri üzerindeki etkisini bilmiyorum ama iyi olmadığını tahmin edebiliyorum... Hızlı ve sessizce baskısının tükenmesi gerekiyor."

Powell'in güdülerini saf olabilir ama aynı zamanda saftır. Yemek kitabı ve onun soyundan gelenler internette dışarıdalar ve çevrimiçi dünya hayati bir şekilde balgam çıkarana kadar muhtemelen bu sanal alanda bir yerde var olacaklar. "Anarşist Yemek Kitabı" gibi bir kitap hiç olmasaydı bile, bu ciltte yer alan tüm yönler kesinlikle bir şekilde internet'e ulaşırdı - yok etme dürtüsü olan insanlar tarafından parça parça buruşmuş gibi görünüyor. daha iyi bir alternatif yok.

Bu bilgi her zaman sonunda özgür olacaktı. Çalışmaları genç yaşamları yeniden inşa etmeyi ve yıkıcıdan yapıcıya olan dürtüyle savaşmayı amaçlıyor olsa bile, Powell için bu son bir rahatlık olabilir.

AMERİKA BİRLEŞİK DEVLETLERİ'NDE EKO-EKSTREMİZM

Eko-ekstremizme karşı kampanya ve Seattle'da anarşist kitap fuarındaki kavga hakkında.

Başlangıç

Amerika Birleşik Devletleri'ndeki Eko-aşırıılık Eğilimi ile özdeşleşen yazarların ve propagandacıların bu son birkaç ayda arttığı pek çok kişi tarafından biliniyor. Daha tecrübeli yerliler, bufalo, kartal, geyik, ayı, somon vb.

Amerika kıtasının kuzey toprakları, politik hümanizmden uzaklaşan ve alaycı bir şekilde aşırı ahlaki medeni değerlere tüküren Eğilim tarafından kazanılıyor.

Bu Eğilimi ilk karalayan, anarko-primitivist çevrelerde çok popüler olan Juan Zerzan, teorisyen Chahta-Ima'dan daha fazla propagandacı olmadığı için ona saldıran kişiydi. Zerzan, eko-aşırıılığı erken bir tehdit olarak gördü ve bu daha ileri giderse, aptal, politik olarak doğru teorilerinin yakında ciddi bir belada olacağını fark etti ve yaptılar.

Bu nedenle Zerzan, internet radyosunda (Anarşi Radyosu) Vahşi Tepki'ye (o zamanlar) karşı kötü sözler kusarak, ITS'nin uluslararasılaşma aşamasındaki eylemlerini ve sözlerini daha önce daha sert bir şekilde eleştirmek için kendi yolundan çekildi.

Black and Green Review'daki zavallı köpekleri gibi pek çok kişi ve Anarchist News'in sanal salonlarında dolaşan birkaç genç fikirli masaüstü düşmanı ona katıldı.

Aşırı hümanizmin takipçilerinin Meksika, Arjantin, Şili ve Brezilya'da ITS'nin yanlış sözlerine ve "acımasız" eylemlerine karşı gösteri yapacakları açıktı. Korkarak kulaklarına fısıldadılar "-Umarım ITS Amerika Birleşik Devletleri'ne ulaşmaz" ve olan da bu, ITS Amerika Birleşik Devletleri'ne ulaşmadı, ama yavaş yavaş en sembolik olanı (burada "ama") teorisyenler, editoryal projeler geliştiren ve insani ilerlemeciliğe karşı söylemi yeniden üreten web sitelerini dolaşıma sokan eko-aşırııcılara ulaşmaya başladı.

Eşsiz bir gelişme

Amerika Birleşik Devletleri'ndeki eko-aşırıılık olgusu başka hiçbir şeyle karşılaştırılmaz, Meksika'da meydana gelen gelişmeyle veya Şili'de (birkaç örnekten bahsetmek gerekirse) yaşananlarla karşılaştırılmaz, hayır, eko-ekstremizm kuzey topraklarında yükselişteydi ve bu bölgelerdeki bilge yerlilerin bıraktığı vahşi köklere girerek verimli topraklar buldu, büyümesi aynı zamanda geçmişin radikal ekolojistlerinden miras alınan uygulamadan da kaynaklanıyor. , onun katkıları o sırada Kuzey Amerika eko-aşırııcılığının çoğunu etkilemiştir; Bunun dışında Eğilim, oldukça iğrenç bir çifte standart içinde yaşayan tamamen ikiyüzlü bir anarşist hareketle karşılaşmıştır, şimdi Eğilim'in cazibesine kapılanların çoğu, solcu siyasi ilkelerden bıkmış ve anarşistlerin kendilerinin gözünü yaşartan eleştirilerine rağmen "insanlık dışı"ların saflarına katılmaya gitmiştir.

karşı bir kampanya

Ancak bu eşsiz gelişme komplikasyonsuz devam edemez.

2016'dan beri ITS farklı hedeflere yönelik şiddetini tırmandırıyor, o kadar ki Meksika'daki terörist grup bugüne kadar bir IPN öğrencisi (Mayıs 2016), bir UNAM çalışanı (Haziran 2016), Rektör Yardımcısı da dahil olmak üzere 6 kişiyi öldürdü. Tec de Monterrey (Şubat 2017), iki yürüyüşçü (Nisan 2017) ve eski bir UNAM üniversite öğrencisi (Mayıs 2017), bunun üzerine ITS, Şili, Arjantin ve Brezilya'da (o dönem için) birden fazla aktif grupla uluslararası hale geldi. Bu gruplar son zamanlarda önemli ölçüde patlayıcı ve kundaklama saldırıları gerçekleştirmiş, bomba tehditleri yapmış ve önemli polis seferberlikleri oluşturmuştur. ITS grupları, Avrupa'nın farklı bölgelerinde sempatilerini gösteren diğer terörist grupların suç ortaklığına girdiler. Tüm bu çılgın ilerleme, yasa dışı eylemlerle hiçbir ilgisi olmayan grupları ve bireyleri Trend paylaşma sorumluluğunun bir parçası haline getiriyor.

Ve Latin Amerika'da ITS üyeleri ve diğer gruplar tarafından seçici ve/veya ayırım gözetmeksizin uygulanan açık şiddet kullanımıyla başından beri ayırt edilen eko-aşırılık, belirli bir anda yazarlara sahip olmaya başladı. Amerika Birleşik Devletleri'nde teorik yansımalar ve çalışmalara katkıda bulunanlar, kuzey ülkesinde kayıtlı ITS grupları olmamasına rağmen, bunların İspanyolca konuşulan ülkelerdeki grupların eylemlerinden etkileneceği açıktı.

Atassa ve LBC

Amerika Birleşik Devletleri'nin yeni başkanıyla içinde bulunduğu bağlamı ve sokaklara dökülen akılsız üstünlükçüler sürüsünü bir kenara bırakırsak, Trend'deki uluslararası düzeydeki bu gelişme, kulağa hoş gelmeyen her şeyi etiketleyen bir sol hareketle karşı karşıya kaldı. Ve tam da bu sırada, web sitelerini her gün daha da güçlenen bu eğilime karşı asılsız, belirsiz ve aptalca eleştirilerle dolduran gringo aktivistleri tarafından yönetilen eko-aşırılığa karşı kampanya başlıyor.

ANARCHISTS 1890

ANARCHISTS 2017

Bunu kanıtlamamız gereken ilk işaret, ilk sayısı hümanist karalayıcılara büyük bir darbe olmasına rağmen, ABD'de eko-aşırıclığın gelişini kanıtlayan, ikinci sayı gerçek bir deprem olacak olan Atassa Dergisi'nin yayınlanmasıdır. Trend'in aynı iftiracıları için.

Yayınevi "Little Black Cart" (LBC), dergiyi başlatmak ve yaymaktan sorumluydu, anarşistlerin eko-aşırıclığa karşı kampanyası, LBC'nin ITS ile bağlantıları olduğunu söyleyerek üyelerini karalamaya odaklandı, tamamen aptalca bir şey. Eğilim'in kendi alanlarında ilerlemesini nasıl durduracağını bilmeyen bu hasta solcuların oynadığı kirli oyuna ihanet ediyor.

Muhakkak ki toplantılarında, sırtları kambur, ellerini hafifçe ovuşturarak ve göz ucuyla birbirlerine bakarak şöyle derler:

“-Eko-aşırıclıkları nasıl durduracağız?

“Diyelim ki LBC yayınevi ve Atassa yazarlarının ITS ile bağlantıları var ve elbette FBI onları tutuklayacak ve evlerini arayacak, pek çoğu bu şeytani eğilime katkıda bulunmayı bırakacak.

- Ama anarşik ahlakta buna izin var mı?

-Ahlaki ne?, aaahh, bu ahlak!, şimdi bunu bir kenara bırakın ve bu çılgın insanları durdurmak için adalet için haykırılım, her şey kahkaha, dans ve ağız kavgası dolu daha iyi bir dünya için çalışmaya devam etmek.

Devlete ve kurumlarına karşı olduklarını söyleyen aynı anarşistler ne kadar acınası halde, şimdi aynı Devlete, kurumlarıyla birlikte ülkelerinde aktif olan iğrenç eko-aşırıclık yanlılarına "bakması" için haykırıyorlar. Ama bu modern ilericiler ne kadar alçak bir düzeye ulaştılar!

Bütün bunlara karşı, bizim olana karşı kampanya, "Scott Campbell" takma adlı bir kadın tarafından giderek daha ısrarlı hale geliyor, bu onun en son metinlerinden birinde Interpol'ün etkinliğini sorguluyor, eko-ekstremist teorisyen Abe Cabreranın tutuklanması için haykırıyor.

Bilindiği üzere Cabrera, uzun süredir halka açık çalışıyor, radyoya katılıyor, ilginç yansımalar yazıyor, Trend ile duygularını ifade ettiği ses ve videolar kaydediyor (Atassa Dergisi'nin genel yayın yönetmeni olması boşuna değil) , birçok kişi tarafından bunun gerektirdiği yasal sonuçları ödemekten korkmadan eko-aşırıclığın şiddetli bir savunucusu olarak kabul ediliyor. Cabrera, kuşkusuz kıtanın kuzeyindeki teorik kısmında eko-aşırıclık projesinin dizginlerini elinde tutan kişidir, kararlılığı ve bağlılığı çok değerlidir.

Seattle'ın Hak Edilen Asılması

ABD'deki eko-ekstremistlere ve müttefiklerine karşı yürütülen kampanyadaki tırmanış, saf mantıkla geri dönüşü olmayan bir noktaya ulaşmak zorundaydı. Bu daha şimdiden

oldu, 26 Ağustos'ta Seattle'daki bir anarşist kitap fuarı sırasında, LBC yayınevini temsil eden kişiler, kitabın ikinci sayısının yayınlanması için kendilerini mağrur bir şekilde talep etmeye gelen birkaç anarşistle tartıştı. Yakında piyasaya sürülecek olan Atassa Magazine, görünüşe göre anarşistlerden biri, eyleminin sonuçları olmayacağını umarak Atassa Magazine'in bir kopyasını kırdı ama yanıldı, LBC üyelerinden biri doğrudan bu anarşistin boynuna atarak onu Yere düşürdü ve onu boğdu, avantajlı bir şekilde ikinci bir anarşist darbelerle müdahale etti, başka bir LBC üyesi ikinci ve birinci anarşistin kafasına birkaç kez vurdu, daha sonra kalabalık tarafından ayrıldılar ve daha sonra her iki grup da kitap fuarından atıldı.

Bu gerçek, ABD'de LBC'nin müttefiklerini provokatör olmakla suçlayan, davayı başlatanların anarşistler olduğunu ve LBC'dekilerin sadece herkesin yapacağı gibi yanıt verdiğini bilerek, ABD'deki önemli bir anarşist kesiminin eleştirilerini serbest bıraktı. Ve LBC'nin sorunu şu ki, yalnızca eko-aşırılıkçı materyal yayınlamaya adanmış bir yayınevi değil, hayır, materyalinin %90'ı anarşik nitelikte, %9'u komünist materyal ve yalnızca %1'i eko-aşırılıkçı ve nihilist şeylerdir. Pek çok anarşist, LBC'nin fikirlerini yaymakta oynadığı önemli rolü unutmuş görünüyor ya da umurlarında değil çünkü artık durup bunun hakkında düşünecek kadar kızgınlar.

Her iki durumda da, eko-aşırıcılar ve onların müttefikleriyle solcu anarşistler arasındaki olaylar Amerika Birleşik Devletleri'nde devam edecek, bundan eminiz.

Eko-ekstremist Lanet'ten Amerika Birleşik Devletleri'nde bu Eğilim teorisinin sürekliliğini teşvik etmek istiyoruz, bu bölgelerin teorisyenlerine Latin Amerika'daki birçok yerden onların çalışmalarını takip ettiğimizi ve böyle devam etmelerine değer verdiğimizi bildiriyoruz. tam anlamıyla anarko-ağlayan hareketin büyük bir çoğunluğuna sahip olduklarını bilerek, soruşturma ajanslarıyla birlikte ona karşı: GÜÇ!

Bilinmeyen yanımızda!

Latin Amerika'da anarşist iftiracılar karşı bombalar için tezahürat!
Amerika'daki anarşistlerin kafalarına karşı kırmızı parmak boğumları!

— Maldición Eco-extremista blogu
8 Eylül 2017

MİZANTROPİ ÜZERİNE ZORUNLU NOT

Son zamanlarda içinde bulunduğum çevrelerde yanlış antropi konusuna yaklaşan bir metin telaşı var gibi görünüyor. En sonuncusu, Atassa dergisinin editörü (çok aşk) tarafından Wandering Cannibals blogunda yayınlandı. Bu, terimin ilgili olduğum materyalde her yerde bulunmasını da göz önünde bulundurarak kişisel olarak araştırdığım bir konu. Atassa'nın editörünün son mesajı, "mizantropi" kavramı hakkında defterime not aldığım bazı düşünceleri aklıma getirdi ve onları burada daha kapsamlı bir şekilde gözden geçirmek ve genişletmek için biraz zaman ayırmamı istedi.

Misantropi sorununa gelince, Atassa'nın editörünün son sözlerini, en azından terimin yaygın olarak kullanıldığı kadarıyla, "Ben kötü bir misantropistim" tekrarlamak zorunda buluyorum. Ayrıca kendi sebeplerimin orijinal yazarıninkilerle tam olarak örtüşmediğini de belirtmeliyim. Bununla birlikte, kendime karşı tamamen dürüst olursam ve belki de daha ayık ve teorik bir analiz için eğlenceli, gelişen retorik bir kenara bırakırsam, kendimi gerçekten de insan sevmeyenlerin saflarında yer almadığımı doğrudur.

Benim için mesele, bana daha çok "misantropi" teriminin kendisinin boşluğu gibi görünen şeyle ve bu anlamda anlaşıldığında terimin ne anlama geldiğinin reddinin sonuçlarıyla ilgili. Etimolojik olarak misantropi kelimesi, Yunanca misein ("nefret etmek") veya miso ("nefret") ile Yunanca antropos ("insan, insanlık, insanlık" vb.) bizim misantropimiz "insanlık", "insan", "insanlık" vb. nefreti Basitlik ve boşluk için, kendimizi yanlış antropiyi "insanlığa karşı nefret" olarak anlamakla sınırlayacağız. İnsanın bütünlüğünü belirtmek için kullandığımız gösteren bu durumda bir fark yaratır.

Benim için sorun, "insanlık" teriminin anlamının ya da insanın şaşırtıcı karmaşıklığını bir tür yekpare özne olarak ele almayı uman başka herhangi bir evrenselleştirici kavramın reddedilmesinden kaynaklanıyor. Adil olmak gerekirse, dünyayı aynı hiper-uygar arketipin sonsuz yinlemeleriyle homojenleştirmenin işi daha az zorlaştırdığını kabul ediyorum, ama asıl mesele bu değil. Mesele şu ki, hümanistler ve onların safları tarafından ilerleme mübadelesinde kutsallaştırıldığı zaman "insanlık" soyutlamasını reddedersek, o zaman kendi karşıtlığımıza uyduğu için aynı soyutlamayı kullanamayız. hümanist tercihler Sosyal anarşist ya da komünist için "insanlık" yoksa, o zaman bizim acemi yetilerimizin hayaletimsi sınırları dışında, nefret dolu misantrop için "insanlık" yoktur. Belirsiz bir soyutlamadan nefret edilemez, yalnızca gerçek bireylerden nefret edilebilir. Bu nedenle, bir evrenselden gerçekten nefret etmek gerçekten mümkün değilse veya belki de içeriğinin boşluğu göz önüne alındığında gerçekten makul olmadığını söylemeliyim, o zaman terim en azından sorgulanabilir. Aslında gerçek bir şey ifade eden bir düşünceden ziyade, mevcut düzene karşı derin bir nefreti işaret etmek için kullanılan retorik bir güzelliğe dönüşüyor ("misantropik" ifadesini şüpheli bulsam bile aynı fikirde olmadığım bir duygu.) Dünyanın gerçek inceliklerini ve inceliklerini, inkarını anlamsız bir soyutlamaya asarak ele almayı reddeden yüzücünün bir tür kayıtsız reddinde.

Ve benim için "misanotropi" terimi pek bir şey ifade etmiyor. Benimle rezonansa giren bir şeyi gerçekten ifade ediyor gibi görünmediğinden, buna fazla bir şey koymuyorum, tıpkı "nihilizm" takma adının kullanımına karşı genellikle kararsız olduğum şekilde. Bu benim için pek bir şey ifade etmeyen ya da gerçekten nasıl düşündüğümü ya da hissettiğimi çok dikkatli ya da incelikli bir şekilde tarif ediyor gibi görünen bir şey. Kendimi dünyayı dolaşıp tanıştığım her insandan ve hatta insan olan her şeyden nefret ederek bulmuyorum ve bu yüzden totalleştirici bir nefret anlatısını "misanotropi" entelektüel olarak tembel ve kabul edilemez buluyorum. İnsan gibi karmaşık, çeşitli ve nüanslı bir şeyi, bu kadar geniş darbelerden sonra bir kenara koymayı satın almadım. Ve sanırım bu beni "kötü bir insan düşmanı" yapıyor ya da her neyse.

Ancak tüm bunlar söylendi, "misanotropi"nin başka bir şekilde anlaşılan bir yeri var mı? Ne de olsa "insan", "insanlık", "insan" gibi kavramlardan yararlanan şeyler yazdım. Bunların hepsi muhtemelen yukarıda reddettiğim anlamda insan düşmanı olarak okunabilir ve tamamen dürüst olmak gerekirse, muhtemelen yazmanın sıcaklığında tutkulu süslemeler uğruna soyutlamalara başvurmaktan suçluyum. Ama kısa cevap evet. "İnsanlığın" kavramsal bir soyutlama olduğunu kabul eden ve "insanlığın" somut gerçeklikle ilgili olmadığını farkında olan bir felsefi yansıma, analiz veya eleştiri biçimi olarak yanlış antropinin yeri olduğunu düşünüyorum. hümanist idealin o dokunaklı soyutlaması, kendi kendine yaptığı narsist idolü "İnsan"ı küstahça bütünün büyük güzelliğinin üstüne koyan ve dünyanın büyük güzelliğini hiç durmadan hizmet ederek kirleten o soylu ve modern (ig) idealizm. bu boş soyutlamanın Bu, aydınlanma, modernite, hümanizm vb. gibi felsefi varsayımlara karşı çıkan daha geniş bir epistemolojik ve metafizik önermeler dizisinde ifade edilen "insan"ın reddidir. Muhtemelen kendimi "misanotropik" çevrelere marjinal olarak dahil bulduğum tek anlam bu. Karşılaştığım her insandan nefret ettiğim için değil, nefret ettiğim için değil, tek bir varlığın "İnsanlık" hizmetinde bütünün kibirli bir şekilde aşağılanması şeklindeki hümanist ideali reddetmeye başladığım için. İçi boş ve içi boş bir soyutlama olarak bile bana tiksindirici geliyor ve dünyada güzel bulduğum her şeye karşı çıkıyor (ve buraya en karmaşık güzelliğindeki insanı bile dahil etmeye cüret ediyorum). Nefretim en belirgin olduğu yer, bu sefaletin en bariz tezahür ettiği yerdir. Narsist bir maymunun çürüyen meskenleri tarafından tahrip edilen kırık ormanlarda, ezilmiş dağlarda ve tüm hayatı gereksiz ve lüks oyuncaklar tarafından mahvedilmiştir.

Ve elbette, bu sefalet kendini bireysel insanların eylemlerinde gösterir ve bu yüzden insanların nefretini anlıyorum ve nihilistlerin ve misanotropistlerin saflarının yazılarında sıklıkla ifade edilen duyguları paylaşıyorum. Sanırım günün sonunda filozof eğitimim, problemlerin kabul ettiğimizden daha karmaşık olduğunu ve çoğu metinde bulduğumdan biraz daha fazla nüans ve karmaşıklık hak ettiğini düşündüğüm anlamına geliyor. Ve bu nedenle, bu genellikle Nihilistler ve Co'ya o kadar kolay çekilmediğim anlamına gelir. Güçlü bir kararsız yan göz dozu olmadan, kalbimde onlarla aynı duyguları derinden hissediyorum. Ama sorun değil, hepsi aşk

— "On the Nameless" blogu. 2017.

KOYUN VE KURT

Libertia genç bir koyundu ama sürünün diğer koyunlarından farklı olarak siyah doğdu.

Ve renk onun özelliklerinden sadece biriydi.

Onun karakteri de beyaz koyununkinden farklıydı. Arkadaşları kadar uysal değildi. Şekerleme zamanında başını eğip diğerlerine bastırmadı, uykulu kalmak yerine etrafta yürüyüş yapmayı tercih etti. Sürüyle birlikte hareket etme zamanı geldiğinde, daha ileri gider ya da geride kalır ya da yolu terk ederdi, onu yola döndürmek için her zaman arkasından koşmak zorunda kalan çobanı ve köpekleri rahatsız ederdi. Ve alacakaranlıkta kafese döndüğünde, her zaman sonuncuydu ve o kadar tembel davrandı ki, çoban sopasını sallayıp onu bağırarak tehdit etmek zorunda kaldı ve hatta bazen onu içeri sokmak için itip tekmelemek zorunda kaldı. Bazen çobana ya da köpeklerle dönerek onları kafa atmakla tehdit ederdi; ve bir noktada bunu bile yapmıştı. Diğer zamanlarda, eğer çobanın dikkati dağılırsa, battaniyesine ve çantasına sıçar ve işerdi.

Ve çoğu zaman, sürünün geri kalanıyla birlikteyken ve canı sıkıldığında, bir şeyler düşünür ve diğer koyunlara, çobanın onlara diğer hayvanlarına davrandığı kadar iyi davranmamasının bir adaletsizlik olduğunu açıklamaya çalışırdı; onları köpeklerle yaptığı gibi okşamadığını; çoban ailesinin sığırlara saman ve arpa verdiklerinin aksine, onlara tarlada buldukları ottan başka yiyecek bir şey vermediğini; onları eşekle yaptığı gibi köye yürüyüşe götürmediğini... Ve bunu duyunca diğerleri bir an otlamayı bırakıp başlarını kaldırdılar, ona boş boş baktılar ve tıpkı onlar gibi otlamaya döndüler. bir fırtına sırasında, yağmurun monoton sesi uzaktaki bir gök gürültüsü tarafından kesildiğinde.

Bir koyunda çok tipik olmayan tüm bu özelliklerden dolayı Libertia kendini bir asi olarak gördü ve şanslı hissetti, çünkü diğer koyunların görmesini engelleyen önyargılardan kurtulduğunu düşündü. Gerçekten özgür olduğunu düşündü.

Bu, bir güne kadar, sürü dağların yaylalarının yazlık meralarındayken ve koyunlar, çobanlar ve köpekler Haziran sonu güneşinin altında kestirirken, Libertia her zamanki gibi etrafta dolaşıyordu. , büyük bir meşe ağacının gölgesinde yatan garip bir hayvana çarptı. İlk bakışta onu bir köpek sandı, çünkü görünüşü öyleydi ve sessizce selamlaştı:

- Merhaba!

- Selamlar!

- Çevrede bir koyun sürüsünü mü izliyorsunuz? - Libertia'ya sordu.

- Şu an için değil. Bu arada koyun, sence de süründen biraz uzakta değil misin? Kaybolabilirsin.

- Öyle sanma - dedi gururlu koyun - Ben sıradan bir koyun değilim, ben bir kara koyunum, özgürce gezerim.

Bunu duyan yabancı güldü, keskin dişlerle dolu çenesini ve iki çift büyük dişini ortaya çıkardı. Libertia onları görünce korktu ve aniden köpeğe benzeyen hayvanın en yaşlı koyun ve çoban köpeklerinin "kurt" dediği şey olduğunu anladı. Kurt gülümseyerek söylediğinde kaçmak üzereydi:

-Kaçma, sana zarar vermeyeceğim. Az önce senin gibi bir tanesini dağların diğer tarafında yedim. Henüz aç değilim. Senden gerçekten hoşlanıyorum ve bu yüzden sana kendin hakkında bilmediğin bazı şeyler öğreteceğim.

Libertia, kurdun hareket etmediğini ve ona saldırmak gibi bir niyetinin olmadığını görünce biraz sakinleşti ve ilgilendi.

- Bana bilmediğim neyi öğretebilirsin? - cevap verdi.

- Ben yaşlı bir kurdum, bunu unutma ve eğer bir şey biliyorsam, bu koyunlarla ilgili, çünkü hayatım boyunca birçoklarını öldürdüm ve yedim.

- Tamam, ama ben normal bir koyun değilim, kara koyunum.

- Siyah ya da beyaz, hepsi aynı; yine de sen bir koyunsun. Bağımsız, özgür olduğunu sanıyorsun... ama sürüden pek uzaklaşamıyorsun, aslında onu terk edemiyorsun, yanılıyor muyum? Kendi başına sürüden uzakta vakit geçirdin mi? Bunu denedin mi? Ne, hayır mı? Aklının ucundan bile geçmedi.

Kurt çekik gözleri ve sert bir bakışla Libertia'ya baktı ve Libertia sessizdi ve belagatli bir sessizlikten daha fazlası ile aşağıya baktı.

- Şekerleme zamanı yürüyüş yapman yeterli ama evet, diğer koyunları veya çobanı ve köpeklerini gözden kaybetmeden; sürü hareket ettiğinde yolun kenarına gidiyorsun, ama sonunda diğer koyunların gittiği yere gitmekten asla vazgeçmiyorsun; ve genel olarak, biraz daha baş belası oluyorsun ve köpekler ve efendine biraz daha fazla iş çıkarıyorsun. Bununla özgür ve asi olduğunu düşünüyorsun ama gerçekte hala bir kölesin, hala o sürünün bir parçasısın ve kaçmak istemiyorsun, hala bir koyunsun, nadir ve siyah, ama sonuçta bir koyun.

Sen ne bir yaban koyunu, ne bir karaca, ne bir geyik, ne bir yaban domuzu, ne bir dağ keçisi, ne bir tilki, ne bir ayı, ne de bu dağlarda yaşayan ve gerçekten özgür olan vahşi hayvanlardan herhangi birisin.

Efendilerin ilgi ve şefkatinden, kölelerin ve tutsakların yaşam konforunu küçümsüyoruz ve gerçekten takdir ettiğimiz şey, burada yaşadığımız özgür ve vahşi yaşam. Bununla birlikte, özgürlüğün ne olduğunu bilmiyorsun ve bilemezsin ve efendinin sığırlarına verdiği yemi ve köpeklerine verdiği okşayışları ve takdiri kıskanıyorsun, çünkü onlar kadar kölesiniz ve hep öyle olacaksınız, çünkü sen sadece koyun olmaktan vazgeçmek istemeyen ve siyah olmanın yeterli olduğuna inanan bir koyunsun.

Bilmelisin ki, çoban henüz senden kurtulmadıysa ve savurganlıklarını sürdürmeye devam ediyorsa, onun için faydalı olduğun içindir. Siyah beyaz koyunlu sürüler, sadece beyaz koyunlu sürülere göre hastalıklara karşı daha dirençlidir. İkincisi, zamanla dejenere olma ve soyu tükenme eğilimindedir. Aslında, hayvancılığın buraya göre çok daha gelişmiş olduğu dağların diğer tarafında, sürüler çoğunlukla siyah ve boz koyunlardan oluşur, çünkü farklı renkteki koyunların torunlarının kürklerini karartmak için karıştırılması gelecekteki sürünün direnci, üretkenliği ve sağlığı sağlar, yönetimi daha az kolay olsa bile.

Ve şimdi, ben tekrar acıkmadan ve boğazını ısırmadığıma pişman olmadan önce arkadaşlarının yanına dön.

Ve Libertia, başı eğik olarak sürüye döndü. Ve tabii ki siyah kaldı; ve zaman zaman eksantrik davranmayı bırakmadı (sonuçta o bir kara koyundu ve yardım edemedi ama biraz tuhaftı), ama kurdun sözlerindeki gerçeği asla unutmadı: kara koyunlar sürünün üyelerinden daha fazla koyun değil.

— $E=mc^2$

2004

